

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

RACHEL GIBSON

Her Güne Bir Öpücük

Sisters Planet

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Her Güne Bir Öpücük

Miami'de barmaid olarak çalışan Stella Leon'un hayatı, Beau Junger ile karşılaşınca altüst olur. İşini ve evini terk etmek zorunda kalması sorunun sadece küçük bir parçasıdır. Hayatı bir mafya üyesi tarafından tehdit edilmektedir ve onu koruyacak tek kişi Beau'dur.

Beau Junger sadece işini yapıyor ve Stella ile kısa bir görüşme planlıyordur ancak verdiği yanlış karar ona pahalıya patlayacaktır. Yalnızlığı seven, özellikle kadınlardan uzak duran Beau, artık Stella'yı canı pahasına korumalıdır.

Hem de her gün...

İçinde bulundukları tehlikeli durum bile aralarında oluşan çekime engel olamaz. Bir süre sonra Beau'nun Stella'yı korumak zorunda kaldığı tek kişi peşindeki mafya üyesi olmaz. Artık onu kendisinden de korumak zorundadır.

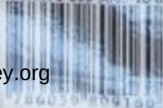
Hem de her gün...

Sisters Planet

KITAP

ISBN 978-605-9809-16-0

Rachel Gibson
Her Güne Bir Öpücük
Kitabın Özgün Adı: Run to You
Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: 276
Yazan: Rachel Gibson
Çeviren: Gökçe Müderrisoğlu Aktaş
Yayına Hazırlayan: Hasret Parlak
Düzeltili: Ceylan Türk
Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

ISBN: 978-605-9809-16-0

© Rachel Gibson

© Nemesis Kitap

*Bu kitabın yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları aracılığıyla
Folio Literary Management'tan alınmıştır.*

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Ağustos 2015

Baskı ve Cilt:

Kitap Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat:1 Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 482 99 10 (pbx)
Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/2 Kağıthane / İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16
info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Her Güne Bir Öpücüük

RACHEL GIBSON

Çeviren: Gökçe Müderrisoğlu Aktaş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Giriş

“Adı Estella Immaculata Leon-Hollowell ve de Miami’de yaşıyor.”

Vince Haven yakın arkadaşı Blake Junger’a, soğuk bir Lone Star verip benzinlikteki eski masasının arkasındaki bir sandalyeye oturdu. “Bu bir isimmiş.”

Blake birasını alıp Vince’in karşısına oturdu. “Beau’ya göre Stella Leon’u kullanıyor.”

Vince ve Blake’in arkadaşlığı çok eskilere dayanıyordu. Blake, BUD/S’ten Vince’ten bir yıl önce mezun olmuştu ve aynı zamanlarda Irak ve Afganistan’da görev yapmışlardı. Vince sağlık sebebiyle emekli olmak zorunda kalsa da Blake tam yirmi yıl çalışmıştı.

Vince masasındaki dosyayı açtı ve Blake’in ikiz erkek kardeşi Beau’nun kendisi için derlediği bilgileri inceledi. Beau’nun kendine ait bir özel güvenlik şirketi ve birçok yerde de parmağı vardı. Gizli işlerde parmağı olan bir adamdı ve sıradan insanların erişemeyeceği bilgilere nasıl ulaşacağını bilirdi. Tüm bu bilgileri gizli tutması konusunda da gayet güvenilirli.

Vince doğum belgelerinden birine baktı. Siyah beyazdı. Nişanlısı Sadie Hollowell’ın, iki ay önce babasının ölümüne kadar varlığından bile haberdar olmadığı bir kız

kardeşi vardı. Las Cruces, New Mexico’da doğmuş olan yirmi sekiz yaşında bir kız kardeş. Anne ve babasının adı olarak Marisol Jacinta Leon ve Clive J. Hollowell yazıyordu.

“Yani Clive’in öldüğünü bildiğini düşünüyoruz.” Doğum belgesini kenara itip incelemek için bir Florida ehliyetinin renkli çıktısını aldı.

“Evet. Ona haber verilmiş ve umurunda olmamış.”

Bu çok duygusuz bir tepki olsa da anlaşılabilirdi. Ehliyetine göre Stella Leon, bir metre elli beş santimetre boyunda ve elli iki kilo ağırlığındaydı. Vince, kadınları iyi tanıdığından kilosunun muhtemelen elli beşe yakın olduğunu tahmin etti. Siyah saçları ve mavi gözleri vardı. Ehliyetteki fotoğrafa, koyu renk kaşlarının altındaki korkutucu mavi gözlerine uzun uzun baktı. Koyu ve açık renklerin egzotik bir karışımı gibiydi. Sıcak ve soğuk. Göz renginin haricinde, sarışın güzellik kraliçesi annesini andıran Sadie’ye hiç benzemiyordu.

“Şey olarak çalışıyor...” Gözlerini kısıp Beau’nun el yazısını okumaya çalıştı. “...Ricky’s adında bir yerde barmaid olarak çalışıyor. Daha önceleri bir grubun solistliğini yapmış. Ayrıca garsonluk, kasiyerlik, satış danışmanlığı ve turistlere fotoğraf satışı ile de uğraşmış.” Arkasına yaslandı. “Yoğun kız.” Özellikle de öyle olmasına gerek olmamasına rağmen. Her ay para çekebileceği yüklü bir fonu vardı. Vince okumaya devam etti. Stella Leon’un küçük suçlardan dolayı polis kayıtları vardı ve eski ev sahibine karşı birkaç küçük davayı kaybetmişti.

Vince dosyayı kapattı ve birasına uzandı. Dosyayı Sadie'ye verecek ve bir sonraki adımı onun atmasını bekleyecekti. Varlığını bile bilmediği kız kardeşiyle irtibata geçmek ya da öylece bırakmak. Bazen bir yarayı deşmek daha iyi olabilirdi. “Erkek kardeşin bugünlerde neler yapıyor?” Vince bir içki alıp ekledi. “Bu bilgileri arayıp bulmak dışında.”

“Sıradan şeyler.” Blake ve Beau, eski bir donanma askeri olan William T. Junger’in oğullarıydılar. Beş dakika farkla Beau ikizlerden büyük olanıydı ve Blake, babasının izinden giderken Beau deniz piyade teşkilatını seçmişti. “Kendi işini yapıp başını beladan uzak tutmaya çalışıyor.”

“Beau ile Roma’da buluşmamızı hatırlıyor musun?” İkizler ne zaman fazla içseler kimin daha sıkı bir eğitim programı aldığı konusunda tartışırlardı. SEAL donanmaları mı yoksa RECKON deniz piyadeleri mi? Vince de eski bir SEAL donanması olduğu için bu konuda bir fikri vardı ama bunu Beau Junger’e kanıtlamak istememişti.

“Çok az. Fena sarhoştuk.”

“Trende bir yumruk kavgasına girmiştik.” Kardeşlerin kavgaları gürültülü ve acımasız olarak bilinirdi. Kavga başlayacak olursa geri durmakta fayda vardı çünkü Vince’in öğrendiğine göre eğer birileri kavgayı durdurmaya çalışırsa, Jungerlar ona düşman olurdu. Onlar bir elmanın iki yarısı gibiydiler. Neredeyse her anlamda birebir aynılardı. İki sarı saçlı tamamen Amerikalı savaşçı. Çok

fazla şey görmüş ve yapmış olan, *pes etmek* kelimesini bilmeyen, demir ruhlu vatanseverler. Vince bir içki daha aldı. Onlar bir adamın savaşta yanında isteyeceği türden erkeklerdi.

Blake gülüp öne doğru eğildi. “Biliyor musun, kendisini evliliğe sakladığını söyledi.”

Vince birasını püskürttü. “Ne?” Çenesindeki birayı temizledi. “Seks yapmadığını mı söylemek istiyorsun?”

Blake geniş omuzlarından birini silkti. “Evet.”

“Ama bakir değil, değil mi?” Vince’in kolay kadınlardan hoşlandığını söyleyenler vardı. Sadie ile tanışana kadar bunu söyleyenler haklı olabilirlerdi ama kimse bu tür kızlardan Jungerlardan daha fazla keyif alamazdı. Hatta çocukların Tayvanlı ikizlerle takıldıkları konusunda da bir söylenti vardı.

“Evet, saçmalamamasını söyledim ama o evlenene kadar seks yapmayacağını söyledi.”

“Aklında bir kadın var mı?”

“Hayır.”

“Bir tür dini değişim mi?”

“Hayır. Geçen sefer yanında tanımadığı bir kadınla uyanışının bardağı taşıran son damla olduğunu söylüyor.”

Vince şimdi anlıyordu. Kendisi de âşık olduğunda sadece seks ve sevdiği bir kadınla seks arasındaki farkı anlamıştı. Sevdiği kadınla bunun bambaşka olduğunu biliyordu. Bu artık bir eylemden fazlasıydı. Fiziksel bir rahatlamanın dışında bir ihtiyaçtı. Beau cinsel ilişkiden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

mi kaçıyordu? “Uzun sürmez,” diye tahminde bulundu Vince.

Blake şişesini ağzına götürdü. “Ciddi görünüyor ve Tanrı bilir ya, Beau kafasına bir şeyi soktu mu, bir daha asla vazgeçmez.”

Jungerların ikisi de çok kararlıydı. Sonuna kadar sadık ve inatçı. Bu da onları daha iyi askerler yapıyordu.

“Sekiz ay olduğunu söylüyor.”

“Sekiz ay mı? Ve hâlâ çıldırmamış mı?”

Blake boş şişeyi masaya koydu. “Bazı insanlar onun zaten çılgın doğduğunu düşünüyor.” Kıkırdayıp gözlerinin kenarlarına kadar ulaşan Junger gülümsemesini takındı. “Ben de.” Blake dosyayı işaret etti. “Bu bilgilerle ne yapacaksınız?”

Vince bunun cevabını bilmiyordu. Sadie ile konuşması gerekiyordu. Sonuçta, hiç tanımadığı kız kardeşiyle görüşüp görüşmemek onun kararı olacaktı. “Bu, Beau’nun cep telefonu numarası mı?” Dosyayı açıp sayfalardan birinin altına karalanmış olan numarayı işaret etti.

“Evet. Birkaç numarası var. Birkaç cep telefonu. Birkaç iş adresi ve Vegas’a yakın gizli bir evi.” Blake sandalyesine yaslandı ve kollarını göğsünün önünde birleştirdi. Gri gözlerinin önünden hoş olmayan bir anı geçermişçesine kaşlarını çatı. Junger kardeşlerin korkutucu gözleri olduğunu düşünenler vardı. Vince’e göre gözleri korkutucu olmaktan ziyade sert ve çelik gibiydi. Tanrı bilir, ne zorlu anıları vardı ama Blake’in bakışları hemen değişti.

RACHEL GIBSON

Ünlü gülümsemesini takındı ama bu sefer gözlerine kadar ulaşmıyordu. “Peki, sen şu ateşli sarışınla ne zaman evleniyorsun?”

Bölüm 1

Her ayın ikinci perşembe günü, Ricky's Rock 'N' Roll Saloon'da Back Door Betty Night olurdu. Back Door Betty Night tamamen ifade özgürlüğü ile ilgiliydi. Key West'ten Biloxi'ye kadar birçok eş cinsel geçit töreninde yerini alırdı. Lady Gay Gay ve Him Kardashian, tıpkı Devine Boxx ve Anita Mann gibi Back Door tacı için yarışmışlardı. Back Door tacı, geçit törenindeki en prestijli taçlardandı ve yarış her zaman çok *sert* geçerdi.

Back Door Betty Night aynı zamanda barmaidlerin ve bayan kokteyl garsonlarının da o güne göre giyinmesi ve bedenlerini normalde olduğundan daha fazla açıkta bırakması demekti. Kısa ve dar kelimelerinin geceye hükmettiği Miami'de bu neredeyse çıplaklık anlamına geliyordu.

"Limon!" diye bağırdı Stella, Kelly Clarkson'ın *Stronger* şarkısı çalarken ve bir yandan da bardakilerin konuşmaları uğuldarken. Sahnede Kreme Delight, ısıltılı ve derilere bürünmüş sert kadın canlandırmasını yapmak için elinden geleni yapıyordu. Bu tam da eş cinsellere göreymiş. ısıltıları, pırıltıları ve kadınların gücünü anlatan şarkıları severlerdi. Birçok kadından daha kadınsılardı ve appletinit ya da White Russians gibi içkileri severlerdi. Ancak aynı zamanda erkeklerdi. Erkekler genellikle karışık içkileri sipariş etmezlerdi. Birçok barmaid gibi Stella

da kokteyl içkileri hazırlamaktan nefret ediyordu. Zaman alıyordu ve zamanı çok kıymetliydi.

“Limon!” diye bağırdı kısacık beyaz şort giymiş ışıltılı bir barmen.

Elini kaldırıp kendisine doğru gelen sarı meyveyi yakalarken Stella’nın başının üzerine tutturulmuş Amy Winhouse tarzı kabarık saçı hiç kıpırdamıyordu. Kabarık saçının etrafına, şekli sabitlemekte kullandığı tel tokaları saklamak için kırmızı bir fular sarmıştı. Normal bir gecede saçını toplardı ama bu gece açık bırakmıştı ve hava deli gibi sıcaktı.

Aynı anda hem limonu kesip dilimledi hem de kokteyl karıştırıcılarını salladı. Leopar desenli büstiyerinin içinde göğüsleri sallanıyordu ama bu tür kıyafet hatalarını umursamıyordu. Büstiyeri dardı ve o da büyük memeli bir kadın değildi. Korkacağı bir şey varsa o da deri şortunun altından kalçasının kıvrımının görünmesi ve yorumlara neden olmasıydı ya da daha kötüsü bir şaplak yemesi olabilirdi. Bu gece bundan da korkmuyordu. Bu gece bardaki erkekler *onun* kalçasıyla ilgilenmiyorlardı. Kalçasına dokunmasından endişe etmesini gerektirecek tek kişi, mekânın sahibiydi. Herkes Ricky’nin sadece *arkadaş canlısı* olduğunu söylüyordu. Evet, ellerini hızlı kullanan arkadaş canlısı bir sapık. Ayrıca mafya bağlantıları olduğunu da söylüyorlardı. Stella bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama Lefty Lou, Fat Fabian ve Cockeyed Phil gibi isimlerle *bağlantıları* vardı. Ricky etrafta olduğunda Stella tamamen tetikte oluyordu. Neyse

ki barı kapatmadan birkaç saat öncesine kadar pek fazla ortalarda görünmüyordu ve Stella sabaha karşı üç olduğunda çoktan gitmiş oluyordu. Vardiyası bittikten sonra ortalarda dolanacak türde birisi değildi Stella. Çok fazla içmezdi ve eğer sarhoşların çevresinde olması gerekiyorsa bunun için para almayı isterdi.

“Stella!”

Stella tepsiyi yerleştirdiği martinilerden kafasını kaldırıp gülümsedi. “Anna!” Anna Conda bir metre seksen iki santimetrelilik boyuyla sürüngen derisi ile kaplanmış heybetli bir homoseksüeldi. Son birkaç yıl içinde Stella homoseksüellerden birkaçıyla yakın olmuştu. Hayatta her konuda olduğu gibi onlardan da bazılarını sevmişti. Diğerlerinden pek hoşlanmamıştı. Anna’yı gerçekten sevmişti ama oldukça dengesiz biriydi. Ruh hali genellikle o andaki erkek arkadaşına göre değişirdi. “Sana ne vereyim?”

“Tabi ki Snake Nuts.” Parlak yeşil dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Eğer derin sesi ve iri gırtlak çıkıntısı olmasa kesinlikle bir kadın olduğu düşünülebilirdi. “İçine de bir şemsiye koy, tatlım.” Kreme sahneden ayrılırken büyük bir alkış koptu ve Anna kalabalığa doğru döndü. “Jimmy’yi gördün mü?”

Jimmy, Anna’nın takıldığı adamdı. Gerçi tam olarak sevgili değillerdi. Stella bir şişe votka, amaretto ve triple sec aldı. “Henüz değil.” Bir kokteyl karıştırıcısının içine buz koyup alkol ve biraz da limon suyu ekledi. “Muhtemelen birazdan gelir.” Stella saatine baktı. Gece yarısını

geçmişti. Bu senenin Back Door Betty'sinin tacını almasına bir saat kalmıştı. Sahne bir sonraki yarışmacı için hazırlanırken müziğin bitmesiyle oluşan sessizliği, erkek sesleri dolduruyordu. Çalışanların dışında barda birkaç gerçek kadın da vardı. Back Door Betty Night gürültülü olsa da gerçek kadınlarla dolu bir bar kadar gürültülü asla olmazdı.

Anna yeniden Stella'ya doğru döndü. "Amy eyelinerin güzel durmuş."

Stella kokteyli salladı ve sonra da kısa boylu bir bardağa döktü. "Teşekkürler. Ivana Cox yaptı benim için." Stella makyaj konusunda oldukça yetenekliydi ama Amy Winehouse eyelinerı, onun yeteneklerinin üzerindeydi.

"Ivana burada mı? O sürükten nefret ediyorum," dedi Anna çok da sinirli olmayan bir ifadeyle.

Geçen ay Ivana'yı seviyordu. Tabi ki bu, birkaç Snake Nuts'tan sonraydı. "Benim de kaşlarımı aldı. İplikle." Stella bir pipet ve küçük pembe bir şemsiye alıp içeceğini içine koydu.

"Tanrı'ya şükür. Çok şükür sonunda birileri tek kaşlılıktan kurtulmuş." Anna yeşil parmaklarından biriyle Stella'nın gözlerini işaret etti.

"Çok acıdı."

Anna elini masaya indirip derin bariton sesiyle, "Tatlım, muzunu popona sokmayı denemeden bana acıdan bahsetme," dedi.

Stella yüzünü ekşitip Anna'ya içkisini verdi. Onun bir muzunu yoktu ama poposu vardı ve bilerek içine hiçbir şey

sokınamıştı. “Boş masan var mı?” Stella tanga giyyordu ama tangaın lastiğı, muzun yanında hiçbir şeydi.

“Evet.”

Stella, Anna’nın zaten kabarık olan adisyonuna içkiyi de ekledi. “Bu gece gösterin var mı?”

“Daha sonra. Senin?”

Stella başını sallayıp bir sonraki içki siparişine baktı. Şarap ve bir şişe Bud. Kolay. Çok kalabalık olmayan akşamlarda Stella bazen sahneye çıkıp birkaç şarkı söylerdi. Eskiden tamamı kızlardan oluşan Random Muse adında bir grupta söylüyordu ama davulcu, bas gitaristin erkek arkadaşıyla yatınca grup dağıldı. İki kız, Orlando’da Kandy Kane Lounge’da sahnede yumruklaşarak hesaplaşmıştı ve bu da Stella’yı birkaç sene önce Florida’ya getirmişti. Florida’yı sevmiş ve orada kalmaya karar vermişti.

Stella bir şişe beyaz şarap alıp kadehe doldurdu. Hiçbir zaman kadınların neden erkekler için savaştığını anlamamıştı. Ya da neden birbirlerine vurduklarını. Asla yapmayacağı şeyler listesinin ilk sıralarında -tam da popona muzunu sokmak maddesinin hemen üstünde- başına yumruk almak vardı. Çok çocuksu olabilirdi ama acı çekmeyi sevmiyordu.

“Bana şundan da bir parça ver.”

Stella başını kaldırmadan ve pek de ilgilenmeden sordu. “Neyden?”

“İçeri şimdi giren çocuktan. Elvis tulumunun hemen yanında duran.”

Stella karşısındaki duvarda yer alan Plexiglas'a tutturulmuş beyaz tulumu baktı. Ricky, bu tulumun bir zamanlar Elvis'e ait olduğunu iddia ediyordu ama Stella bunun da barın üzerindeki Stevie Ray Vaughn imzalı elektrogitar gibi sahte olduğunu keşfetse bile hiç şaşırmasdı. "Beyzbol şapkası olan çocuk mu?"

"Evet. Bana şu G. I. Joe çocuğunu hatırlatıyor."

Stella barın altındaki buzdolabına eğildi ve bir şişe Bud Light çıkardı. "Hangi G. I. Joe çocuğu?"

Anna yeniden Stella'ya dönünce barın üst tarafındaki ışıklar yeşil kirpiklerine yansıdı. "Filmdeki. Adı ne?" Anna elini kaldırıp yeşil yılan derisi tırnaklarını sökme için dikkat ederek parmaklarını şıklattı. "Tatum... Bir şeyler."

"O'Neal?"

"O kadın." Stella umutsuzmuşçasına bir nefes verdi. "O da benim en sevdiğim filmlerden biri olan *Magic Mike*'ta oynuyordu."

Stella kaşlarını çatıp soğuk bir bardak çıkardı. Anna elbette *Magic Mike*'ı severdi.

"Onu ısırmak istiyorum. Çok tatlı."

Stella karşısındaki ekrandan siparişlere baktı. Anna'yı seviyordu ama bu homoseksüel dikkatini dağıtıyordu ve dikkati dağılınca yavaşlıyordu. Bar çok kalabalıktı ve yavaşlamak demek para kaybetmektir. "Magic Mike'ı mı?"

"Elvis tulumunun yanındaki çocuğu." Anna parlak yeşil dudaklarını büzdü. "Ordudan. Sadece duvara yaslanışından bile belli oluyor."

Stella şişenin kapağını açıp tepsideki şarabın hemen yanına yerleştirdi. Hello Kitty zombisi gibi giyinmiş bir bayan garson gelip tepsiyi aldı. Stella bardaki o kadar adam arasından Anna'nın o adamı nasıl gördüğünü merak etti. Adam siyah giyinmişti ve karanlıktaydı.

“Karşı cinsle ilgileniyor. Gerçek bir serseri,” diye yanıtladı Anna sanki Stella'nın zihnini okuyabiliyormuş gibi. “Ve şu anda patlamak üzere.”

“Tüm bunları buradan söyleyebiliyor musun?” Adam tek omzunu duvarın açık renk ahşabına yasladığı için doğru düzgün hatlarını bile göremiyordu. Anna göstermeseydi, geldiğini fark etmezdi bile. Sokaktan geçerken yolu oraya düşen masum turistlerden biri derdi. Homoseksüellerin ve gökkuşağının diğer renklerinin kendilerini çevrelediğini gördüklerinde genelde pek uzun kalmazlardı.

Anna tek elini kaldırıp büyük avucuyla bir daire çizdi. “Bu onun aurasında var. Karşı cinsle ilgi duyuyor. Serseri. Cinselliğini zapt ediyor.” Dudaklarını pipete götürdü ve içkisinden bir yudum aldı. “Mmm.”

Stella auralara ya da bu tür doğaüstü şeylere inanmazdı. Annesi bu tür şeylere ikisine de yetecek kadar çok inanıyordu ve büyükannesi de doğaüstü konulara aşırı meraklıydı. Abuela mucizelere ve Meryem'in hayaletine inanırdı. Bir keresinde bir taco cipsinin üzerinde Meryem Ana'yı gördüğünü iddia etmişti. Ne yazık ki cipsi bir tasmağa koyamadan Tio Jorge yemişti bile.

“Sanırım gidip merhaba diyeceğim. Ne kadar çok he-

teroseksüel erkeğin, homoseksüllerle ilgilendiğini bilsen şaşırırsın.”

Aslında şaşırmazdı. Buna şaşırmayacak kadar uzun süredir Ricky’s’te çalışıyordu. Gerçi bu, erkekleri anladığı anlamına gelmiyordu. Homoseksüel ya da heteroseksüel ya da ikisinin arasında. “Belki sadece turisttir ve geçerken uğramıştır.”

“Belki de ama heteroseksüel bir erkeğin ilgisini çekebilecek biri varsa o da Anna Conda’dır.” Anna içkisini indirdi. “G. I. Joe’nun hizmetlerine teşekkür etmem lazım ve birden bir vatansever olduğumu hissettim.”

Stella gözlerini devirip kalın ve kıvılcaklı sakallı, tıknaz bir adamdan siparişini aldı. Guinness’i mükemmel bir şekilde bardağa doldurup beş dolarlık bahşişi kaptı. “Teşekkürler,” dedi gülümseyerek ve parayı kalçasının üzerine bağladığı keseye koydu. Bir bahşiş kavanozu da vardı ama onu düzenli olarak boşaltıyordu çünkü çoğu kez sarhoşlar kavanoza sulanıyordu.

Barın karşısına doğru giden Anna’ya baktı. Attığı her adımda on üçlük akrilik topuğu mavi ve yeşil ışıklarla parıltıyordu.

Penny Ho, yüksek topuklu çizimleri ve Julia Roberts’inkine benzeyen mavi beyaz fahişe elbisesiyle kasılarak sahneye çıkarken Roy Orbison’un ikonik *Pretty Woman*’ı barın hoparlörlerinden yankılanıyordu. Belli ki *Pretty Woman* eş cinseller ve çocuk kraliçeler arasında meşhurdur.

Sonraki saatte Stella shotları doldurdu, boşları topladı

ve martini kokteyllerini çalkaladı. Saat bir buçuk olduğunda dört inçlik topuklularını Doc Martens'leriyle değiştirdi. Yerdeki kalın zemin kaplamasının üzerindeyken bile ayakları bunlara altı saatten fazla dayanamıyordu. Doc botları çok eskiydi ama rahattı ve ayağını destekliyordu.

Penny Ho'dan sonra Edith Moorehead sahneyi aldı ve Lady Gaga'nın *Born This Way* şarkısında etten yapılan kostümüyle dans etti. Edith gibi koca bir kız için bu elbisenin yanlış bir tercih olduğunu söylemeye gerek bile yoktu. Hem yanlış hem de tehlikeliydi çünkü uçan biftekler bazılarını çarpmıştı.

Stella bir yandan bir bardak merlot doldururken bir yandan da kendisini karton bir bardak altlığı ile yelliyordu. Yarım saat sonra mesaisi bitecekti ve kendisinden sonraki barmen gelmeden ortalığı toparlamak istiyordu. Miami'nin eğlence bölgelerinde barlar 7/24 açıktı. Ricky kendi mekânını sabah beş ile on arası kapatmayı tercih ediyordu çünkü o saatlerde işler durgunlaşıyordu ve açık kalırsa işletme masrafları nedeniyle para kaybetmiş oluyordu. Ricky parayı, masum kadın çalışanlarına elle sarkıntılık etmekten daha fazla seviyordu.

Stella uzun, siyah saçını ensesinden çekti ve barın diğer tarafına baktı. Dikkati, beyaz Elvis tulumunun yakınında işi pişiren melek kanatlı çifte takıldı. Hemen keseler iyi olurdu yoksa korumalar ağızlarının payını verecekti. Ricky, barında aşırı PDA'ya ya da seks yapılmasına tahammül edemezdi. Adamın ahlak anlayışı ile ilgili bir şey değildi, bu işine zarar verirdi.

Melek çift ile Elvis tulumunun arasında sıkışıp kalan Anna'nın G.I. Joe'u gölgenin içinde geriye çekilmişti. Omzunun üzerine, geniş boynuna ve çenesine bir yerden ışık vuruyordu. Sahneden yansıyan ışık yüzünde, yanaklarında ve şapkasının ucundaydı. Çenesinin duruşuna bakılacak olursa pek de mutlu görünmüyordu. Stella'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi ve sonra başını salladı. Eğer adam eş cinselleri ve aralarında olanları sevmiyorsa gidebilirdi. Hâlâ burada oturup etrafındaki homoseksüel testosteronunu içine çekiyor olması, *eş cinselliğini saklamak* gibi bir eğilimi olabileceği anlamına geliyordu. Kendisi gibi olmaya cesaret edebilen homoseksüel erkeklerden duyduğuna göre sinir, tipik bir işaretiydi bu durumun.

Edith'ten sonra sahneyi Robyn'in *Do You Know* şarkısıyla Anna aldı. Dudaklarını doğru bir zamanlamayla hareket ettiriyordu. Sahne görüntüsü güzeldi ama sonunda geceyi ve Back Door Betty tacını Krete Delight kazandı. Anna sahneden hızla indi ve kapıdan çıkıp gitti. Stella odadaki beyaz Elvis tulumuna baktı. G. I. Joe da gitmişti. Bu bir tesadüf müydü?

Biri kırk beş geçe, Stella yeniden işe dalmıştı. Meyveleri dilimleyip zeytin ve vişneleri stokladı. Barı temizleyip endüstri tipi bulaşık makinesini boşalttı. Saat ikide, bahşış almasına yetecek kadar bir süre bekledi. Kalçasından, bahşış kesesini çıkarıp onu da topuklu ayakkabıları ve saç fırçası ile birlikte sırt çantasına koydu. Alışkanlıktan Russian Red dudak parlaticısını çıkardı. Ayna olmadan dudaklarına sürdü. Bazı kadınlar maskarayı severdi.

Bazıları ise ruju. Stella dudak parlatıcısını severdi. Hep kırmızıydı ve küçükken sadece hızlı kızların kırmızı süreceği ona öğretilse de dudaklarını yakut rengine boyamadan hiçbir yere gitmezdi.

Anahtarlarını sırt çantasından aldı. Vişneçürüğü PT Cruiser'ı vardı. Arabası ile yüz bin milden daha fazla gitmişti ve arada elektrik şoku uygulaması gerekebiliyordu. O arabayı sürmek içini dışına çıkarabilirdi ama en azından kliması vardı ve bu da Stella'nın önemseydiği tek şeydi.

Diğer çalışanlara veda edip arka kapıya doğru ilerledi. Ilık ve nemli olan haziran ayını, sabahın ilk saatleri olmasına rağmen teninde hissediyordu. Stella, Las Cruces'te doğmuş ve büyümüştü ve nemli havalara alıştı ama Miami'deki yazlar buhar banyosu yapmaya benziyordu. Stella nemin teninde bıraktığı etkiye ve ciğerlerine yaptığı baskıya asla alışmamıştı. Bazen eve geri dönmeyi düşünüyordu. Sonra evi neden terk ettiğini hatırlayıp şu anki hayatım ne kadar sevdiğini düşünüyordu.

“Küçük Stella Bella.”

Kapıyı arkasından kapatırken başını kaldırdı. Lanet olsun! Ricky. “Bay De Luca.”

“Hemen çıkıyor musun?”

“Mesaim yarım saat önce bitti.”

Ricardo De Luca, ondan neredeyse on sekiz-on dokuz santimetre kadar daha uzun ve aynı zamanda kırk kilo kadar daha ağırdı. Her zaman geleneksel guayabera stilineki gömleklerinden giyerdi. Bazen fermuarlı, bazen düğmeli olurdu ama her zaman pastel renklerdeydi. Bu

geceki turuncu gibiydi. “Hemen gitmen gerekmiyor.” Hayat tarzı nedeniyle elli üç yaşından daha büyük görünüyordu. Yakışıklı olabilirdi ama çok fazla içki içtiği için yüzü pembeydi ve de koca bir göbeği vardı. Siyah bir atkuyruğu ve dudağının altında bir sakalı vardı çünkü bu sakalın kendisini daha genç gösterdiğine inanıyordu ama bu sakal onu sadece daha üzgün gösteriyordu.

“İyi geceler,” dedi Stella ve yanından geçti.

“Bazı arkadaşlarım burada olacak.” Stella’nın kolunu tutunca alkollü nefesi genç kadının yüzüne vurdu. “Bizimle partiye katıl.”

Stella geriye doğru bir adım attı ama Ricardo onu bırakmadı. Göz yaşartıcı spreyi sırt çantasındaydı ve tek eliyle ona uzanamazdı. “Yapamam.” Birden gerildi ve kalbi hızlandı. *Sakin ol. Nefes al*, dedi kendi kendine gerginliği paniğe dönüşmeden önce. Yıllardan beri bu şekilde bir atak yaşamıyordu. Bunun üstesinden nasıl geleceğini öğrendiğinden beri. *Bu Ricky. Sana zarar vermez.* Ama zarar vermeye kalkarsa *ona* nasıl karşı koyacağını biliyorsun. Topuğunu Ricardo’nun burnuna geçirmek istemiyordu. İşini kaybetmek istemiyordu. “Biriyle buluşacağım,” diye yalan söyledi.

“Kiminle? Bir erkek mi? İddiaya varım, ben daha fazlasını verebilirim.”

Stella’nın işe ihtiyacı vardı. İyi para kazanıyordu ve işinde iyiydi. “Kolumu bırak, lütfen.”

“Neden hep kaçırıyorsun?” Barın arka tarafından gelen

ışık, Ricardo'nun üst dudağında biriken teri parlatıyordu.
“Sorunun ne?”

“Sorunum yok, Bay De Luca.” Oldukça makul bir şekilde ya da öyle olduğunu düşündüğü bir tonda, “Ben sizin çalışanınızım. Siz de benim patronum. Birlikte parti yapmamız çok da iyi bir fikir değil,” dedi. Sonra da biraz yağ çekmeye kalktı. “Sizinle parti yapmayı isteyecek bir sürü kadın olduğuna eminim.” Stella uzaklaşmaya çalıştı ama Ricardo ellerini daha da sıktı. Stella'nın anahtarları yere düştü ve eski tanıdık bir korku, kaslarına yerleşti. *Ricky bana zarar vermez*, dedi kendi kendine yeniden, onun sarhoş bakışlarını takip ederken. Ona zorla bir şey yapmazdı.

“Bana iyi davranırsan, ben de sana iyi davranırım.”

“Lütfen, gitmeme izin ver.” Ricardo onu bırakmak yerine sert bir şekilde sarstı ve eğer Stella eliyle göğsüne tutunmasaydı, üzerine düşebilirdi.

“Henüz değil.”

Ricky'nin arkasından derin bir ses geldi. “Bu iki oldu.” Ses o kadar soğuktu ki neredeyse hava serinlemişti. Stella boşu boşuna Ricky'nin sol omzunun üzerinden arkaya bakmaya çalıştı. “Şimdi kızı bırak da gitsin.”

“Defol git!” dedi Ricky ve o sese doğru döndü. Eli, Stella'nın kolunda biraz geriye doğru kaydı ve bir adım geri attı. “Bu seni ilgilendirmez. Benim lanet bölgemden defol git.”

“Hava sıcak ve terlemek istemiyorum. Sana üç saniye veriyorum.”

“Sana lanet...” Ricky başına gürültülü bir darbe aldı. “Stella’yı tutan eli gevşedi ve yere düştü. Stella’nın ağzı açık kalmıştı, şaşkın bir şekilde bir nefes aldı. Amy tarzı kabarık saç, yerdeki turuncu yığına bakarken kıpırdadı. Ricky’ye bakarken birkaç gez gözünü kırpmak zorunda kaldı. Az önce ne olmuştu? Rick kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Ayakkabısının burnuyla hafifçe koluna dokundu. Kesinlikle kendinden geçmişti. “Aman Tanrım!” dedi telaşla bir nefes verirken. “Onu öldürdün!”

“Tam olarak değil.”

Stella, Ricky’nin turuncu gömleğinden başını kaldırıp karşısında duran siyah tişörtün içindeki geniş göğse baktı. Siyah pantolonu ve beyzbol şapkası ile karanlık gecenin içinde iri bir Ninja gibi kaybolmuştu. Stella, adamın gözlerini göremiyordu ama kendisine baktığını hissediyordu. Sesi çok soğuk ve sertti. Onu tanıyor gibiydi. “Üç saniye geçtiğini zannetmiyorum.”

“Bazen sabırsızlanabiliyorum.” Başını bir tarafa eğdi ve Ricky’ye baktı. “Bu senin patronun mu?”

Stella, Ricky’ye baktı. Onun eskiden patronuydu. *Artık değil.* Artık onun yanında çalışamazdı. Bunu konuşmaya bile gerek yoktu çünkü muhtemelen kovulmuştu. “İyileşecek mi?” Bu Stella’yı sinir etmişti. Kirası, borçları ve arabasının ödemeleri vardı.

“Bu, umurunda mı?”

Ricky önce bir kez, sonra bir kez daha horladı. Stella karanlığın içinden adamın şapkasının ucuna doğru baktı. Köşeli bir çene. Kalın bir boyun. Geniş omuzlar. An-

na'nın G. I. Joe'su. Umurunda mıydı? Galiba olması gerektiği kadar değildi. "Onun ölmesini istemiyorum."

"Ölmeyecek."

"Bunu nereden biliyorsun?" Stella insanların başlarına aldıkları darbe nedeniyle öldüklerini duymuştu.

"Çünkü ölmesini istesem, şimdiye ölmüş olurdu. Horluyor olmazdı."

"Ah!" Stella karşısında duran adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama ona inandı. "Anna dışarıda seninle birlikte miydi?" Arkasındaki boş park alanına baktı.

"Kim?"

Stella eğilip hızla Ricky'nin omzunun yanındaki anahtarlarını aldı. Ona dokunmak istemiyordu ama iyi olduğuna ya da sadece kendinden geçtiğine emin olmak için elini gözlerinin önünde salladı. "Ricky?" Kanayıp kanamadığını görmek için daha yakından baktı. "Bay De Luca?"

"Anna kim?"

"Anna Conda." Stella kan görmedi ki muhtemelen bu iyiye işaretti.

"Ben Anna Conda diye birini tanımıyorum."

Ricky horladı ve Stella'ya doğru bir nefes verdi. O da yüzünü ekşitip ayağa kalktı. "Yılan kostümlü eş cinsel. Dışarıda onunla birlikte değil miydin?"

Adam kollarını geniş göğsünün altında birleştirdi ve topuklarının üzerinde sallandı. Şapkasının ucu, büzülen üst dudağına gölge yapıyordu. "Hayır. Burada kimse yok." Önce Stella'yı, sonra da yeri işaret etti. "Sen ve şu Numb Nuts'tan başka."

Bazen turistler otoparkta dolanır ya da kurallara uymayıp arabalarını park ederlerdi. Bir kız, kendisi için başka bir erkeği deviren bir adama ne demeliydi? Daha önce hiç kimse onu bu şekilde savunmamıştı. “Teşekkür ederim,” dedi Stella.

“Rica ederim.”

Neden yapmıştı bunu? Bir yabancı? G. I. Joe çok iriydi. Ricky’den daha iriydi ve bir gram yağ bile vücuduna yerleşmeye cesaret edemezmiş gibi görünüyordu. Burnuna ya da gözüne ulaşmak istese zıplaması gerekirdi. Stella birden kendini çok küçük hissetti. “Burası çalışanların park alanı. Orada ne işin var?” Bir adım geri attı ve çantasını omzundan çıkardı. Gözlerini adamdan ayırmadan parmağını fermuara götürdü. Adamın yüzüne göz yaşartıcı sprey püskürtmek istemiyordu. Bu çok kaba olurdu ama bunu yapacaktı. Püskürt ve hızla kaç. Kısa boylu bir kız için oldukça hızlıydı. “Aracını çekebilirlerdi.”

“Sana zarar vermeyeceğim, Stella.”

Bu, Stella’yı durdurdu ve şaşırttı. “Seni tanıyor muyum?”

“Hayır. Burada başka birini temsilen bulunuyorum.”

“Bir dakika.” Stella tek elini kaldırdı. “Burada beni mi bekliyordun?”

“Evet. Biraz vakit aldı.”

“Bir koleksiyon acentesinden misin?” Stella otoparka doğru baktı ve PT Cruiser’inin hâlâ yerinde olduğunu gördü. Başka büyük borcu yoktu.

“Hayır.”

Eğer Stella'ya bir mahkeme çağrısında bulunacak olsa bunu bara ilk girdiğinde söylerdi. “*Başka biri de kim ve ne istiyor?*”

“Köşedeki kafede sana bir kahve ısmarlayayım ve bunu konuşalım.”

“Hayır, teşekkürler.” Stella dikkatli bir şekilde patronunun yanından geçti ama uyanır da bacağına sarılırsa diye hâlâ onu izliyordu. “Sadece söyle ve bu bahsi kapatalım.” Gerçi Stella tahmin edebiliyordu.

“Ailenden birileri.”

İşte tam da öyle düşünmüştü. Ricky'nin sapık elini bacağında hissetmediği için çok rahatlamıştı. “Onlara ilgilenmediğimi söyle.”

“Kafede sadece on dakika.” Stella ellerini yanlarına indirdi ve geriye doğru birkaç adım attı. “Hepsi bu. Numb Nuts kendine gelmeden buradan ayrılmalıyız. Bir adamı aynı gecede iki kez devirmeyi sevmiyorum. Beyin hasarına neden olabiliyor.”

Ne kadar insancıl biri. Gerçi Stella da Ricky uyandığında oralarda olmak istemiyordu. Ya da ahlaksız *arkadaşlarından* biri geldiğinde. Ya da G. I. Joe onu yeniden *devirip* beynine hasar verdiğiğinde. Ya da Ricky'nin beyininde *daha fazla* hasara neden olduğunda.

“Böylece ikimizde yarın kapını çalmam gerekmeden kurtulmuş oluruz,” diye ekledi.

Adam görüldüğü kadar merhametsizdi ve Stella ondan şüphe etmiyordu. “On dakika.” Adamın söyleyeceklerini ön kapıda dinlemektense kalabalık bir kafede duy-

mayı tercih ederdi. “Sana on dakika vereceğim ve sonra da aileme beni rahat bırakmalarını söylemeni istiyorum.” Arkadan Ricky nefes alıp horladı ve Stella sokağa çıkmadan önce ona son bir kez baktı.

“Sadece on dakika.”

Stella karanlık otoparktan Miami’nin aydınlık ve çılgin gece hayatına doğru adamın yanında yürüdü. Pembe ve mor neon ışıklar, kulüpleri ve art deco otelleri aydınlatıyordu.

Parlak jantlı arabalar ve gürültülü müzik sistemleriyle kaldırım inliyordu. Sabahın üçü olmasına rağmen parti tam gaz devam ediyordu.

“Belki Ricky için bir ambulans çağırmalıyız,” dedi Stella, mavi neonla aydınlatılmış palmiye ağacının kenarına kusan bir turistin yanından geçerlerken.

“O kadar kötü bir darbe almadı.” Adam cebinde bir şey ararken yola doğru yürüdü.

“Bilinci kapandı,” diye hatırlattı Stella.

“Belki biraz canı yanmıştır.” Adam cep telefonunu çıkarıp bir numara çevirdi. “Miami’deki Ricky’s Rock ‘N’ Roll Saloon’u arayıp arka kapılarında birinin bayıldığını söyleyebilir misin?” Stella’nın dirseğinden tutup köşeyi dönerken gülüyordu. Stella’ya yol gösteren bu temas çok kısa sürmüştü ve Stella kolunu çekmeye fırsat bulamadan adam kolunu bırakmıştı. Çok kısaydı ama elini çektiikten sonra bile sıcaklığı hissediliyordu. “Evet. Sarhoş olduğuna eminim.” Adam yeniden güldü. Kaldırımın kenarına doğru yürüdüler ve adam sağa sola bakarken kolunu Stel-

la'nın önüne uzatıp onu durdurdu. "Bir saate yola çıkacağım. Kısa sürer." Sonra da yolun karşısındaki kafeyi işaret etti. Sanki kumanda ondaymış gibiydi. O sorumluymuş, patronmuş gibi.

Kimse Stella'ya hükmedemezdi. Kimse onu kumanda edemezdi artık. Patron oydu ama bunun bir önemi yoktu. Bu adama on dakikasını ayırabilirdi ve sonra da G. I. Joe'ya hoşça kal derdi.

Bölüm 2

Stella, Miami Beach'te restoranlar ve barların arasına sıkışmış olan kafedeki metal ve kumaş kaplamalı bir sandalyeye sırt çantasını bıraktı. G. I. Joe onun için bir sandalye çekti ve oturmasını bekledi. "Teşekkürler." Ricky'nin kafasına az önce vurmuş olan bir adam için bunlar çok kibar davranışlardı. Bu iki tavır birbirine pek de uymuyordu.

"Önemli değil." Adam da Stella'nın karşısına oturdu ve Stella gözlerini, onun göğsüne dikti. Siyah bir tişörtle gizlenmiş olan sert kaslar. Burası Miami'ydi. Erkekler, kulüplere Ninja gibi ya da bir aksiyon filmindeki dublör gibi giyinip gitmezlerdi. Pamuklu ya da keten düğmeli gömleklerini, almakta maddi olarak zorlandıkları tasarım kotlarının içine sokarlardı. Her gece hot dog yemek zorunda kalsalar da jet sosyetedenmiş ya da bol bol parası olan birileriymiş gibi giyinirlerdi.

Dar pembe bluzlu, siyah atkuyruklu ve büyük altın küpeli bayan bir garson masaya iki menü bıraktı. "Döndün mü?" diye sordu kız. Çok belirgin bir şivesi vardı.

"O tartla ilgili planımı değiştirdim." Adam şapkasına uzandı ve yanındaki sandalyeye koydu. Garsona baktı. Stella bu arada ona ilk kez dikkatle bakabildi. Kasları gibi yüzü de sert görünüyordu. Sanki taştan yontulmuş kadar

sertti. Sanki bir aksiyon filmindeki bir karakter gerçek hayatta karşısına çıkmış gibiydi. “Sade kahve.” Captain America’nın şapkadan dolayı saçları dağılmıştı.

Garson dikkatini Stella’ya çevirdi. “Size ne getireyim, hanımefendi?”

“Ben sadece kafeinsiz kahve alacağım.” Sinir sisteminin şu anda ihtiyaç duyacağı son şey kafeindi. Zaten uzun süre uyuyamayacak ve bu geceyi aklından geçirecekti. “Krema ve şeker.”

Joe garsonun uzaklaşmasını izledi ve parmaklarını sarışın kısa saçlarında gezdirdi. “O birileriyle ne zaman buluşman gerek?” Bileğindeki büyük saate baktı ve sonra da Stella’ya döndü. “Yoksa bu bir yalan mıydı?”

Gri. Adamın gözleri griydi. Fırtına bulutlarının ve dumanın rengi. Anna Conda, onun Channing Tatum gibi göründüğünü söylemişti ama Stella bunu görememişti. Belki de çenesinin ve dudaklarının şekli benziyordu ama Joe, *Magic Mike*’in yıldızından daha yaşlıydı. Belki otuzlarının sonundaydı ve gözlerinin kenarlarında hafif kırışıklıklar vardı. Adamın gülümseyebileceğini hayal edemiyordu. Muhtemelen bu kırışıklıklar kaşlarını çatmaktan oluşmuştu. “Ne?”

“Patronuna biriyle buluşacağını söylemiştin.”

Ah! “Sadece beni bırakmasını istemiştim.” Stella başını salladı ve Amy modeli saçı kıpırdadı. “Otoparkta ne kadar bekledin?”

“Yaklaşık yirmi dakika.” Adam rahatsız olmuş gibi arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi.

“Pardon.” Stella başına uzanıp kırmızı fuları çıkardı. “Eğer gizlice takip edildiğimi bilsem acele ederdim.” Fularları çantasına koydu ve sonra da tel tokaları çıkarmaya başladı.

“Birini gizlice takip etmenin kuralları eyaletten eyalete değişir ama genellikle birinin düzenli olarak başka birini takip etmesi ve onu taciz etmesi olarak tanımlanır. Tabi bir de gerçekleşen ya da tehdit dolu fiziksel zararı içerir. Elbette bu kısa olanı.” Adam, Stella tel tokalarını çıkarırken bir an durdu ve sonra devam etti. “Anahtar kelime: *düzenli olarak*. Bu gece seni ilk kez görüyorum. O yüzden sanırım seni gizlice takip eden birisi olduğum söylenemez.”

Stella adamın birini gizlice takip etmenin kurallarını bilmesi nedeniyle telaşlanması gerekip gerekmediğini bilmiyordu. Uzun ya da kısa olanı. Stella bir avuç dolusu tel tokayı çantasına koydu ve sonra da saçının tepesindeki kabarıklığı sağlamak için kullandığı ufak postiş masaya koydu. Birden kendini daha rahat hissetti. “O halde sen nesin?” diye sordu. Gerçi cevabı tahmin edebiliyordu. Stella tam olarak kimseden saklanmıyordu ama onu bulmak Google arama motorundan bir şey bulmak kadar da kolay değildi. Sosyal medyanın hiçbir türünde asla yer almamıştı ve interneti genellikle içki tarifleri almak ya da Youtube videoları izlemek için kullanırdı. “Özel bir dedektif misin?” Stella eliyle saçını, alnından arkaya doğru düzeltti.

Adamın fırtına renkli bakışları, Stella’nın yüzünden saçının kabartısına kaydı.”Hayır. Özel güvenliğim.”

“Koruma gibi mi?” Sanki bir koruma olabilecekmış gibi görünüyordu.

“Diğer şeylerin yanı sıra.” Garson iki fincan kahve ve üzerinde karamel olan bir tabak tart ile geri döndü.

“Ne tür diğer şeyler?”

Adam cevap vermeden önce garsonun gitmesini bekledi. “Bilmen gerekmeyen diğer şeyler.”

“Gizli ajan işleri gibi mi?”

Adam çatalını aldı ve masanın üzerindeki postişini gösterdi. “Bu ne?”

Belli ki gizli ajan işlerinden konuşmayacaklardı. Stella, “Bir parça saç,” diye yanıtladı.

“Şu geveze köpeklerden bir parça yolunmuş gibi duruyor.” Pastasını kesmek için sustu. “Şişman Pekingeseler gibi.”

O gece olanları bir kenara bırakıp Stella’nın Amy saçından mı bahsetmek istiyordu? Stella kahvesine krema ve bir paket de şeker ekledi. “Pekâlâ, beni bulman için kim para verdi sana?” Stella kahvesini karıştırıp boş eliyle ensesine uzandı ve saçını tek omzunun üzerine getirdi. Siyah saçları büstiyerinin üzerine dökülüp sol göğsünün üzerinde kıvrılıyordu. Ailesini düşünüp tam olarak kimin kendisini bulmak için para harcayacağını merak etti. Annesi değildi çünkü annesi nerede yaşadığını biliyordu ama Stella, Marisol’un bunu birine söyleyip söylemeyeceğinden emin değildi. Ağzı sıkı olduğu için değildi bu tereddüdü. Annesine bunu söylemeyeceği konusunda Bebek İsa üzerine yemin ettirmişti. Bebek İsa üzerine yemin et-

mek çok etkili bir yemindi. İlk tahmini annesinin eski kocası oldu. “Carlos?” Gerçi onun bu günlerde kendisinden ne istiyor olabileceğini pek de hayal edemiyordu. Para. Biyolojik babası yakın bir zamanda ölmüştü ve Carlos para almış olabileceğini düşünüyor olabilirdi. Ama aslında almamıştı. Annesi paradan bahsetmiş olmalıydı.

Adam ağzına tarttan bir parça götürdü ve sonra da beyaz fincanı kaldırıp kafasına dikti. “Hayır.”

Stella da kahvesinden bir yudum aldı ve sonra başparmağıyla rujunun lekesini sildi. “Tio Jorge?” Amcası Jorge’yi severdi. Ailesinde, görmekten rahatsız olmayacağı birkaç kişiden biriydi. Stella’ya karşı hep iyi olmuştu ama Jorge’nin kendisini bulmak için para vereceğini hayal edemiyordu. Çok iyi bir adamdı ama eli sıkıydı.

Adam fincanını Stella’ya doğrulttu. “Kız kardeşin.”

Aynı anda hem bir rahatlama hem de bir keyif kapladı içini. Dudaklarını büzüp kıkırdadı. “Yanlış kıızı bulmuşsun.” Adam eş cinsellerle takılmış, sabahın iki buçuğuna kadar otoparkta beklemiş ve Ricky’yi devirmişti. Hem de boş yere. “Benim kız kardeşim yok. Bir ton kuzenim var ama kız kardeşim yok.” Anna Conda’yı ve Joe’nun cinsel aurası konusundaki ilgisini düşününce Stella bir kahkaha attı. Dirseklerini masaya koydu ve parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. “Belki de başka bir mesleğe geçmen gerekiyordur.”

Adam kahvesinden bir yudum daha alırken masanın karşısından gri gözleriyle dikkatle Stella’yı izliyordu. Yüzü o kadar ifadesizdi ki sanki yanlış yapma ihtimali

yokmuş ve buna kafa yorması ya da bu konuda endişelenmesi bile vakit kaybı olacakmış gibiydi.

“Sana ödemeyi kim yaptıysa parasını geri isteyecek. Umarım çok yüklü değildir.” Stella’nın gitmek için hazırlanması gerekiyordu. Yabancılarla sohbet etmek onun tarzı değildi. Bunu iş yerinde yeterince yapıyordu ve en azından kendine ayırabileceği zamanda devam ettirmek istemezdi. Şu anda burada kalmasını gerektirecek bir şey yoktu. Sadece Bay Taş gibi Soğuk’un yüzünde bir ifade görüp göremeyeceğini deli gibi merak ediyordu. “Bu gizli Ninja tarzı ya da gölgeler arasında çalışma işi sana göre değil.” Biraz daha yardımcı olmak için ekledi. “Güvenlik okulunda sana ne öğrettiklerini bilmiyorum ama bir dahaki sefere bir eş cinsel geçidine gelmen gerektiğinde arada kaynamaya çalış. Belki deri bir şeyler giyersin ya da en azından pastel tonlarda bir şeyler.” Adamı, popoyu açıkta bırakan derilerin ya da pembe bir gömlek ile bir fuların içinde hayal etti.

İyi bir espri anlayışı olmaması çok sinir bozucuydu. “Ben gizli ajan değilim ve senin adın da Stella Leon. Değil mi?” Adam gülümsemeden çatalını aldı ve ağzına biraz daha tart attı.

Onun adını biliyordu. Stella adaminkini bilmiyordu ama sormamıştı da. Öncelikle, bunu umursamıyordu. Ayrıca, adını söylerse Stella’yı öldürmesi gerektiğini düşünebilirdi. Stella kahkahasına engel olmak için çabaladı. Tanrım, bazen çok komik olabiliyordu. Belki de bir sonraki kariyeri için komedyenliği düşünebilirdi. Diğer bütün kariyer dallarını denemişti. “Evet.”

“Kız kardeşin, Sadie Hollowell seni arıyor.”

Stella’nın kahkahası sustu ve birden hareketsiz kaldı. Tamamen durmuş gibiydi. Kalbi. Nefesi. Damarındaki kan. Elleri masaya düştü ve parmakları kilitlendi. “Sadie?” Bu isim dudaklarından çıkarken çok tuhaf geliyordu. Sadie ile ilgili yüksek sesle hiç konuşmamıştı. Onu düşünmemeye çalışmıştı ve çoğunlukla da başarılı olmuştu. Avucunu ve parmak uçlarını sert masaya bastırdı. Sanki dünyası sarsılmıştı ve bu şekilde güç alıyor gibiydi. “Onu tanıyor musun?”

Adam başını salladı ve pastasından bir lokma alırken, “Onunla hiç tanışmadım. Sadece nişanlısı Vince’i gördüm. Benimle o irtibata geçti,” dedi.

“Neden...” Stella’nın sesi çatladı ve öksürmesi gerekti. Belli ki Sadie de babası gibiydi. Problemlerle ilgilenmesi için birilerini tutuyordu. “Neden kendisi benimle irtibata geçmedi?”

“Bilmiyorum. Eminim bir sebebi vardır.”

Stella’nın durmuş gibi olan kalbi birden hızlandı ve göğüs kafesinin içinde çırpındı. Baş uğuldamaya başladı ve uğultu kulaklarına doğru yayıldı. Stella sebebi biliyordu. Hollowell’ler kirli işleri ile uğraşması için her zaman birilerini tutarlardı. Kirli iş, kendisiydi. “Ne istiyor?”

Adam kahvesinden bir yudum aldı ve ağır fincanın üzerinden Stella’ya baktı. Fincanı masaya bırakırken gri gözleri dikkatle Stella’yı izliyordu. “Bayılacak mısın?”

“Hayır.” Belki de. Gerçi nefes almayı unutacak olursa bir panik atak krizi geçirebilirdi. Stella ciğerlerine derin

bir nefes çekip öğrendiği gibi yavaşça bırakmaya çalıştı. Bedeni boğuluyormuşçasına küçük nefesler almaya çalışsa da buna izin vermedi. “Ne istiyor?”

“Seninle konuşmak.”

“Ne konuda?” Muhtemelen Stella’nın uzak duracağından emin olmak istiyordu. Çiftlikten ve Sadie’nin mirasından ama Sadie’nin bu konuda endişe etmesine gerek yoktu. Stella, Teksas eyaletine beklenmediği mesajını çok uzun zaman önce almıştı. Sanki gerginliği ayaklarından akıyor gibi hissedip ayaklarını yere vurdu.

“Bilmiyorum.”

“Neden? Neden bunca yıl sonra?”

“Bunun cevabını bilmiyorum.” Adam yeniden tartından bir dilim aldı. Tartıyla, Stella’yla olduğundan daha ilgiliydi. “Geçen ay babası ölene kadar senden haberi yoktu.”

Stella’nın ayakları birden durdu. “Ne?” Bu mümkün değildi. Mümkün olabilir miydi? Stella’nın hiç tanışmadığı kız kardeşi ile ilgili her zaman bilgisi vardı. Kendisinden büyük sarışın, Teksas’ta babasıyla yaşayan kız kardeş. J.H. Çiftliği’nde yaşayan, sığır yetiştiren, 4-H kurdeleleri kazanan kız. Sosyeteye ilk kez girerken beyaz bir elbise ve uzun, beyaz eldivenler giyen ve çekildiği fotoğrafı gazetede yayınlanan kız. “Nasıl bilmez?”

“Bana söylenen bu şekilde.” Adam omuzlarını silkeli ve çatalını kaldırdı. “Babanın ölümüne kadar senden haberi yokmuş.”

Clive Hollowell asla Stella’nın babası olmamıştı. Stel-

la hayatında onu sadece beş kez gördüğünü hatırlıyordu. Sadece annesini yanlışlıkla hamile bırakmış ve sonra da hatasını telafi etmek için bir destek fonu açmıştı. Carlos da hiçbir zaman babası olmamıştı. Sadece evlerine taşınıp Hollowellların parasını aileden biriymiş gibi onlarla birlikte yiyen birisi olmuştu.

Stella ellerini dizine götürdü ve siyah ojeli tırnaklarına baktı. Sadie onunla ne konuşmak istiyordu? Birbirlerine söyleyecekleri neleri olabilirdi? Babaları Sadie'yi seviyordu. Sadie altın rengi saçlı, altın kızdı. Stella ise koyu renk saçlı, kirli sırdı.

“Sadie kendisiyle konuşmak isteyip istemediğini öğrenmek istiyor. Seninle iletişime geçmek istiyor.”

“Ama ben...” Stella bir elini kaldırıp sonra yeniden dizinin üzerine indirdi. O eski reddetme duyguları içinde, kalbinde dolanıyordu. Yıllar öncesinden gömdüğünü düşündüğü o duygular. “Telefonda mı?”

“Evet.”

Kız kardeşi onu aramak istiyordu. Stella bu konuda ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Bir yanı cehenneme kadar yolu olduğunu, hayatından uzak durmasını istediğini söylemek istiyordu. Diğer yanı ise şey istiyordu... Ne istiyordu? Kız kardeşinin sesini duymak mı? “Bilmiyorum.” Karşısında oturan adama bakmak için kendisini zorladı. Onu tanımıyordu. Adını bile bilmiyordu ama yine de şu anda hayatını altüst etmişti ve Stella ayaklarının altındaki zemin kayıyormuş gibi hissediyordu. “Sana telefon numaramı vermemi mi istiyor?”

“Numaran bende var.” Adam çatalını boş tabağa koydu ve kahvesinden içti. “Mesai saatlerini, ehliyet numaranı ve plakanı biliyorum. Son on yılda ne kadar park, hız ve farklı kural ihlali ceza puanın olduğunu da biliyorum. Kaç kez mahkemeye çıktığını ve yaşadığın son dört adresi de.” Adam fincanı masaya koydu ve şapkasına uzandı. “Ve bunları öğrenmek için çok fazla araştırma yapmam da gerekmedi...”

“Nasıl?”

Başındaki şapkayı birkaç kez düzeltti. “Güvenlik okulunda öğrendiğim, gizli Ninja sırları.” Ayağa kalkıp cüzdanını çıkardı. “Kararını verince ortadaki numarayı ara. Bir mesaj bırak ve ben de Sadie’ye kararını söyleyeyim.” Stella’ya doğru bir kartvizit uzattı ve sonra da parayı masaya attı.

Stella ne yapması gerektiğini bilmiyordu. “Peki ya...” Başını salladı. Derindeki kaygılarından bahsetmeyecekti. Kendisine bile. Özellikle de bu soğuk görüşürlü yabancıya.

“Kız kardeşinle konuş ya da konuşma. Bu benim umurumda değil. Vince’e seni bulacağımı söyledim ve buldum. Senden haber alınca benim işim biter.” Adam daha sonra yürüdü ve Stella geniş omuzlarına gözlerini dikti. Birkaç uzun adımla ön kapıdan çıktı ve karanlığın içinde kayboldu.

Stella dizinin üstündeki bir elini kaldırıp kartı aldı. Tabi ki siyahtı. Üzerinde kalın, gümüş rengi yazılar vardı. Kartın ortasında “Junger Güvenlik ve Lojistik A.Ş.” ya-

zıyordu ve altında da üç tane numara vardı: ofis, cep ve faks. Başparmağını kartın sert köşesine bastırdı. Baskıya ve sivri ucun verdiği acıya odaklanmaya çalıştı. Bu kadarı fazlaydı. Bu gece çok fazla şey olmuştu. Ricky'nin iğrenç yılışıklığı ve Joe'nun kafasına indirdiği darbe. Artık bir işi yoktu ve ne zaman yeni bir iş bulabileceğini bilmiyordu. Belki de köhne bir barda kokteyl yapardı ama bahşişler South Beach'teki gibi olmazdı. Acele edip bir iş bulmazsa küçük dairesini de kaybederdi. Çok büyük değildi evet ama şu anda yuvası orasıydı. Clive Hollowell'dan gelen fonda parası vardı ama o para asla onun olmamıştı ve çözdüğü problemlerden daha fazla problem yaşamasına neden olmuştu.

Stella derin bir nefes aldı ve elini boynuna götürdü. Bu kadarı fazlaydı. Bu gece baş edebileceğinden fazlasını yaşamıştı. Ricky. İş.

Sadie. O kapıyı açmaya cesaret edebilir miydi?

“Başka bir şey ister misiniz?” diye sordu garson, masanın karşısındaki boş tabak ve fincanı alırken.

“Hayır. Teşekkürler.” Stella, Amy postişini aldı ve sırt çantasına koydu. Kalktı ve elindeki karta baktı. Kartı masada bıraksaydı seçimini şimdi yapmış olurdu. Üzerine düşünmek zorunda kalmazdı. Annesiyle konuşabilmeyi diledi. Marisol iyi tavsiyeler veremezdi ama bazen bir şeylerle ilgili yüksek sesle konuşmak Stella'ya iyi gelirdi. Bazen seçeneklerini ve doğurabilecekleri sonuçları birilerine anlatınca durum, aklına daha iyi yerleşirdi.

Sırt çantasını taktı ve kartı da dışındaki gözlerinden

birine koydu. New Mexico'da saat on iki buçuktu ve an-
nesiyle konuşmak seçeneklerden biri değildi.

Kafeden ayrılıp Ricky's'e doğru ilerlemeye başladı. Rüzgâr başladı ve nemli havaya karşı başını öne eğdi. Yağmurun ilk damlaları çıplak omzuna ve alnına düştü. Yolun karşısındaki otoparka baktı. Çalışanların arabaları-
nın dışında boştu. Arka kapının yakınlarında yerde yatan
birileri yoktu. Ambulans yoktu. Karanlıkta saklanan biri-
leri de. PT Cruiser'ına doğru koşup kendini içeri atarken
damlalar yüzünü dövüyordu. Bu gece kalbi ikinci kez bu
şekilde çarpıyordu. Arabayı çalıştırıp otoparktan hızla
çıktı. Bardan yarım blok uzaklaşınca ışıklarını açıp sile-
ceklerini çalıştırdı ve 58. Sokak'la 6. Sokak'a yakın evine
doğru sürdü.

Birisi kendisini takip ediyor mudur diye merak edip
dikiz aynasından arkaya baktı. Bir şeyler olacak gibi his-
setti. Ne olduğundan tam emin değildi ama Julia Tuttle
Causeway'i geçince rahat bir nefes alabildi. Şehir merke-
zindeki ışıltılı yüksek binaları ve trafik ışıklarını geçti. On
beş dakika sonra kırmızı tuğla kaplamalı binasının otopar-
kına geldi. Arabasından hızla çıkıp apartmanın kapısına
ve oradan da üçüncü kata gitti. İçeri girer girmez kapısını
kilitledi, sürgüyü çekti ve zinciri taktı. Küçük mutfağın
bir kısmı, ocaktan gelen zayıf ışıkla aydınlanıyordu. Elli
beş metrekarelik bu daireye aylık sekiz yüz dolar ödü-
yordu. Az miktardaki IKEA mobilyaları evi kaplıyordu.
Bir kanepe, iki sandalye, bir sehpa ve yatak odası takımı.

Hepsi buydu. Çok sık taşınyordu ve o yüzden çok fazla eşyası olmasına gerek yoktu.

Stella mutfağa yürüdü ve sırt çantasını tezgâha koydu. Bir şişe su alıp karanlığın içinden yatak odasına doğru yürüdü. Zihni deli gibi çalışırken omuzlarına yorgunluk çökmüştü. Işığı açıp altı çekmeceli meşe şifonyerden kol-suz bir bluz aldı.

Normal bir gecede televizyonun karşısında uyuklardı. Ama bu gece eski yayınları ve yarım saat süren reklamları izlemesi yeterli olmayacaktı. Botlarının iplerini açıp ayağından çıkardı. Daha sonra da büstiyerini, deri şortunu ve en son da dantel tangasını yatak odasının zeminine attı. Banyoya gidip duşa girdi ve Ricky'nin kokusunu saçından uzaklaştırmaya çalıştı. Su başından akarken kız kardeşiyle buluşmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeye çalıştı. Eğer bu doğruysa ve Sadie onun varlığını bilmiyorsa belki de buluşmalılardı. Bunun bir zararı olmazdı. Ancak...

Sadie çok başarılıydı. UT Austin'e ve UC Berkeley'e gitmişti ve Phoenix'te gerçek bir emlakçıydı. Satışları çok yüksekti ya da babasının ölümüne kadar öyleydi. Artık J.H. Çiftliği'nin sahibiydi ve kendisini, Stella'yı takip etmesi için G. I. Joe'yu tutacak kadar çok seven bir nişanlısı vardı.

Suyu kapattı ve saçını tüylü, mavi bir havluya sardı. Tamam, kız kardeşinin adını zaman zaman internette aratıyordu. Onu arada takip etmiş olabilirdi. Çocukken Sadie'yle ilgili yazılanları *Amarillo Globe*'da okumuştı ve

kız kardeşlerin buluşması ile ilgili birkaç fantezisi olmuş olabilirdi. Birbirlerinin boyunlarına sarılıp mutluluktan ağladıklarını hayal etmişti. Belki birbirinin eşi olan kız kardeş madalyonları takıp tırnaklarını pembeye boyarlardı çünkü kırmızıyı sadece hızlı kızlar kullanırdı. Belki araşırlar, yazışırlar ve tatillerde birlikte olurlardı.

Ama bu birleşme asla gerçekleşmemişti ve Stella bu tür fantezilere uzun süre önce son vermişti. Bu tür hayaller aptalcaydı ve duygusal olarak ona pahalıya patlıyordu.

Askıda ikinci bir mavi havlu vardı. Onu da aldı. Vücudunu kurutup ıslak, uzun saçlarını taradı. Sadie, Stella'dan beş yaş büyüktü. Sadie parlak ve başarılıydı ama Stella...

Değildi.

Pembe bir külot ve bluz giydi. Sadie'nin annesi saygın bir ailenin güzellik kraliçesi olan kızıydı. Stella'nın annesi ise işçi bir ailenin çocuk bakıcısı olan kızıydı. Birinde Stella on yaşlarındayken annesinin evine koşup, "*La Migra! La Migra! La Migra!*" diye bağırmanın komik olduğunu düşünmüştü. Üvey babasının ve amcalarının hızlı hareket ettiğini hiç görmemişti. Özellikle Jorge pencereden sallanmıştı. Herkes sınır devriyesinin gerçekten gelmediğini anlayınca Stella'nın başı büyük derde girmişti. Geçmiş düşününce aslında bunun en iyi şaka olmadığını anlıyordu.

Yatağına girip kuş tüyü yastığına başını yerleştirdi. Çocukken bile kimse onun bu kadar çılgın olabileceğini tahmin edemezdi. G. I. Joe, onun komik olduğunu dü-

şünmemiştii. Sadie'yle tanışacak olursa, muhtemelen kız kardeşi de komik olduğunu düşünmeyecekti. Ya da belki de kız kardeşi de onunla aynı espri anlayışına sahipti. Birlerinden onlara geçmiş olmalıydı.

Stella odanın diğer tarafındaki televizyonu açtı. *Two and a Half Men* dizisinin tekrarını buldu. Charlie Sheen'in *kazanma ve kaplan kanı* saçmalıklarından hemen önceydi. Stella uzun süre uykuya dalamayacağını düşünüyordu. O yüzden yatak odasına güneş vururken gözlerini açtığında çok şaşırdı. Televizyonda Jerry Springer, iki kadının kızıl saçlı bir adam için kavga edişlerini umursuyormuş gibi gösteri yapıyordu. Televizyonu kapattı ve saate baktı. Sabah dokuzu geçmişti. Sadece beş saat uyumuştı ve sırtını dönüp yeniden uyumaya çalıştı. Gözleri tam kapanmıştı ki birilerinin kapıya vurmasıyla geri açıldı.

Hareketsiz bir şekilde yatmaya devam etti. Belki de çalan kendi kapısı değildi. *Güm, güm, güm!* Evet, onun kapısıydı ama apartman yöneticisi olamazdı. Kirasını vaktinde ödemişti. Kapıyı açmazsa her kimse geri giderdi. Gözlerini kapattı ama çalmaya devam ettiler.

"Lanet olsun!" Stella kalkıp ayaklarını yatağın kenarından uzattı. Muhtemelen iş arkadaşı Malika'ydı. Ayağa kalkıp dolabına gitti. Kısa, kırmızı kimonosunu giydi. Şimdiye kadar herkesin Ricky'yi duymuş olacağını tahmin ediyordu ve Malika'nın detayları soracağından emindi.

Malika gelmeden önce aramalıydı ama Stella yine de kırmızı kuşağını bağlayıp kısa koridordan yürüdü. Kapı-

ya yaklaştıkça Malika'nın bu kadar sert vuramayacağını daha iyi anladı. Dairesindeki ucuz halıların dışında sevmediği bir diğer şey de kapıda bir gözetleme dürbünü olmayışydı.

"Kim o?" diye seslendi.

"Lou Gallo."

"Kim?"

"Ricky De Luca'nın iş arkadaşı."

Lanet olsun! Lefty Lou. Ricky'nin taranmış, siyah, ince telli saçlı arkadaşı. Kare olan. Boyu kadar da eni olan. Fat Fabian. "Bir soru sorup gideceğiz."

"Sadece bir tane mi?"

"Evet."

Stella onlara inanmadı ve kapıyı aralarken güvenlik zincirini açmadı. "Sorunuz ne?"

"Erkek arkadaşın nerede?"

"Ne erkek arkadaşı?" Kapının aralığından Lou'nun üzerindeki tropik şekilli gömleğini ve terli boynunu görrebiliyordu.

"Dün gece Ricky'ye vuran."

"O, benim erkek arkadaşım değil. Onu daha önce hiç görmemiştim."

"Öyle mi?" Fat Fabian alay etti. "Kimdi o? Bize adını ver de buradan gidelim."

"Adını bilmiyorum." Stella'da adamın kartı vardı. Onlara kartı verebilirdi ve böylece kendisini yalnız bırakırlardı. Onlardan kurtulurdu ama bunu yapmak istemiyordu. Joe'yu tanıımıyordu ama adama karşı biraz da olsa

minnet duyuyordu. Gerçi Ricky'yi devirmekten daha iyi bir seçeneği olmalıydı.

“Ricky bara gelmeni istiyor.”

“Tamam.” Bir daha Ricky De Luca'nın yakınına gitmek gibi bir planı yoktu. “Giyinip geleceğim.”

“Hayır. Şimdi bizimle geleceksin.”

Olamaz. “Üzgünüm. Bunu yapamam, çocuklar. Giyinip dış almam gerek.”

Başparmağı olmayan bir el kapının aralığından zincire uzandı. Stella bir nefes verdi ve adam, zinciri sert bir şekilde tutarken gözlerini iyice açtı. Her şey çok çabuk oluyordu ve vidalardan biri duvardan yarısına kadar sökülmişti. Stella'nın tüm bedenine adrenalin pompalanıyordu. Kapıyı adamın eline doğru itti.

“Lanet olsun!”

Stella kapıyı bir kez daha itmek için araladı.

“Ah! Lanet olsun!”

Stella kapıyı bir kez daha açtığı anda adam bu kez elini tam vaktinde çekti. Kapıyı kapattı ve adamlar omuzlarıyla zorlamadan sürgüyü de çekti ki omuzlarıyla vurdular.

“Polisi arıyorum!” diye bağırdı.

Gürültü sustu. “Orada sonsuza kadar kalamazsın.”

“Telefonumu alıyorum!” Mutfağa gidip sırt çantasının ön gözünü açtı. İçinden cep telefonunu çıkardı. Aynı anda G. I. Joe'nun kartı da çıktı. Yeniden kapıya gidip kulağını dayadı. Bir şey duyamadı ama gittiklerine ve bir daha gelmeyeceklerine inanmıyordu. Özellikle de Lefty Lou'nun elini kapıda kıstırdıktan sonra. Hem de iki kez.

Köşeye kısılmıştı. Önce Ricky. Sonra Joe. Şimdi Lou ve Fabian. Lanet erkekler. Güvenebileceği bir tekine bile rastlamamıştı. Belki Jorge Amcası olabilirdi ama onun da endişelenmesi gereken on çocuğu vardı zaten.

Ucuz tüylü halı, balkona doğru gidip dikey jaluzilerden bakarken ayağını çizdi. İki adam, otoparkta durmuş cep telefonlarıyla konuşuyorlardı. Stella şimdi ne yapacaktı? Onları ne kadar daha beklemesi gerekecekti? Ricky'nin arkadaşları orada sonsuza dek bekleyemezlerdi. Eğer kısa bir süre sonra gitmezlerse polisi aramak zorunda kalacaktı.

Avucundaki kart, parmaklarına yapıştı ve Stella elini açtı. Şu anda Sadie ile bir araya gelmekten daha ciddi kaygıları vardı. Kartın alt kısmına baktı ve başparmağıyla on rakamı çevirdi.

“Beni aradınız,” dedi tanıdık olan o derin ses. “Bir mesaj bırakın.”

“Merhaba. Ben Stella Leon.” Kendisini hatırlamama ihtimaline karşılık ekledi. “Sadie Hollowell’in kız kardeşi. Dinle, bu aralar Sadie ile bir randevu için seni aramayacağımı söylemek istedim.” Bir kez daha kapıyı kaplayan jaluzilerden aşağı baktı. “Eski patronum Ricky De Luca, kafasına vurmandan pek hoşlanmamış. Arkadaşlarını buraya gönderdi.” Jaluziye arkasını döndü. “Otoparkımda kamp kurdular. Onlar buradan ayrılır ayrılmaz, bir süreliğine kasabayı terk edeceğim.” Nereye gideceğini bilmiyordu. “O yüzden şu sıralar bir aile birleşmesi için

doğru bir zaman değil.” Kapatma tuşuna basıp telefonu tezgâha bıraktı.

Yatak odasına gitti ve dolabından büyük bir çanta çıkardı. Birkaç saat bekleyecekti. Hava karardıktan sonra da dışarıda bekliyor olurlarsa polisi aramak zorunda kalacaktı ama Miami Emniyeti’ni aramayı gerçekten hiç istemiyordu. İfade vermek istemiyordu. Cevaplarını bilmediği sorular soracaklardı, Ricky’yi ve arkadaşlarını daha fazla kızdırmak istemiyordu.

Çantanın içine külot ve sütyen koydu. Belki bir haftalığına buralarda olmazdı. Bu süre kesin yeterli olurdu. Bir otelde kalıp iş arardı. Belki Orlando’da.

Sonra çantanın içine şort, bluz ve iki tane de ince elbise koydu. Terliklerin arkasından makyaj malzemeleri ile saç bakım ürünlerini koydu ve sonra da iPad’ine en sevdiği bin kadar şarkıyı yükledi. Regina Spektor’dan, Johnny Cash’e kadar her şey vardı.

Mavi askılı bir elbise ile Docs’larını giydi. Koşması gerekirse ayağında sağlam ayakkabıları olması gerekirdi. Yüzüne gelmesin diye saçını atkuyruğu yaptı.

Mutfakta telefonu çaldı ve sesin geldiği koridora doğru yürüdü. Arayan numarayı tanımadı ama bunun Ricky olduğundan emindi. Cevap vermemeyi düşündü ama belki ortamı sakinleştirip kendisini rahat bırakması konusunda onu ikna edebilirdi. “Evet.”

“Neredesin?”

Arayan Ricky değildi. “Siz kimsiniz?”

“Beau Junger.”

Joe'nun adı Beau muydu? Ona pek de uymuyordu. Yeterince sert bir isim değildi. Daha çok Buck, Duck ya da Rocky gibi bir isim beklemişti. "Evimdeyim."

"Gallo kardeşler evinin dışında mı?"

Jaluzilerin aralığından baktı. "Kardeş olduklarını zannetmiyorum."

"Biri kısa ve şişman? Diğeri de uzun ve zayıf?"

"Evet."

"Kardeşler. Bej rengi Lexus LS'lerini görüyor musun?"

Bunu nereden biliyordu? "Evet."

Araba ön kapının yakınında mı duruyor?"

"Birkaç sıra solunda."

"Tamam. Çantayı hazırladın mı?"

"Evet. Gitmelerini bekliyorum. O zaman arabama koşaçağım."

"Arabanı unut. Bir saatlik mesafedeyim. Yani saat..."
Büyük saatine bakarken bir an için sustu. "Saat bin dört yüz gibi dışarıda bir gürültü duyacaksın. Hemen çantayı alıp evinden uzaklaş."

"Ne tür bir gürültü? Bunun sen olduğunu nereden bileceğim?"

Stella tam emin değildi ama Beau galiba gülmüştü. "Bilirsin. Senin arabanın yakınındaki park yerinde bir SUV göreceksin. Ona bin."

"Senin SUV'un mu?"

"Evet," dedi Beau ve telefonu kapattı.

"Bekle. Geri dön. Saat bin dört yüz ne zaman oluyor?"

Bölüm 3

Gürültü. Stella gergin bir söz dalaşını gürültü sayardı. Yüksek sesli müzik bir gürültüydü. Belli ki Beau Junger'in tanımı daha farklıydı. Bir patlama, siyah bir duman ve kaos halinde yanıp sönen ışıklar. *Gürültünün* ilk işaretleriyle Stella çantasını kaptı ve kapısını arkasından kilitleyip Beau'nun söylediği gibi hızla merdivenlerden indi. Zemin kata geldiğinde Gallo kardeşlerin Lexus'unun altından çıkan dumana baktı. Yanıp sönen ışıkların ve araba alarmlarının arasında park yerine çekmiş olan siyah Escalade'i gördü. Tek omzunda sırt çantası, göğsünün üzerinde de büyük çantası olan Stella, arabanın kapısını açıp içine girdi.

“Lanet olsun!

İri SUV'un karşısından Beau -ya da namı diğer G. I. Joe ya da Captain America- aynalı güneş gözlüklerinden Stella'ya bakıyordu. “İyi günler.” Sakin ve soğuk bir şekilde ayağını frenden kaldırdı ve araba park yerinden çıktı. Bağırان lastikler, homurdanan bir motor ya da ortada dolaşan mermilerden eser yoktu. Sadece serin klima, yumuşak deri ve renkli camlar.

“Ne yaptın?” Stella arkasına, yükselen siyah dumana doğru baktı. Gallo kardeşler bağırıp Lexuslarını gösteriyorlardı. “Galloların arabasını mı patlattın?”

“Tabi ki hayır. Bu yasa dışı olurdu.”

“Bu yaptığın değil mi?”

“Bu sadece ufak bir flaş bombası.” Beau derin bir nefes aldı. “Tanrım, flaş bombasının kokusunu seviyorum.”

Stella’nın aldığı tek koku deri kokusu ve bir tür erkek sabunu kokusuydu. Yüzüne Axe ya da Irish Spring ya da Lava sürmüş olabilir. Stella büyük çantasını arka kol-tuğa koydu ve kolu, Beau’nun sert omzuna değdi. “Ufak mı?”

Beau omuzlarını silkti ve sitenin içinden çıktı. “Daha büyüklerini kullanmıştım.”

Stella bundan şüphe etmiyordu. Önüne döndü. Beau gizli işleri olan bir adam gibiydi ve *flaş bombalarını* nereden aldığını sormasa daha iyi olurdu. Kendisinin almak gibi bir niyeti yoktu zaten. “Nereye gidiyoruz?”

“Kasabanın dışına.” Stella’ya baktı. Güneş gözlüğü gözlerini saklıyordu ama Stella bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. “Daha önce patronunla ilgili araştırma yapmamıştım. Buna gerek olmamıştı ama seninle buluştuktan sonra biraz karıştırdım.” Dikkatini yeniden yola verdi ve 112 numaralı yola doğru sürdü.

Stella emniyet kemerini taktı ve sırt çantasından güneş gözlüğünü çıkardı. “Ne buldun?”

“Ricky De Luca’nın Newark’ın dışındaki mafya ile bağlantısı var.” Sol omzunun üzerinden bakıp bir BMW’nin yanından geçti. Söyledikleri Stella için bir şey ifade etmemişti.

“Mafya mıymış? Mümkün değil!” Stella iri, siyah göz-

lüklerini taktı ve çantayı ayaklarının arasına koydu. “Bunun İtalyan olduğu için sadece bir söylenti olduğunu düşünüyordum.” İspanyol olması nasıl ki tacoyu sevmek anlamına gelmiyorsa, İtalyan olmak da bir çetede yer almak anlamına gelmezdi. Gerçi Stella tacoyu seviyordu. “Bir gangsterin başına vurduğun için pişman olduğuna iddiaya girerim.”

“Pek sayılmaz. Hakkında daha fazla bilgi sahibi olsaydım da başına vururdum ve teknik olarak o aileden değil. Onun kulübü vasıtasıyla para akılıyorlar ve karşılığında da Ricky’yi Rus mafyasından koruyorlar.

“Bir de Rus mafyası mı var?”

“Tabi ki. Güney Florida’daki hap, fuhuş ve gasp işlerini yürüten İtalyan, Meksikalı ve Rus mafyalar var.” GPS’e baktı ve birkaç tuşa basıp ekranı değiştirdi. “Gallolar, İtalyanların adamları. Onlar da çeteler.”

Stella bir nefes verip Beau’nun GPS’teki uzun parmaklarından sert yüzüne döndü. “Bir gangsterin elini kapıya mı sıkıştırdım ben?” Başparmağı olmayan adamın zincirin üzerinde dolanan eli bir korku filmi gibi aklından geçiyordu. Zorla yutkundu ve kendini kötü hissetti. “İki kez hem de.”

Beau’nun dudağının kenarında hafif bir gülümseme belirir gibi oldu.

Stella elini göğüs kafesine koydu ve derin bir nefes aldı. “Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Tabi ki hayır. Bir mafya üyesinin elini kapına sıkıştırmışsın. Senin yerinde olsam başka bir yere taşınmayı düşünürdüm.”

“Ne kadar süreliğine?”

Beau, Stella’ya baktı ve sonra da yola döndü. “Belirsiz bir süreliğine.”

“Ne? Tanık koruma programındaki gibi mi?” Ah, Tanrım!

Beau başını salladı. “Devlet, Galloları ya da Ricky’yi takip etmiyor ve sen de hiçbir şeyin tanığı değilsin.” Yeniden Stella’ya bakıp yola döndü. “Lefty’nin elini sıkıştırmak dışında. Buna tanık oldun.”

Stella kendine hâkim olmaya çalışmasa kafayı yiyecekti. “Belki de Gallolar bir iki hafta içinde bunu unuturlar.”

“Emin değilim.” Beau başını salladı.

Yalan söylese ölür müydü? “Ricky’yi devirdin. Bu daha kötü.”

“Benim kim olduğumu bilmiyorlar.”

Stella onun kim olduğunu bilseler de korkmazmış gibi bir izlenime kapıldı. Elini göğsüne götürdü ve titrek bir nefes aldı. İşler daha da kötüye gidiyordu. “Ah, Tanrım! Bir gangsterin elini kapıma sıkıştırdım.”

“İki kez.”

Sanki hatırlatmasına gerek varmış gibi. Lefty Lou bunu asla unutmazsa ne olacaktı? Hiç unutmazsa? Stella’yı bulursa? Stella elini boynuna götürdü. Kimsenin akla bile gelmezdi. Birkaç ay boyunca kimse kayıp ihbarı bile vermezdi. O zamana kadar sadece balıklarla yüzmeyi, aynı zamanda onlara yem olmuş olurdu. Daha da kötüsü, bir yabancının SUV’unda olduğu geldi aklına. “Lefty’nin

eli muhtemelen sadece morarmıştır.” Stella emin değildi ama yıldızları görüyormuş gibi hissetti birden.

“Belki de kırılmıştır,” dedi Bay Yardımsever.

“Ah, Tanrım!”

“Bayılacak mısın?”

“Belki de.” Stella zorlukla yutkundu. “Galiba.” Beau daha da hızlandı ve Stella elini ona doğru kaldırdı. “Dur. Lütfen. İşleri daha da zorlaştırıyorsun,” diye kükredi ve kızgın tavadan ateşin üzerine atladığını düşünmemeye çalıştı. “Birbirimizi pek de tanımadığımızı biliyorum ama beni rahatlatmaya *çalışmalısın*. Bana biraz yardımcı ol.”

Beau, havaalanına doğru giden yola döndü. “Nasıl?”

Gerçekten? Beau’dan ne duymak istediğini düşünmesi gerekti. “Mesela ‘İşin iyi tarafından bak, Stella’ diyebilirsin.”

“Bir adamın zaten içine edilmiş elini kırdın. Bunun iyi yanı ne ki?”

Muhtemelen kırılmamıştı ve Beau’nun bunu söylemeyi kesmesini diliyordu. “Pekâlâ... Sağlam elini de sıkıştırabilirdim.”

“Yani?”

“Yani, en azından şimdi mesaj yazabiliyor.”

Beau, Stella’ya sanki asıl buz gibi olan oymuş gibi baktı. “İyi yanı bu mu?”

Çıldırmasa iyi olurdu. Bayılmasa ya da daha kötüsü ağlamasa. İnsanların yanında ağlamaktan nefret ederdi. Bayılması bile daha iyi olurdu. Kişisel travmasının ortasında, birden çevresindekileri fark etti. Miami Uluslararası

Havaalanı'na giden otobandalardı. Pencereden dışarıdaki levhalara baktı. "Havaalanından birini mi alacaksın?"

"Seni bırakacağım."

Stella başını sert bir şekilde Beau'ya çevirdi. Atkuyruğu çıplak omzuna çarptı ve gözlüğü burnunun üzerine düştü. "Bir yere mi gidiyorum?"

"Teksas'a. Ne yapacağını, nereye gideceğini telefonu-na gönderdim."

Stella gözlüğünün üzerinden ona baktı. "Teksas'a mı?" Kimse ona Teksas'a gitmek isteyip istemediğini sormamıştı. İstemiyordu. Başını rahatlamış olsa da içi kaygıyla dolmuştu.

"Bir süreliğine kalmak istediğin başka bir yer mi vardı?"

Kalmak isteyeceği yerde kalması mümkün değildi. Özellikle de dün gecedan sonra. Ya da daha doğrusu bu sabahdan sonra. G. I. Joe, Ricky'yi devirdikten ve kendisi de Lou'nun elini sıkıştırarak işleri iyice kötüleştirdikten sonra bu mümkün değildi. Bu konuda bir tercih hakkı yoktu. Adam kilidini kırmaya çalışmıştı ama ona zarar vermekten tabi ki keyif almamıştı. Yani arabadaki bu adamdan farklıydı. Beau Junger belli ki insanlara zarar vermekten, isimler takmaktan ve *flaş bombalarını* koklamaktan hoşlanıyordu. Başını güm güm atarken annesini düşündü Stella. New Mexico'daki annesinin yanına gidebilirdi. Orada, Gallolardan ve Ricky'den uzakta olurdu. Ama annesi Stella'yı her daim dört gözle beklemiyordu. Carlos'la karşılaşmaya ve her şey çok yolundaymış gibi

rol yapmaya hazır değildi. Annesinin hep yaptığı gibi kötü bir şeyler olmamış gibi davranamazdı. Eğer kimse geçmişle ilgili gerçekçi bir şekilde konuşmazsa o zaman her şey baştan yaşanırdı.

“Sanırım üzerinde kimliğin vardır.”

Stella gözlüğünü yukarı doğru itti. “Evet.” Sırt çantasında hep pasaport ve ehliyeti olurdu.

“Önce Dallas’a sonra da Amarillo’ya uçacaksın.”

Sadie’yle kalmak için. Kesinlikle buna hazır değildi. Başını salladı. “Bu çok ani oldu.”

“Burada kalıp Lefty ile mi uğraşmak istiyorsun?”

“Hayır.” Ama kız kardeşini görmeye hazır değildi. Özellikle de şu anda. Tam da hayatı berbat bir hâl almışken. Üzgün bir şekilde inleyip parmaklarını gözlüğünün kenarına götürdü. Sesli mi inlemişti yoksa içinden mi?

Escalade diğer araçların yanından geçip kuzey terminalinin park yerine girdi ve Lincoln Town Car’m arkasında durdu. Beau’nun, “Uçağın bir saat içinde kalkacak,” dediğini duydu. “American Airlines, uçuş dört-sekiz-dört, D kapısı. Birinci sınıfla uçuyorsun ve güvenlikten geçmen için biraz zamana ihtiyacın olacak.”

“Birinci sınıf.” Stella kendi sesinin aptal gibi ciyakladığını duydu.

“Kız kardeşine teşekkür et.” Beau arabadan çıkıp Cadillac’ın önüne doğru yürüdü. Parlak Miami güneşi kısa sarı saçlarına, gözlüğünün camına ve metal kısmına vururken yürüdü. Yolcu koltuğunun kapısını açtı. Stella emniyet kemerini yavaşça çıkardı. “Sadie, Ricky ve Gallo-ları biliyor mu?”

“Hayır. Sadece senin geleceğini biliyor.”

Belli ki Stella’nın gitmek isteyip istememesinin bir önemi yoktu. Escalade’den dışarı çıktı ve sırt çantasını tek omzuna attı. Bir zamanlar Sadie’yle buluşmak için çeşitli hayaller kurarken Stella hep bir konuda başarılı olduğunu hayal etmişti. Beş yaşında bir prenses, on yaşında tek boynuzlu bir at, on beşinde de bir rock yıldızı olduğunu.

“Erkek kardeşim Blake seni havaalanında karşılayacak.”

Bir yerlerden bir araba kornası geldi ve gürültü ile otobüsün egzoz dumanı havayı kapladı. “Kim olduğunu nereden anlayacağım?” Kız kardeşiyle buluşma hayallerinin hiçbirinde bir barmaid olduğunu hayal etmemişti.

“Anlarsın.”

Gangsterlerden kaçan bir barmen. “Nasıl?”

“Benim ikiz erkek kardeşim.”

“Senden iki tane mi var?” Duygu ve düşünce karmaşasının içinde bile bu düşünce Stella’yı korkutmuştu.

“Evet. Eğlence ikiye katlanacak.” Arka koltuktan çantayı alıp Stella’ya verdi. “Çantayı kontrol ettirmene de gerek yok.”

“Ah!” Stella gitmek istemiyordu. Gerçekten istemiyordu ama bu kimsenin umurunda değildi.

Stella’nın gözlüklerini başına doğru itti ve iri elini çenesinin altına koydu. Gözlerine baktı. Dokunuşu o kadar sıcak, sert ve rahatlatıcıydı ki sanki kontrolden çıkan hayatına bağlanan bir yular gibiydi. Ancak kontrolden

çıkmasının neredeyse asıl nedeni Beau'ydu. Etrafta kornalar çalıyordu. Beau, gözlüğünün camının arkasından Stella'ya bakarken kaldırımdan valizlerin teker sesleri yükseliyordu. Stella kendi yansımısını camda gördü ve birden ürperdi. Korkunç görünüyordu. Solgun, yorgun ve ölü gibiydi.

"İyi olacak mısın?"

Stella başını çevirip bir adım geriye gitti. Bunun ne önemi vardı? Bu, Beau'nun umurunda değildi. Belli ki Stella'yı otoparkta bırakıp kendi hayatına dönmek istiyordu. Stella gözlüğünü indirdi ve gülümsedi. "Ben iyiyim."

"Emin misin?" Beau başını bir tarafa eğdi ve kendine özgü hassas tavırla ekledi. "Çok iyi görünmüyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Kız kardeşinle buluşacağın için gergin misin?"

Gergin mi? "Hayır." Korkuyordu.

"Güzel. Belli ki seninle buluşmak istiyor."

Stella kendisini daha çok korkutanın ne olduğunu bilmiyordu. Miami'de kalıp Lefty ile karşılaşmak mı, yoksa Teksas'a gidip Sadie ile buluşmak mı? "Mükemmel." Boşta duran elini kaldırıp hafifçe salladı. "Beni buraya getirdiğin ve Galloslardan kurtardığın için teşekkürler." Gerçi evine gelmelerinin ilk sebebi Beau'nun hatasıydı.

"Sorun değil." Beau, SUV'un önüne doğru yürüdü. "Kartım sende var. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Stella bir adım daha geriledi ve elini indirdi. Beau

bunu içten söylememişti. Onun işi bitmişti. Stella onun umurunda değildi. Zaten neden umurunda olacaktı ki? Onu tanı mıyordu ve ona bir borcu yoktu. Kendisine bir mesaj iletmesi için Sadie tarafından tutulmuştu sadece. Hepsi buydu. “Tamam. Hoşça kal.” Doc Martens’lerinin eskimiş topuğunun üzerinde döndü ve otomatik kapılara doğru ilerledi. Kapılar açıldı ve Stella içeri girdi. İplerle çevrilmiş bölgelerde uzun bilet kuyrukları vardı ve içeri si seyahat edenlerle tıka basa doluydu. Çocuklu aileler valizlerini ve bebek arabalarını sürüyorlardı. Beau, American Airlines’tan birinci sınıf bir bileti olduğunu söylemişti. SUV, park yerinden ayrılırken omzunun üzerinden son bir kez daha baktı. Stella bunu yapacak mıydı? Bunu yapabilir miydi? Bir uçağa atlayıp kız kardeşiyle ilk kez karşılaşabilecek miydi? İnsanlar hızla geçiyordu, kulağına sesler geliyordu. Bu sırada telefonu çaldı. Çantasını yere bıraktı ve sonra da sırt çantasının yan gözüne uzanıp telefonu çıkardı. Ricky’s Rock ‘N’ Roll’un numarası ek-randaydı. Ricky. Bunu düşününce birden beyni zonkladı. Yoksa Malika mıydı? Arkadaşı hiçbir zaman telefon fa-turasını zamanında ödemezdi ve sık sık hattı borcundan dolayı kapanırdı. Malika’ya veda etmesi gerekirdi. İyi olduğunu ona söylemeliydi. Telefona birkaç saniye daha baktı ve sonra cevap verdi.

“Merhaba.”

“Neredesin?”

Arayan Malika değildi. Stella eski patronunun sesin-den kaçıp saklanma ihtiyacı duydu. Çok kızgındı ve sıkı-tığı dişlerinin arasından konuşuyor gibiydi.

“Nerede olduğunu söyle bana, Stella.” Ricky’yi son gördüğünde ayaklarının ucunda turuncu bir yığın olarak yatıyordu. “Sana zarar vermeyeceğim.”

Hadi oradan.

“Sadece erkek arkadaşının adını istiyorum.” Durdu. “Merhaba. Orada mısın?”

“O benim erkek arkadaşım değil.”

“Gorokhov pisliklerinden biri mi?” diye tıslarcasma sordu dişlerinin arasından. “Rus’a benziyordu.”

“Joe mu?” Tamamen Amerikalı gibi görünüyordu.

“Adı Joe mu? Soyadı?”

“O gecedен önce tanıımıyordum onu.” Bu doğruduydu. “Sadece otoparktaki bir adammış.” Ki bu da neredeyse doğruduydu.

“Otoparktaki kamerada onunla birlikte gittiğin görünüyor.”

Stella otoparktaki güvenlik kameralarını tamamen unutmuştu. “O halde onu gördüğüm için en az sizin kadar şaşırmış olduğumu da görmüşsünüzdür.” Fazlaca olumlu düşündüğü bir an için patronunu ikna edebileceğini zannetti. Belki her şey yeniden düzelirdi. “Yemin ederim ki...”

“Saçmalamay! kes!” Ricky telefona bağıırıyordu. Stella’nın gerçekçi olmayan umutları kırıldı ve tüyleri diken diken oldu. “O Gorokhov pislikleri, benim işime engel oluyorlar. Kimse benim cebimden para alıp defolup gidemez. Kimse benim... Bu ses de ne?” Ricky sustu. “Sen havaalanında mısın?”

Stella telefonu kapadı ve sanki Ricky ya da Galloslardan biri etrafta olabilir ve kendisini yakalayabilirmiş gibi çevreye bakındı. Eğilip çantasını alırken nefesi kesildi. Birinci sınıf yolcuların check-in alanına gitti ve sıraya girdi. *Ricky havaalanında olduğumdan emin değildi*, diye düşündü kendi kendine ama şüphelerine kulak verecek bile olsa bardan havaalanına ulaşması yarım saat ya da kırk beş dakikasını alırdı.

Sırada ilerledikçe çanta omzunda ağırlaşıyordu. Hangi terminalde ve sırada olduğunu bilmesi gerekirdi ve Stella'yı bulma ihtimali çok düşüktü. Ağır hareket eden güvenlik görevlisi, eski patronu konusundaki kaygılarını biraz rahatlatıyordu ama karnındaki düğüme bir yararı olmuyordu.

Sadie.

Stella sırada ilerledi. Son yıllarda kız kardeşiyle buluşma hayallerini bir kenara bırakmıştı. Diğer çocukluk hayalleriyle birlikte ondan da vazgeçmişti ve artık bunun üzerine kafa yormuyordu. Ailesini de çok düşünmüyordu. Özellikle de Sadie'yi. Şimdi Sadie onunla tanışmak istiyordu ve tüm o eski istek, umut ve acı dolu duygular yeniden kendilerini göstermeye başlamıştı. Stella'nın çocukken tek istediği gitmek için bir uçak biletiydi. Bu birkaç saat sonra gerçek olacaktı.

İleri doğru bir adım daha atınca karnındaki düğüm biraz büyüdü. Attığı her adımla biraz daha büyüdü. Ta ki kusacağını hissedene kadar. Göğsü acıdı ve başı hafifleşti. Ciğerlerine temiz havayı çekmeye çalıştı. Boynu ve ya-

nakları yanıyordu. Yüzünün üzerine düşmeden önce sıranın yanındaki ipin altından geçti. İnsanlara ve valizlere doğru gitti. Nefes alamıyordu ve telefonda konuşan bir iş adamına çarptı. Otomatik kapılardan çıkıp kendini dışarı attı. Otomobillerin gazlarını elinden geldiğince içine çekti.

Panik atak. Yüzünün kızardığını, başının ve göğsünün deli gibi attığını hissediyordu. Bu daha önce de olmuştu. Sadece şu anda ölmeyeceğini biliyordu. Kalbi patlamayacaktı ve başka bir şeye odaklanırsa bayılmayacaktı.

Etrafindan insanlar geçiyor, kornalar çalıyordu. Stella yürümeye devam etti. Nereye gittiğini bilmiyordu. Son on iki saati hatırlamayacağı ve bayılmayacağı bir yerlere. Bir Hilton servisi, bir minivan araçla taksinin arasına park etti. Stella yürümeye devam ediyordu. Merkez terminalin kuzeyine doğru giderken güneş yüzüne çarpıyordu. Gözlüklerini başının tepesinden indirip gözüne takmak için durdu. Üst kattaki palmyeler, öğleden sonra rüzgârı ile sallanıyordu. Dünyanın farklı yerlerini simgeleyen bayraklar korma gibi dizilmiş, rüzgârla sallanıyorlardı. Beton, çelik ve camın tam ortasındaki vahaya doğru karşıya geçti. Çantası omzuna sanki siyah bir kamyonmuşçasına baskı yapıyordu. Neredeyse bir Prius tarafından ezilecekti. Yeşil alanın içinde saklı bir bank buldu ve kendini oraya attı. Büyük çantası ve sırt çantası ayaklarına düştü ve yüzünü yukarı kaldırdı. Derin, titrek nefesler alıp gözlerini kapattı. Kalbinin patlamayacağını hatırlattı kendine. Ölmeyecekti. Nefes alışverişleri yavaşlar ve sakinleşirse bayılmayacaktı.

Her nedense uçağa atlayıp çocukluk hayalini yaşayacak olmak, Ricky dün gece kendisini tuttuğundan beri üstesinden gelmeye çalıştığı panik atağını sonunda tetiklemişti. Bu, onu gangsterlerin evini basmasından daha fazla korkutmuştu. Aslında onlar da kendisini çok korkutuyordu.

Yavaşça nefesini bıraktı ve kollarını dizlerine yasladı. Sadie kendisini bulması için Beau Junger'i tutmuştu. Sadie, Stella'yla tanışmak istiyordu. Peki, bu neden bu kadar korkunçtu? Teksas'a giden o uçağa neden binememişti?

Stella omuzlarını gevşetip ayakkabısının burnuna baktı. Neden korktuğunu sordu kendine. Gerçi cevabı biliyordu. Çok önceleri, insanların bazen kendisini sevmediğini fark etmişti. Espri anlayışından dolayı mı, yoksa hayata bakışından mı bilmiyordu ama bazı insanlar, onun zannettiği kadar da komik olmadığını düşünüyordu. Diğerleri bir şeylere odaklanamamasını sevmiyordu. Sürekli işten işe geçiyor, farklı adresten adrese taşınıyormuş gibi görünüyordu. Kendi ailesinden bile onu sevmeyenler vardı. Ona *guera* diyorlardı. Beyaz kız, demekti ve bunu iyi anlamda söylemiyorlardı. Babasının parası yüzünden şımarık olduğunu düşünüyorlardı ama para asla onun olmamıştı. Fon, onun adınaydı ama paranın kontrolü asla onda olmamıştı.

Gözyaşları, Stella'nın gözlerine baskı yapıyordu. Yeniden kendisini bir çocuk gibi hissetti. Odasında tek başına, yatağında yattığı zamanlardaki korkusu yeniden

canlanmıştı. *Ya Sadie onu sevmeyse?* Sadie'nin kendisine bazı insanlara baktığı gibi bakmasındansa tüm hayatını onunla tanışmadan geçirmeye razıydı. Kendi babaları da ona öyle bakıyordu.

İlk gözyaşı iri gözlüğünün camına doğru akarken botlarının ucuna buğulu bakışlarıyla baktı.

“Uçağını kaçıracaksın.”

Bu derin, tanıdık sesi duyduğuna neredeyse sevinmişti. “Beni nasıl buldun?”

“Telefonunun bir GPS'i var.”

Stella başını kaldırdı. Bakışları uzun bacaklarından, düz karnından ve geniş göğsünden, ince boynuna ve oradan da somurtan dudaklarına uzandı. “Buraya çok çabuk geldin.”

“Uzağa gitmemiştim.”

Kendisine bakan gri gözleri izlemeye devam etti. “Sadie uçağa bindiğime emin olman için de mi para ödüyor sana?”

“Hayır. İş görüşmeleri yapmak için bir istasyona çekmiştim.”

Geniş omuzlarına güneş vurunca normalden daha da iri görünüyordu. “Ve uçağa bindiğimden emin olmak istedin.”

Stella'nın şüphesini sert bir şekilde başıyla onayladı. “Bir sonraki uçak üç saatten önce kalkmıyor.”

“Evet.” Stella gözlüğünü çıkardı ve elinin tersiyle yanağındaki tek gözyaşını sildi. “Binemem.”

“Neden?”

Omuzlarını silkti. “Ben sadece...” Elbisenin ucunu çekiştirip gözlüğünün camlarını sildi. “Yüksekliği sevmiyorum.”

“Uçmaktan korkuyor musun?”

Stella başını salladı. Yalan söylemek, kız kardeşinin kendisini sevmeyeceğinden korktuğunu söylemekten daha iyiydi.

“Bunu neden söylemedin? Başka bir şeyler ayarladım.”

“Sormadın ki.” Gözlüğünü yeniden taktı. “Sadece bileti elime tutuşturdun.”

Beau telefonunu çıkardı ve birkaç numara çevirdi. “Evet,” dedi telefona. “Miami otobüs saatlerine bakman lazım ve Amarillo’ya bir bilet.”

Stella ayağa kalktı. Ne yapacağını bilmiyordu ama kesinlikle bir otobüse binmeyecekti. “Unut bunu! Lanet bir otobüse binmiyorum.”

Beau kaşlarını çatı. “Sana tekrar döneceğim.” Konuşmasını bitirdi ve telefonu cebine soktu. “Planın ne Stella?”

Vay canına. Bu çok sertti. Pekâlâ. Sert olmayı severdi. Bir şekilde puslu modundan kurtarmıştı onu. Sırt çantasına uzanıp omzuna taktı. “Bilmiyorum. Belki de...” Ne? “Belki de bir araba kiralayıp giderim...” Büyük çantasını almak için ayağa kalktı. “Bir süreliğine bir yerlere giderim belki.” Ricky onu unutana kadar. Bu çok uzun sürmezdi. Değil mi?

Bay Soğuk Taş ona dik dik bakıyordu. “Bunun kolay

olması gerekiyordu. Sana lanet bir mesaj verecektim ve bu kasabadan defolup gidecektim.”

Vay canına, adam sadece buz gibi değildi. Aynı zamanda küfür etmeyi de seviyordu. “Özür dilerim.” Stella omuzlarını silktilti. “Ama artık gidebilirsin. Bana Sadie’nin mesajını verdin. Ben başımın çaresine bakarım.” Bakardı. Son on yıldır başının çaresine bakıyordu. Daha doğrusu hayatının büyük bir çoğunluğunda başının çaresine bakmıştı. Bir yolunu bulurdu. Yardıma ihtiyacı yoktu. Kim-seden gelecek bir yardıma. Özellikle de buz gibi soğuk bir adamdan gelecek yardıma.

Bölüm 4

Beau terliyordu. Dışarıdaki otuz iki derecelik sıcaklıkla bir ilgisi yoktu bunun. Beau Junger, vantilatörü kendi yüzüne doğru çevirdi. Kiralık Escalade'in deri koltuğunda yirmi sekiz yaşında bir kız oturuyor, kucağında da iPad'i duruyordu. Kulaklarında da mor kulaklıkları vardı. Beau'nun, Stella uyuyakalmadan önce mırıldandığı rahatsız edici şarkılara bakılırsa Indie saçmalığını dinliyordu.

Stella uyuyakalmadan hemen önce atkuyruğundaki lastik tokayı çıkarıp saçını tek omzunun üzerine atmıştı. Uzun, siyah saçları bronz teninin üzerine sarkıyor, göğsünün üzerinde kıvrılıyordu. Bir önceki gece gibi parlıyordu.

Lanet olsun! Beau bakışlarını Stella'nın saçından ve pürüzsüz teninden ayırıp Naples ve Tampa'ya doğru giden eyaletler arası yola çevirdi. Stella yirmi sekiz yaşındaydı. Beau, uçkuruna sahip çıkıp seks bir şeyler ifade edene kadar beklemeye karar vermemiş olsaydı bile Stella çok gençti. Parmaklarını saçında gezdirmeyi düşünmemesini gerektirecek kadar gençti.

Kaşlarını çattı ve boynu tutulduğu için sağa sola çevirdi. Bu nasıl olmuştu? Nasıl işler bu kadar sarpa sarmıştı? Vince'e basit bir iyilik yapacaktı. Vince iyi bir çocuktuktu. Blake'in arkadaşıydı. Beau, sadece Stella'ya kız karde-

şinin kendiyle görüşmek istediği mesajını iletecekti. Bu kadar. Özel bir şey yapmasına gerek yoktu ve zaten Miami ve Tampa'da işleri vardı. Key Biscayne'de bir rock yıldızının düğününden önce güvenliği sağlamıştı. Başlarının üzerinde gezen helikopterler, sarhoş misafirler ve çalıların arasında seks yapan particiler hariç, gece tamamen olaysız geçmişti. Hiçbir güvenlik açığı ya da havada uçuşan yumruk yoktu.

Vince'e yapmayı kabul ettiği iyilik için aynı şeyi söyleyemeyecekti. Ricky'nin Rock 'N' Roll barına girdiği anda şanssız bir şeylerin içinde olduğunu anlamıştı. İlk ipucu, sahneye kırbacını vuran dar, deri kostümünün içindeki eş cinsel olmuştu. Arkasını dönüp çıkmalıydı ama hiçbir zaman pes eden bir adam olmamıştı. Asla pes etmezdi. Yeşil dudaklı eş cinsel kendisine Joe deyip *silahını* görmek istediğinde bile. Ama bir eş cinsel tarafından uygunsuz bir teklif almak bile birbirini elleyen erkekleri görmek kadar sinir etmemişti onu. Tüm bu saçmalıktan ve giysilerini çıkarmadan yaptıkları seks manzaralarından kurtulmak için kendisini dışarı atmıştı. Cuban kafeden yiyecek bir şeyler almış ve sonra da barın arkasındaki otoparkta beklemişti. Beklerken iş görüşmeleri yapmıştı. Bu, eş cinsellerle ya da azgın geylelerle takılmaktan daha iyiydi.

Bir erkeğin gey olarak doğmasını anlayabilirdi. Erkeklerle ilgi duymuyordu ama bu biyolojiyi anlayabilirdi. Anlayamadığı, bir erkeğin neden elbise ve topuklular giyip organını poposuna bantladığıydı. Ayrıca insanların içinde kıyafetleriyle seks yapmalarını da anlayamıyordu. Kendi

cinsiyle ya da karşı cinsle. Daha önce hiç kimseyle insanların önünde yakınlaşmamıştı. Aşırı namuslu olması falan değildi bunun sebebi. İnsanların kendilerini herkesin önünde nasıl azdırdıklarını aklı almıyordu. Yakınlarda mükemmel bir yatak odası ya da banyo varken ya dans eder ya da bir şeylerle oyalanırdı partilerde.

Beau konsoldaki klimanın fanını ayarladı ve gözünün ucuyla yan taraftaki yolcusuna baktı ve sonra da yola döndü. Stella'nın yüzü diğer tarafa dönmüştü ve başı koltuğa yaslıydı. İlk kez sessizdi. Uyuyakalmıştı ama şimdi ne yapacağını merak ediyor olmalıydı. Artık kovulduğuna, bir çift gangsteri deli gibi kızdırdığına ve eve dönemediğine göre. Beau da aynısını düşünüyordu. Estella Immaculata Leon-Hollowell ile ne halt edecekti? O, Beau'nun sorumluluğunda değildi. Vince'e iyiliğini yapmıştı. Stella'ya mesajı iletmişti. Beau'nun işi bitmişti.

Neden hâlâ sorumluluk hissediyordu?

Belki de Stella'nın şu anki halinde kendisinin de payı olduğu için böyleydi. Kendisi güvenlik işindeydi ve beklenmeyen insanlarla nasıl konuşması gerektiğini biliyordu. Sarhoşlarla ve dengesiz hareketlerle fiziki güç kullanmadan nasıl baş edeceğini biliyordu ama Ricky De Luca'ya vurmak istemişti. Adam, Stella'ya dokunduğu ve gitmesine izin vermediği anda onu devirmek istemişti. Lanet olsun, adama üç saniye ve iki şans verirken oldukça mantıklı davrandığını düşünüyordu ama Ricky ona defolmasını söylemişti. İki kez ve bu kadarı fazlaydı.

Beau, yarı yüklü bir aracı geçip yeniden sağ şeride

geçti. Ama Ricky'ye vurmasaydı, o da Galloları Stella'nın üzerine salmazdı ve Beau da şu anda sorumluluk almak zorunda kalmazdı.

Onu havaalanında bırakabilirdi. Stella onu bırakmasını, iyi olacağını söylemişti.

Peki, neden bırakmamıştı?

Belki gündüz vakti, sırt çantası ve büyük çantasıyla bir bankın üzerinde otururken çok genç görünmüştü. Bir gece önce kırmızı ruju ve leopar desenli büstiyerinin vurguladığından çok daha fazla genç. Deri şortuna bir şey demiyordu bile. Tanrım, kalçası mükemmeldi ve... Beau zihninin bu gezintisine bir son verdi. Stella'nın küçük kalçasını, o küçük şortun içinde hayal etmek istemiyordu. Ya da kırmızı dudaklarını ya da onlarla kendisine neler yapabileceğini. Eski Beau bile bunları düşünmezdi. İsimsiz kadınlarla tuhaf yataklarda uyanan eski Beau bile. O Beau'nun bile bazı standartları vardı. Kabul etmesi gerekirdi ki bu standartlar çok azdı ama çiğneyemeyeceği bir kural vardı ki o da müşterileriyle asla seks yapmayacağıydı.

Bir diğeri, arkadaşlarının kız kardeşiyle yatmaktı. Bunu acı bir şekilde öğrenmişti ve Stella Leon iki kuralın da sınırındaydı. Bir müşteri ve Vince'in ilerideki baldızıydı. *Ve* çok gençti.

Konsolun ortasındaki navigasyon sistemine baktı. Sekiz aydır seks yapmamıştı. Sekiz ay önce Chicago'daki bir bardan bir kokteyl garsonunu aldığından beri. Sekiz ay önce oteldeki aynaya bakıp babasının kendisine baktığını gördüğünden beri.

Hayatının büyük bir kısmını Captain William T. Junger'a benzemediğini kanıtlamaya çalışarak geçirmişti. Yaşlı adam SEAL ordularında bir efsaneydi. Namını, Vietnam, Grenada ve sayısız gizli görevle kazanmış olan çakı gibi sert bir savaşçıydı. O bir kahramandı. Bir lider. Orduya ve ülkesine sadıktı. SEAL donanmalarının tarihi ile ilgili bir kitap okuyacak olsanız, her zaman birkaç paragrafın Captain Junger'in orduya katkılarından bahsettiğini görürdünüz. Cesareti ve kahramanlığı ile ilgili birçok söz olurdu. *Sert, cesur, gururlu* gibi sözler kullanılırdı onu tanımlamak için. Bunların hepsi doğrudu ama hiç kimse asla ne kadar merhametsiz bir zampara olduğundan bahsetmezdi.

Dışarıdan Jungerlar mükemmel bir asker ailesi gibi görünürdü. Yakışıklı donanma subayı, güzel sarışın eşi ve sağlıklı iki oğulları. O ve Blake her konuda başarılıydı: okulda, sporda, izcilikte... Beau kimsenin kendisine ya da Blake'e en iyi olmaları gerektiğini söylediğini hatırlamıyordu. Bunu her zaman bilirlerdi zaten. Damarlarında sadece babalarının kanı yoktu, aynı zamanda onun beklentileri ve ünü de peşlerini bırakmıyordu. Yatağa bunlarla gidip sabah gözlerini bunlarla açarlardı.

Öğretmenler, koçlar ve sıradan yetişkinler onlardan daha hızlı koşmalarını beklerdi. Daha uzağa yüzmelerini. Daha sert vurmalarını. Doğuştan mücadeleci olduklarından her zaman ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı. Kendilerini ve birbirlerini motive etmişlerdi. Başarısız olurlarsa yeniden denerlerdi. Beau ve Blake için babaları

idoldü. O, destansıydı ve ondan korktukları kadar da seviyorlardı onu. Kaptan asla eliyle ceza vermezdi. Bunu yapmasına gerek kalmazdı. Gri gözleriyle bir bakışı nefesleri keserdi. Sam Amca'nın düşmanlarını, teröristleri, hap kaçakçılarını, haydutları korkutmak için uzmanlaştığı o bakış. Eğer yaşlı adamın bakışları yetmezse çocuklara kasları titreyene ya da yanana kadar şmav çektirirdi.

Bu kadar sert ve zorlu hayatlarının orta yerinde anneleri Naomi Junger vardı. Kazandıkları kurdelenin rengi ne olursa olsun, onları seven kadın. Naomi, William Junger ile tanıştığında Kuzey Karolinalı tatlı bir kızdı. Güzel ve neşeliydi. Bulaşıcı bir gülüşü vardı ve sıcak konuşması ile yumuşak dokunuşları, Junger evini karşılıksız bir sevgiyle doldurmuştu. İki erkek kardeşler, *lütfe*n ve *teşekkürler* demeyi ve mendillerini dizlerine koymayı unutmadıkları müddetçe annelerinin dudağından eleştirel bir söz duymazlardı. Evi mükemmel bir şekilde çekip çeviriyordu. Mükemmel yemekler pişiriyordu. Naomia, babaları uzakta ya da eğitimde olduğunda bile mükemmel görünürdü.

Yataktan çıkmadığı günlerin haricinde mükemmel olurdu. O zamanlar hiç susmayacakmış gibi hıçkırır ve tüm yüzünü acı kaplardı. Kocasının kendisini başka bir kadınla daha aldattığını öğrendiği zamanlardı bunlar.

Hayatının ilk on yılında Beau, annesinin bazı günler neden hayatını birileri elinden alıyormuş gibi davrandığını anlayamamıştı. Ta ki anne ve babasının tartıştıklarını ve annesinin sesini ilk kez yükselttiğini duyana kadar babasının sadakatsizliğinden haberi yoktu. Bu kadar acıya

sebeup olanın babası olduğunu öğrendi ve o gün babasının bir kahraman olmadığını anladı.

Duyduklarını Blake'e anlattı. Kardeşi bunu unutmaya çalışmaları gerektiğini söyledi. Anne ve babaları tartışıyordu ve babalarının buna bir son vermesi gerekiyordu. Elbette vermedi ama bu konuda daha fazla tartışmadılar. Sesler bir daha yükselmedi. En azından Beau on yedi yaşına gelene kadar. Ama bu sefer de kavgâ, anne ve babası arasında değildi.

Coronado, Kaliforniya'ya birkaç mil uzaklıktaki beyaz kiremiten bir evde oturuyorlardı. O ve Blake bir yıl önce Deniz Akademisi'ne başvurmuşlardı ve birkaç ay içinde Annapolis'e gideceklerdi. Hayatlarında ne yapacaklarından hiçbir zaman şüphe etmemişlerdi. Gelecekleri belliydi, babalarının izinden gideceklerdi. Birlikte. Karından mezara.

Ta ki annesini büyük giysi dolabının içinde, askıdan aldığı bir yığın kıyafetin üzerinde otururken bulana kadar.

"Neden burada oturuyorsun?" diye sormuştu ona.

Annesi tek omzunu hafifçe oynatmıştı. Sanki omzunu silkmek bile zor geliyormuş gibi. "Nereye gideyim?"

Beau onun kalkmasını istiyordu. Bir şeyler yapmasını ama o, Beau'nun ayakkabılarına bakıyordu. "O nerede?" diye sormuştu Beau, babasına olduğu kadar annesine de kızarak.

"Joyce ile birlikte."

"Komşu mu?" Dar kıyafetler giyen ve sapsarı saçları olan kadın mı? Herkesin bir sürü *erkek arkadaşı* olduğu-

nu bildiği komşu mu? Annesi ondan on kat daha güzel ve yirmi kat daha kaliteliydi.

Annesi başıyla onaylamıştı ve Beau da evden çıkıp babası kapıyı açarsa ne yapacağını bile düşünmeden yan evin kapısını çalmaya başlamıştı. O, verandada durduğu birkaç dakika içinde ılık Kaliforniya güneşi zaten yanan yüzünü daha da ısıtıyordu ve zaman geçmek bilmiyordu. Bir kez daha vurmak için elini kaldırdığında kapı açılmıştı. Joyce, karanlık antrede dikiliyordu. Saçları dağılmıştı ve ipek bornozu tek omzundan düşüyordu. Beau orada dikilip beklerken babasının kadının evinde olmaması için dua etmişti.

“Babam nerede?”

Babası, arkadan kahverengi tişörtünü başından geçirerek gelirken kadın kapıyı iyice açmıştı. “Ne istiyorsun?” Utanma ya da suçluluk duygusu yoktu. Daha çok kızmış gibiydi.

“Bunu anneme nasıl yaparsın?”

“Seni buraya göndermemeliydi.”

“O göndermedi.” Babasının gözlerinin içine bakmıştı. Soğuk gri, tıpkı kendininkiler gibi. “Onu neden bu şekilde incitiyorsun?”

“Bir erkeğin, bir kadının ona vereceklerinden daha fazlasına ihtiyacı vardır. Bir gün anlayacaksın.”

“Neyi? Karımı aldatmanın normal olduğunu mu?”

“Erkekler bunu yapar. Sen de yapacaksın.”

Hayır. Annesinin gözündeki acıyı, bunu sevdiği birine yapmamaya karar verecek kadar çok kez görmüştü. Başını sallamıştı. “Hayır, yapmayacağım.”

Babası daha iyi biliyormuş gibi gülümsemişti. “Sen ve erkek kardeşin de tıpkı benim gibisiniz.”

“Ben senin gibi değilim,” diye itiraz etmişti Beau ve sonra da bunu kanıtlamak için yola çıkmıştı. Ertesi gün asker alım ofisine gidip deniz piyade ordusuna yazılmıştı.

Artık bir askerd.

Bir Deniz Piyadesi.

Yaşlı adam çok kızmıştı. Annesi sinirle acele bir karar vermiş olmasından korkuyordu. Erkek kardeşi de şoktaydı ama Beau bundan asla pişman olmadı. Babasının gölgesinden çıkıp kıtada çok başarılı oldu. Kendisini bulmuştu. Soyadından kurtulup özgür kalmıştı. Erkek kardeşinin orduda asla keşfedemeyeceği, imkânsız beklentilerden kurtulmanın verdiği özgürlük. Blake, babalarından iki kat daha iyi bir SEAL olsa bile.

Sekiz ay önceki o sabaha kadar Beau, yaşlı adama hiç benzemediğini düşünüyordu. Evet, adrenalini severdi. Gizli görevleri ve tam isabet eden mermileri de. Ve evet, dünyanın birçok yerinden, birçok farklı kadınla seks yapmıştı. Bu arada birkaç ilişkisi olmuştu ama hiç evlenmemişti. Berbat edeceği bir ailesi olmamıştı. Bir kez daha anlamsız bir kadınla anlamsız bir seks yaptığı için bir eşin ve çocukların kendisinden tiksinen suratına bakmak zorunda kalmamıştı.

Sadece kendi yüzüne bakıyordu ve hiçbir zaman gördüğü adamdan tiksinnemişti. Sekiz ay önceki o sabaha kadar. Belki de yaşılanıyordu. Belki de sivil hayata döndüğü içindi. Belki ailesinden şikâyet eden annesinin yüzün-

dendi. Sebep her neyse, Beau dahasını istemişti. Anlamsız kadınlarla anlamsız bir seksten daha fazlasını.

Birçok erkeğin neden seks orucunda olduğunu anlamadığını biliyordu. Erkek kardeşi de anlamamıştı. Lanet olsun, Beau da tam olarak anlamasa da yarım alınmış önlemleri sevmezdi. Bir şeyi istedi mi, sonuna kadar devam ederdi. Bir daha seks yapacak olursa, bu hayatının geri kalanında sevmek istediği kadınla olacaktı. Olgun bir kadınla. Sakin. Kendinden emin. Dengeli. Aşırı romantik olmamalıydı çünkü Beau romantik değildi. Kendi yaşma bakılacak olursa kadının birkaç çocuğu olabilir diye düşünüyordu. Çocukları seviyordu. Birkaç tane daha eklemeyi umuyordu.

Seksi seven bir kadın olmalıydı ki bir kez daha seksiz kalmak zorunda olmasın. Seksi ne kadar uzun süre yapmazsa bunun o kadar kolaylaşacağını okumuştı bir yerde. Ama Beau öyle hissetmiyordu. Belki artık eskisi kadar seksli düşünmüyordu ama düşündüğünde çok zorlanıyordu. Bu zorluğu zihninden atmak için birkaç yol öğrenmişti. Bunu tekrar ediyordu. Kadınlarla yalnız kalmaktan kaçınıyordu ve eğer bu mümkün değilse aklındaki bütün cinsellikle ilgili düşünceleri uzaklaştırıyordu. Düşünceler... Seksle de ilgili olsa, sadece kısa deri bir şortun içindeki kalçayı merak etmek de olsa.

Yan koltuktaki kıza baktı. Güneş, renkli camlardan ona vuruyor ve tek kolunun üzerine dökülen kömür siyahı saçlarını aydınlatıyordu. Klimadan gelen hava, saçının bir kısmını uçurup boynuna sürüyordu. Bir eli sıkıca

iPad'ini tutuyordu. Diğerini dizine koymuştu ve avucu yukarı doğru açıktı. Saçını kıpırdatan rüzgâr, bronz teninin üzerindeki elbisesinin ucunu da havalandırıyor.

Ne tür bir kadın, bir yabancıнын arabasına binip uyuyakalırdı ki? Beau önünde gri bir kurdele gibi uzanan yola baktı. Kız ya çok güven doluydu, ya başka çaresi yoktu ya da çılgındı. Belki de üçü de doğruyd.

Sebebe ne olursa olsun, Beau kızın sırt çantası ve büyük çantası ile birlikte beton merdivenlerden inişini gördüğünde rahatlamıştı. Uygulaması kolay bir plan yapmıştı ama sivilleri tahmin etmek zordu ve yapmak isteyeceği son şey, o merdivenlerden çıkıp kapıyı yumruklamak zorunda kalmaktı. Galloslarla yüzleşmeyi istemiyordu. çünkü Estella Leon basit komutları takip edemezdi.

Tek elini direksiyondan kaldırıp saatine baktı. Üçü biraz geçmişti ve Beau yorulmuştu. Son birkaç gündür çok az uyumuşt

Bir zamanlar çok az bir uykuyla hayatını sürdürebiliyordu. Düşmanı takip edip gölgelerin içinde, çatılarda ve Hindikuş dağlarında saklandığında. Ama o günler geride kalmıştı. Otuz sekiz yaşındaydı ve ordudan birkaç yıldır uzaktaydı. Bu da üç saat orada burada uyuma lüksüne alışmak için uzun bir süreydi.

Klimanın sesi arasında, uykulu bir nefes ve yumuşak bir *mmm* sesinin tenini okşadığını hissedince yan koltuğa baktı. Bora Bora lagünü rengindeki uykulu gözler kendisine bakıyordu. "Uyuyakalmışım." Uykü sersemliğiyle ateşli bir şekilde fısıldar gibiydi. Beau'nun sekiz aydır duymadığı kadar ateşli bir sest

“Bir saat kadar.”

Bacaklarını esnetip camdan dışarı baktı. “Neredeyiz?”

Sekiz aydır ellerini çıplak bacaklarda gezdirmemiş ve dudakları yumuşak bir boyunda dolaşmamıştı. “Tampa’nın güneyinde.”

Sekiz aydır dudakları aşağı doğru kayıp... Yüce İsa. Bu ikinci kez oluyordu. Kız arabaya bindiğinden beri ikinci kez. Kaşlarını çatıp boğazını temizledi. “Tampa.”

“Neden Tampa?”

“Annem ve Dr. Mike orada yaşıyorlar.”

Blake ve Beau evi terk ettikten iki yıl sonra anneleri, eşyalarını toplayıp babasının evine giderek herkesi şok etmişti. Kırkıncı yaş gününe bir yıl kala Naomi okula dönüp hemşirelik diplomasını aldı. Tampa’ya taşınıp ünlü kardiyolog Dr. Mike Crandall ile tanıştı ve son on yıldır onunla evliydi. Beau’nun anladığına göre mutluydu.

“Beni annenin omzuna mı yıkacaksın?”

Beau, Stella’ya baktı ve sonra yeniden yola döndü. Bunu düşünmemişti ama iyi fikirdi. Onunla ne yapacağına karar verene kadar nereye yerleştireceğini düşünmekten böylece kurtulabilirdi. Gerçi Stella, Beau’nun sorunu değildi. Daha çok Blake’in sorumluluğundaydı. Eğer onu birkaç günlüğüne annesine yıkmaya karar verirse böylece Travelodge’a götürmek zorunda kalmazdı.

Bölüm 5

Burası bir malikâneydi. Garajda bir asansör ve bir sıra klasik arabanın arkasında dizili olan bir çift Mercedes vardı.

“Açlıktan ölüyorum,” dedi Beau asansörden adımlarını atarlarken. Kolu, ılık teni ve sert kasları Stella’nın koluna sürttü. Her nedense bu yabancıнын dokunuşu, Stella’nın midesindeki kasılmayı azalttı. Bu sabah uyandığı tuhaf ve dengesiz dünyasının içindeki sabit bir dokunuş gibiydi bu. Dev bir mutfağa giden koridordan topuklarının çıkardığı uyumlu bir sesle yürüdüler. “Aç mısın?”

Stella sabah bir simit yemişti ve karnı bir saat önce guruldamaya başlamıştı. Başını salladı ve -bu, hayatında nadiren de olsa- nutku tutuldu. Her şey beyazdı. Bir müze gibi parlak mermerdendi. Stella bu tür evleri sadece dergilerde ve televizyonlarda görmüştü. Hayatında hiç güvenli bir siteye girmemişti ve kendisini çok eğreti hissediyordu. Botunun siyah topuklarıyla mermer zemini çizmemeye özen gösteriyordu.

“Annem tahminen ne zaman geleceğimizi biliyordu.” Beau’nun derin sesi içeride yankılanıyor gibiydi ya da Stella’nın sinirleri buna neden oluyordu. “Bizim için bir şeyler hazırlamış olacak.”

Stella evin arkasından ön tarafına doğru Beau ile bir-

likte yürüdü. Ailesinin büyük bir çoğunluğu bu tür evlerde yaşayan insanların yanında çalışıyordu. Stella'nın annesi ve büyükannesi çalışmıyordu ama muhtemelen onlar da bir zamanlar çalışmıştı. Stella doğmadan önce. Marisol, zengin bir adamın gayrimeşru çocuğunu doğurup uzak durması için para almadan önce. “*Benim* de seninle olduğumu biliyor mu?”

“Tabi ki.”

Tabi ki. Hepsi bu. Onu rahatlatmaya falan çalışmamıştı. “Sorun yok, Stella. Rahat ol.” Stella yıllar önce kendisinin, zaman içinde varlığını belli eden bir lezzet olduğunu anlamıştı. Konyak yerine sert bir içki gibi ki bu da onun için sorun değildi. Ağır, eski konyaktansa, ağır içkiler daha eğlenceliydi ama hayatta bazen konyak olmak daha iyiydi.

Stella beyaz mobilyalı, mor ve kırmızı yastıklı, gümüş masalı odalara bir bakış attı. Dev pencereler, arka terasa ve arkasındaki Meksika Körfezi'ne bakıyordu. “Sen burada mı büyüdün?” Girişteki işlemeli, demir parmaklıklı geniş, beyaz, mermer merdiven ikinci kata çıkıyordu. Tablolar ve profesyonel fotoğraflar artistik bir şekilde duvarlara yerleştirilmişti. Ortadaki ağır masada da yeni toplanmış bir vazo çiçek dikkat çekiyordu. Stella başının üzerindeki kubbemsi tavana baktı.

“Hayır. Dr. Mike, annemin ikinci eşi,” dedi adam birkaç kelimeyle. Sadece en temel bilgileri veriyordu. Stella'nın gözüne sarı bir nokta takıldı ve merdivenin başındaki kadına çevirdi bakışlarını. Aralarında bir mesafe ol-

masına rağmen Stella ne kadar mükemmel olduğunu görebiliyordu. Mükemmel sarı saçlar, limon rengi bir bluz ve beyaz pantolon. Mükemmel bir evde, mükemmel bir kadın. Stella kendi berbat görüntüsünü fark etti. Kırışmış elbisesi ve eski botları. Sırt çantasında bir lastik bulup saçını atkuyruğu yapmıştı. Mükemmel kadın kendilerine doğru yaklaştıkça Stella kendini daha da berbat hissetti ve yanında taştan bir dağ gibi duran adamın arkasına saklanma gereği hissetti. Arkasına doğru kayıp yüzünü, sırtının sıcaklığına gömmek istedi. Gerçi orada huzur bulacağını neden düşünüyordu ya da kendisini neden zavallı gibi hissediyordu bilmiyordu. Genellikle daha güçlü davranırdı. Küçük yaşta güçlü olmayı öğrenmişti ve saklanmak yerine omuzlarını dikip biraz daha uzun boylu durmaya çalıştı. Yani, o boyla ne kadar uzun durabilirse o kadar.

“Beau!” Kadının sarı saçları küt kesilmişti ve boynunda da inci kolyesi vardı. Uzun, zayıf ve güzeldi. Oğluna doğru yaklaşırken yüksek topukları yerde tıkırdıyordu.

“Anne.” Beau, Stella’nın büyük çantasını ayaklarının yanına, yere bıraktı ve kollarını açıp annesine sarıldı. Başını eğip kulağına fısıldadı. Annesi de başını sallayıp geri çekildi.

“Ben de seni seviyorum.” Başını kaldırıp oğlunun köşeli çenesine elini koydu ve yüzünü okşadı. “Yorgun görünüyorsun, küçük bebek.”

Küçük bebek mi? Stella dudağının köşesini ısırdı. Beau ne küçük gibi ne de bir bebek gibi görünüyordu.

“Yaşlanıyorum.”

“Hayır, yaşlanmıyorsun.” Annesinin elleri, oğlunun iri omuzlarına düştü. “Eğer sen yaşlanıyorsan bu benim iyice yaşlandığımı anlamına gelir.”

“Sen asla yaşlı görünmeyeceksin, anne.” Hafifçe gülümseyip ikinci kata baktı. “Dr. Mike buralarda mı?”

“Hayır.” Annesi başını salladı ve bir adım geri gitti. “Cleveland’deki bir kardiyovasküler hastalıklar konferansında konuşma yapıyor.”

Beau yeniden annesine bakıp kaşlarını çattı. “Sen de hep onunla giderdin. Benim için burada kalmadın, değil mi?”

“Tabi ki. Atrial fibrilasyondan bahseden bir avuç doktorla oturmaktansa burada seninle olmayı tercih ettim.” Elleri ütülü, ipek pantolonuna doğru indi. “Mike ile vakit geçirmeyi seviyorum ama yeni tedaviler ve kür terapisi tedavilerinden sonra bir mazeret bulup kendime yapacak bir şeyler bulmam gerekiyor.” Dönüp Stella’ya baktı. Kahverengi bakışları derin ve biraz da meraklıydı. Stella mümkün olduğunca sabit ve uzun durmaya çalışırken omuzlarındaki gerginliği hissediyordu. Sonra yaşlı kadının dudaklarının kenarında bir gülümseme belirip gözlerine kadar yayıldı. Oğlunkı gibi soğuk gri değildi gözleri. Sıcak bakan kahverengi gözleri vardı. Stella’nın eline uzanıp hafifçe sıktı ve Stella omuzlarının gevşediğini hissetti. “Sen, Beau’nun arkadaşı olmalısın. Ben onun annesi, Naomi Crandall.”

Arkadaşı mı? Stella, Beau’nun arkadaşı olduğunu söyleyemezdi. Gerçi ona ne demesi gerektiğini de tam olarak

da bilmiyordu. Sinirli serseri olabilirdi belki. “Tanıştığımızıza memnun oldum, Bayan Crandall.”

“Naomi.” Stella’nın elini hafifçe sıktı ve sonra da koluna dokundu. “Tanrım, seni küçük sevimli şey.”

“İsa...” diye mırıldandı Beau.

“Küfür etme, oğlum. Biliyorsun ki evimde küfür edilmesine tahammül edemiyorum.”

Stella yanındaki huysuz adama baktı ve sonra da kendisinden çok daha sevimli olan annesine döndü. “Sevimli bir eviniz var, Naomi.”

“Ah, burası bir müze.” İltifatı geçiştirdi. “Ama Mike’m hastanedeki iş arkadaşlarını ve hayır derneği etkinliklerini burada ağırlıyoruz.”

Stella daha önce hiçbir hayır etkinliğine gitmemişti. Gerçi Noel’de, Salvation Army için para toplamıştı.

“Aç mısınız?” diye sordu Naomi, Stella’ya bir adım geri atarak.

Beau, Stella’nın çantasını yerden aldı. “Ben açlıktan ölüyorum.”

“Sen doğduğundan beri açlıktan ölüyorsun.” Anne-si döndü ve Yunan tarzı kolonların ve dev bir şöminenin olduğu bir odadan geçti. Beau ve Stella onu takip ettiler. “Mükemmel bir karides ve avokado salatam var. Yengeç ceviche ve dereotu soslu acılı somon hazırladım sizin için.”

Stella’nın kulağına çok lezzetli gelmişti bunlar. Yengeç cevicheyi severdi. Yengeç ya da salatalık fark etmezdi.

“Soğuk balık mı?” diye homurdandı Beau. “Başka bir şey yok mu?”

“Tabi ki var. Güzel bazlamam ve filizlenmiş buğdayım da var.”

Beau kulağa yine küfür gibi gelen bir şeyler mırıldandı. “Bu, iyi niyet toplantılarından birisi değil ve ben de Lean Cuisine arkadaşlarından birisi değilim.”

“Ama kalbe faydalı.”

“Benim kalbim yeterince sağlıklı.”

“Kalbin asla çok sağlıklı olamaz.” Annesi cam kapıları açıp karşıdaki körfezin inanılmaz manzarasına bakan bir verandaya adımını attı. “Daha geçen hafta St. Joseph’s’e, koroner arter stenosis teşhisiyle otuz yaşında bir adam geldi.”

Stella körfezin esintisini içine çekti. Bu şekilde yaşayan insanların var olduğunu bilmiyordu. Sadie’nin bile o kadar parası olmasına rağmen bu tür bir hayat sürüyor olduğundan şüpheliydi.

“Kalbim iyi ve kırmızı et istiyorum.” Beau çantalarını kapının dışına bıraktı. “Az pişmiş.”

Naomi parlak kırmızı servis tabaklarının ve ekmek sepetlerinin olduğu bir masaya doğru gidip oğlunu duymazdan geldi. “Mike’ın *American Heart Association Journal*’ında yayınlanan bir makale okudum. A, B ve AB kan grubundan olan insanların, kalp hastalıkları yaşama risklerinin daha fazla olduğunu söylüyordu. Senin ve kardeşinin kanı A. William gibi.”

“Babamla en son konuştuğumda sesi sağlıklı geliyordu.” Beau bir tabak alıp yemekten koydu.

“Ceviche mükemmel,” dedi Naomi, Stella’ya, o da ta-

bağını alırken. Sonra da dikkatini yeniden oğluna çevirdi. “Koroner arter hastalığı yaşayana kadar herkesin sesi sağlıklı gelir.” Gümüş bir buz kovaşında duran buz gibi şaraba uzandı. “Pinot?”

“Evet, lütfen,” dedi Stella tabağına bir kaşık karides ve avokado salatasından alırken dirseği, Beau’nun koluna çarptı ve sanki kendisi yanlış bir şeyler yapmış gibi Beau’nun biraz gergin olduğunu hissetti. Dudaklarının kenarından halinden memnun olmadığı belliydi. “Bu mükemmel görünüyor, Naomi.” Cevicheden bir yığın ve balıktan da bir parça alıp deneyip denememesi gerektiğine karar veremeyince Beau’nun yüzüne baktı. İri bir dilim ekmek alıp üzerinde mendillerin ve gümüş yemek takımlarının olduğu işlemeli demirden bir masaya doğru giden Beau’yu takip etti. Masaya çizgili bir şemsiyenin gölgesi vuruyordu. Stella, Ricky’nin çenesine attığı tek bir yumrukla hayatını değiştiren adamın karşısına oturdu. Beau’yu yirmi dört saatten az bir süredir tanıyordu. Ama yine de onunla ve annesiyle birlikte milyon dolarlık bir malikânenin verandasında oturuyor ve kendisini tuhaf bir şekilde çok rahat hissediyordu. Ah, kendini eğreti hissediyordu evet ama gergin değildi ya da panik olmamıştı. Belki bu; Naomi’nin sakin, misafirperver ve çok kibar olmasından dolayıydı. İçinde fırtınalar koparmış gibi görünen oğlunun aksine. Ya da belki de son yirmi dört saatin ardından artık hislerini yitirmişti. Tren kazası geçirmiş ve travmatik şoktan dolayı ağrı hissetmeyen biri gibi.

Naomi masaya üç kadeh şarap koydu ve birini Stel-

la'ya doğru itti. "Yirmi yaşından büyük olduğunu düşünüyorum, Stella."

"Evet." Stella gülümsedi ve bir yudum aldı. Genç göründüğünü biliyordu ama *o kadar* da değildi. Soğuk pinot diline değdi ve ağzında armut tadı bıraktı. "Bu mükemmel," dedi Stella, sadece şaraptan bahsetmiyordu.

"Beğenmene sevindim."

Beau mendilini açtı ve annesinin oturuşunu izlerken dizine serdi. "Neden yemiyorsun?"

"Daha önce yedim."

"Çok zayıfsın."

"Yedim!" Naomi ısrar etti ve ikili Naomi'nin yeme alışkanlıklarını tartışırken Stella çatalıyla büyük bir parça karides ve avokado salatası aldı. Düşündüğünden daha açtı ve yavaşlayıp vahşi bir yaratık gibi yememesi gerektiğini kendisine hatırlatmak zorunda kaldı. Mendilini dizine yerleştirdi ve bildiği tüm sofr kurallarını kullanması gerektiğini hatırlamaya çalıştı.

Stella iyi şarabı ve yemeği severdi. Kendisi için nadiren yemek yapardı ama küçükken elbette evde payına düşen işleri yapmıştı. Aile yemeklerinin yanı sıra yılda iki kez o, annesi ve Abuela tüm aile için tamales adındaki Meksika yemeğini pişirirlerdi. Bunu yapmak gün doğumundan gün batımına kadar sürerdi ve tamalesler saatler içinde yenirdi. Bazen Las Cruces'teki buharlı mutfakta, annesi ve anneannesinin yanında durmayı özlerdi. Annesinin meşgul ellerini ve mutfak tezgâhındaki televizyondaki *Una Familia con Suerte* programıyla yarışan Abu-

ela'nın gür sesini özlerdi. Gerçi çoğu zaman, kendisine onları özlemesi için izin vermezdi. Çoğu zaman bu tür duyguları ve anıları, zihninin arka taraflarına kendisini incitemeyecekleri bir yerlere iterdi.

“Mmm.”

“İyi misin?”

Stella gözlerini açana kadar kapalı olduklarının farkında değildi. Gözlerini açınca Beau'nun masanın karşısında kıstığı gri gözlerini gördü. Şemsiyenin gölgesi alnına ve burnuna vuruyor, yanakları ile çenesini iyice ortaya çıkarıyordu. Ne yaptığını düşündü birden. Bunun çok da önemi yoktu aslında. “İyiyim. Neden?”

“İnledin.” Beau balık bir suç işlemişçesine somonuna bıçağını geçirdi.

“Gerçekten mi?” Beau, Stella *inledi* diye mi kızmıştı? Bu komikti. Dikkatini Naomi'ye çevirdi. “İnledim mi?”

“Ben buna inlemek demezdim.” Naomi şarabından bir yudum aldı. “Daha çok mutluluk belirten ufak bir ses.”

“İstediğin ismi ver,” diyerek omuzlarını silkti Beau. “Mutluluk belirten ses. Nefes nefese bir inleme. Aynı sesler.”

Nefes nefese mi inlemişti? Beau'nun söylediği şey cinsellik içeriyordu ve Stella seksi düşünmemişti bile. Hem de hiç.

“Misafirimizi utandırma.” Naomi'nin dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi. “Beau daha önce hiçbir kadını benimle tanışması için getirmemişti.”

Son yirmi dört saattir yaşadıklarından sonra seks aklına

gelebilecek en son şeydi. Şu ana kadar. Beau bu fikri masanın orta yerine bir tatlı tabağı gibi koyana kadar. Stella adamın ağzındakini çiğnerken annesine ters ters bakışını gördü. Ağzındakini yutarken boynundaki âdemelması kıpırdadı. Beau ile birlikte soyunduğunu hayal edemiyordu. Tipi değildi. Zayıf ve göstermekten çekinmediği duygusal bir yanı olan erkeklerden hoşlanırdı. Şiir ve şarkı sözü yazan erkeklerden hoşlanırdı ve arada sürülen oje ya da göz kalemine de bir itirazı olmazdı. Beau'nun duygusal bir yanı olabileceğini hayal edemiyordu. Şiir yazma ve gözüne kalem sürme kısmını düşünmüyordu bile. Beau'nun oje sürmesi fikri Stella'yı güldürdü.

“Düğün sohbetine geçip torunlarını saymaya başlama, anne.” Beau kadehine uzandı ve akşam güneşi sarı saçının uçlarına vurdu. Yakışıklıydı. Eğer bir kız sert, kaslı ve iyi görünüşlü erkeklerden hoşlanıyorsa tabi. “Sana telefonda da söyledim, Blake'in arkadaşlarından birine bir iyilik yapıyorum.” İçkisinden bir yudum aldı ve kadehi tabağının yanına koydu. “Stella'nın, Teksas'taki kız kardeşine ulaştığından emin oluyorum sadece.”

Stella bunu yeni duyuyordu ve birden ojeli tırnakları unuttu. “Öyle mi?”

“Sonra konuşuruz,” dedi Beau ve yemeğine devam etti.

Stella saçını tek omzunun üzerine attı ve Beau'ya baktı. “Otobüse binmiyorum.”

Naomi bir nefes verdi. “Beau, bu kızı Greyhound İstasyonu'na götürmüyorsun!”

“Haklısın, götürmüyorum,” dedi Beau bakışlarını Stella’dan ayırmadan. “Sanırım bunu havaalanında hallettik. Uçmaktan korkuyorsun ve otobüsten nefret ediyorsun. O iki seçenek söz konusu değil.”

Stella şarabından bir yudum aldı ve milyon dolarlık soruyu sordu. “Söz konusu olan seçenek ne?”

“Ben de bunu düşünüyorum.” Beau somondan büyük bir dilim alıp üzerine pinot içti. “Peki ya ailen?”

“Ne olmuş onlara?”

“Birileri Teksas’a götürebilir mi seni?”

“Annem, anneannemi bırakamaz.” Cevicheden birkaç lokma alıp yuttu. Amcalarının bazılarıyla on yıldır görüşmemiştir. Onlarla yeniden iletişime geçmek için şu anda bir neden göremiyordu. “Başka da aile üyem yok.”

Beau bilmiş bakışlar atan gri gözleriyle Stella’ya baktı. “Arkadaşın?”

Stella muhtemelen kasabanın dışına çıkmak isteyecek birkaç arkadaş sayabilirdi. Teksas şeridi bir tatil bölgesi değildi ama çok da kötü değildi. Tabi ki orada hiç bulunmadığı için bir yorum yapamazdı. “Hayır.” Kadehine baktı ve şarabını çevirdi. Ama bir şeyi *kesin* olarak biliyordu ki Lovett, Teksas’a gitmek istediğini hiçbir zaman söylememiştir. Hiç tanışmadığı kız kardeşiyle buluşmak istediğini söylememiştir.

“Teksas’ta nereyi ziyaret etmek istiyorsun?” diye sordu Naomi.

Bu sıradan bir soruydu. Herkesin doğal olarak sorabileceği bir soru. “Lovett’in dışındaki babamın sığır çiftli-

ğini.” Yüzünün yarısı gölgede kalan, somonu ile cevichesini sanki en sevdiği yemeği yemiş gibi yiyen adama bakıp kaşlarını çattı. Sanki az önce bu yemekten şikâyet eden o değilmiş gibiydi. “En azından Sadie’nin Teksas’ta orada yaşadığını düşünüyorum.”

Beau yemeğini yerken başıyla onayladı ama ona bakmadı.

Stella’nın hayatının ilk on sekiz yılında erkekler onu kontrol etmeye çalışmıştı. Onun ne istediği ya da düşündüğüne hiç önem vermemişlerdi. “Peki ya hayır dersem?”

Beau ona baktı ve ağzındakini çiğnerken gri gözleri ona kilitlendi. “Evine geri dönmek mi istiyorsun?”

Bu seçeneklerden biri değildi ve Beau da bunu biliyordu.

“Beau’nun gitmeyi istemediğin bir yere gitmen için seni asla zorlamayacağından eminim. Değil mi?”

“Doğru,” diye yanıtladı Beau ama çok da ikna edici konuşmaya çalışmıyordu. Tabağına bakıp bir tane avokado aldı.

Naomi zayıf elini kaldırdı ve parmaklarıyla sarı bluzunun yakasını oynadı. “Lovett’ı hiç duymadım.”

“Amarillo’nun elli mil kuzeyinde küçük bir kasaba.” Stella karides salatasından büyük bir lokma aldı ve bir yudum şarapla ıslattı.

“Haritanın üzerinde bir benekten daha büyük olmayan bir kasabada doğup büyüdüm. Küçükken oradan nefret ederdim.” Naomi kalkıp şarap şişesiyle geri döndü. “Şimdi geçmişe bakınca en güzel anılarımdan biri annem ve

babamın Grange’de dans edişleri ve biz çocukların da babamın kamyonunun arkasında sıkışıp oturduğumuz o an.” Naomi devam etti. “Büyük şehirlerin sunduğu her şeyi seviyorum ama küçük kasabalarda büyümek çok güzel bir şey. Sence de öyle değil mi?”

Naomi, Stella’nın Lovett’ta yaşadığını düşünmüştü. Bu normal bir tahmindir diye düşündü. “Las Cruces, New Mexico’da doğdum ve büyüdüm. Lovett’a hiç gitmedim.” Kadehini aldı. Bugün çok az yemişti ve yavaş yavaş ısınmaya başladığını hissediyordu. Naomi genç kadının kadehini doldurdu. “Teşekkürler.”

“Rica ederim.” Naomi şişeyi masaya koyup bakışlarını Stella’dan Beau’ya doğru çevirdi. Sonra yeniden ona döndü. “Hiç mi?”

Stella genellikle tanımadığı insanlarla özel hayatı hakkında konuşmazdı. Bir kısmı utanç vericiydi ama şüphesiz Beau adını aşırı gizli bir ajan programına girmiş ve hakkında her şeyi öğrenmişti. İyi, kötü ve çirkin. Muhtemelen üçüncü sınıf karnesini ve Victoria’s Secret kredi kartındaki bakiyesini bile biliyordu. Eksik söylerse, uydurursa ya da yalan söylerse Beau anlardı. “Yani, teknik olarak sanırım çiftlikte bulundum,” dedi Naomi otururken. “Annem bana orada hamile kalmış.” Kadehine uzanıp gülümsedi. “Belli ki bunu hatırlayamayacak kadar küçükmüşüm. Tanrı’ya şükür.” Bu esprisine kimse gülmedi ama kendisi çok komik olduğunu düşünmüştü. İçkisinden bir yudum alıp Naomi’nin sakın gözlerine baktı. Stella’nın devam etmesini beklerken kaşları merakla kalkmıştı. “Sadie’nin

annesini, o beş yaşındayken ölmüş ve annem de onun dadısı olmuş.” Stella kadehi yeniden masaya koydu ve hikâyeyi kısaca anlatmaya karar verdi. “Bu kısa hikâyeyi daha da kısaltacak olursam, annem gerçekten çok fakir bir evde büyümüş,” dedi Stella sayamayacağı kadar çok kez duyduğu bu konuyu tekrar ederek.

“Vakit bulabildiği zamanlarda Super 8 ve El Somb-ro’da çalışmış. Ailesinin evinden çıkmasının tek yolu, komşu çocuklarından biriyle evlenmesi ve kısa süre içinde beş çocuk yapmasıymış.” Saçını ensesinden alıp tek omzunun üzerine attı. “Farklı bir şeyler istemiş ve bir bakıcılık şirketinin reklamına cevap vermiş. İlk olarak Teksas bölgesindeki J.H. Çiftliği’ne yerleştirilmiş.” Abuela’nın, annesinin Teksas’a gittiği gün çektiği fotoğrafını hatırladı. Soluk fotoğrafta çok genç ve hoş görünüyordu, gözleri heyecandan parlıyordu. “Hamile olduğunu anladığında henüz çiftlikte üç ay çalışmıştı.” Stella hâlâ genç annesi ile huysuz Clive Hollowell’ı işi pişirirken hayal edemedi. “Babama söylediğinde annemi tekrar New Mexico’ya göndermiş ve orada kalması için para ödemiş.”

Naomi bir nefes aldı. “Annen kahrolmuş olmalı.”

“Büyükanneemin söylediğine göre, *fue por lana y salio trasquildo*. Dimyata pirince giderken evdeki buğdaydan olmuş.” Yüce Tanrım! Eğer büyükannesinin sözlerini kullanıyorsa şarap sıcaklıktan daha fazlasını yapıyor demekti. Abuela’nın milyonlarca sözü vardı ve onları kullanmaktan çekinmezdi. Anlatmaktan çekinmeyeceği, milyonlarca sinir bozucu inanış, efsane ve kural.

“Bazen erkekleri anlamıyorum.” Naomi belli ki dehşete kapılmıştı. “Bir baba böyle bir şeyi nasıl yapar?”

Stella hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu. Babasının dadıyla yatması mı, annesinin patronuyla yatması mı? Babasının kendisinden otuz beş yaş genç bir kadınla yatması mı, yoksa annesinin Senor Hollowell’a bakıp büyük bir ev ve bol para görmüş olması mı? “Onu gerçekten tanı mıyordum. Hayatımda sadece beş kez gördüm.” Annesi pirinç bakmaya giderken gerçekten elindeki bulgurdan olmuştu. Büyük evi alamamıştı ama Las Cruces’te daha iyi bir eve geçmişti. Clive Hollowell’ın milyonlarını almamıştı ama kendisini ve ailesini geçindirecek kadar para alabilmişti. Stella annesinin isteyerek hamile kaldığını düşünmüyordu ama buna bir kaza da diyemezdi.

“Öyle mi?” diye sordu Naomi.

Babasını en son gördüğünde on bir yaşındaydı. Babasının kendisini sevmesini ümitsizce beklemişti ama bu olmamıştı. “Bana bir kez porselenden atlar getirmişti. Bacakları kırılana kadar oynamıştım onlarla.” Eğer pinot içiyor olmasaydı, bundan utanıp kızarırdı. Artık ümitsiz bir şekilde babasının ve kız kardeşinin kendisini sevmesini bekleyen o küçük kız değildi. Uzun zamandan beri artık o kız değildi.

“Bu çok üzücü.”

Stella başını salladı. “Hayır. Ben... Ah... Atları bebeklerden daha çok severdim.” Ki bu doğrudu. Masanın karşısındaki Beau’ya baktı. Tabağıyla daha çok ilgileniyor gibiydi. Güzel. “Babam beni tanımak istememiş ola-

bilir ama annemin bana bakacak parası olduğundan hep emin olmaya çalıştı. Ben de usluydum. Kötü bir çocuk değildim.”

Beau başını kaldırdı. Yüzü ifadesizdi ama gri gözleri sanki Stella’nın beyninin içini görüyor, sırlarını biliyor gibi bakıyordu. Stella’ya iş geçmişini bildiğini söylemişti. Peki, tutuklanma kayıtlarını da biliyor muydu?

“Pekâlâ, I-25 üst geçidine spreyle tek boynuzlu at resmi yapıp başımı belaya sokmam haricinde.” Stella kendini durdurmaya çalışarak mırıldanmaya başladı.

Beau kaşını kaldırdı.

“Bu komikti,” diye kendini savundu Stella. “Ve kafatasları ile aptal çete sembollerinden daha iyiydi.” Polisin, o sert sembollerin yanında bu sevimli, küçük, fantastik yarattığı gördüğünde espriyi anlamamış olması çok kötüydü. Stella on dört yaşındaydı ve on saat boyunca toplum hizmeti yapmak zorunda kalmıştı. “Kâğıt üzerinde gençken yaptıklarım, problemleri biriymişim gibi görünmeme neden olabilir ama diğer çocukların yaptıklarına göre masum şeylerdi.” Bir süre düşünüp sonra itiraf etti çünkü Beau zaten biliyordu. “Yani, tamam, Kmart’tan çaldığım dolgulu sütyen dışında. Bu kötüydü. Gerçekten kötüydü ama yedinci sınıftaki diğer tüm kızların göğsü vardı ama benim yoktu. Erkekler bana *Batık Göğüs* gibi isimler takıyordu.” Kendisini kesinlikle anlayan Naomi’ye baktı. Kadın gözlüğünü burnuna doğru indirmişti ve gözlerini iyice açmıştı. “Sadece giymek istiyordum ama annem

dolgulu sütyen için para vermiyordu. Bu yaptığım en kötü şeydi.” Bakışlarını Beau’ya çevirdi. “Değil mi?”

Beau kaşlarından birini bronz alnına doğru kaldırdı. “Nereden bilebilirim?”

Stella tek elini kaldırdı ve sonra yeniden masaya indirdi. “Çünkü sen bir ajansın.” Al işte.

Naomi güldü. “Beau, Stella’ya CIA olduğunu mu söyledin?”

“Tabi ki hayır.” Gözlerinin yan tarafında tanıdık bir kırışıklık belirdi. “Bunu zaten konuştuk. Sana bir ajan olmadığımı söyledim.”

Bu doğrudu. Bunu söylemişti ama öyleymiş gibi davranıyordu.

“O bir deniz piyadesi.”

Bir deniz piyadesi. Tabi ki öyleydi. Tamamen o tanıma uyuyordu. Kalın boyun. Kısa saç. Sert kalça. Bir dakika! Bir deniz piyadesine dolgulu sütyen çaldığını itiraf etmişti az önce. Bu sefer pinot, sıcaklığın boynuna ve yanaklarına ulaşmasına engel olamadı. Stella kadehini alıp başına dikti.

“Beau deniz piyade ordusuna katıldı.” Naomi’nin kahverengi gözlerinde gurur parlıyordu. “O bir HOG.”

Stella boğulacak gibi oldu. Beau kesinlikle çok yemişti ama sofrada gayet doğrudu. Dün akşam tartını aceleyle yemişti ama onun açgözlü olduğunu düşünmezdi.

“Diğer oğlum Blake, babalarını takip edip donanmaya gitti ama çocuklar küçüklerken Batman ve Robin oynarlardı.”

Beau bakışlarını Stella'nın kilerden ayırdı ve annesine döndü. "Kimin Batman, kimin Robin olacağı konusunda hep *kavga* ederdik."

"Evet." Naomi o günleri hatırlar gibi bir nefes verdi. "İşler kötüye gidince birinize Batman, diğerine de Superman kostümü almak zorunda kaldım. Çok değerlilerdi."

"Sonra da kimin daha güçlü olduğu konusunda *kavga* etmeye başladık. Batman mi, Superman mi?"

"İkiniz hâlâ aynısınız." Naomi kaşlarını çatı ve birden oğluna çok benzedi. "Yaptığınız saçmalıkla Noel brunchını mahvetmişsiniz."

"Superman sen miydin?" diye sordu Stella.

"Tabi ki."

Tabi ki.

"Superman uçup binaları taşıyabiliyordu," diye cevap verdi sanki bu çok anlamlıymış gibi. "Batman'in aletlere güvenmesi gerekiyor."

"Kırmızı pelerinin var mıydı?"

"Pelerinsiz Superman olabilir mi?" Sandalyesine yaslandı.

"Taytın?"

Beau başını salladı. "Ona tulum deniyordu."

Stella onu ojeli hayal edemediği gibi taytlı da hayal edemiyordu. "Potato-potahto."

"Oğullarım bebekken çok tatlıydı. Sarışın ve küçük..." Naomi anılarına dalınca Noel brunchını birden unutuldu.

Küçük mü? Küçük bebek, küçük müydü? Stella elini kaldırıp gülümsemesini saklamaya çalıştı.

Beau yine de gördü. Gözlerini kısıtı ama kızgın görünmüyordu. “Gülüyor musun?”

Stella başını salladı.

“Onlara takım denizci kostümü giydirirdim.” Naomi yeniden bir nefes verdi. “Michelle Anderson’ı hatırlıyor musun?”

Beau bakışlarını Stella’dan ayırmadan cevapladı, “Hayır.”

“Coronado Lisesi’nden, balo partnerin. Avukat oldu. Boşandı ve küçük bir oğlu var.” Naomi devam etmeden önce durdu. “Onunla görüşüyoruz.”

Beau annesine baktı ve kadehine uzandı. “Buralarda mı yaşıyor?”

“Hayır. Chicago. Facebook’ta arkadaşız.”

“Facebook mu? Yüce İsa.”

“Sözlerine dikkat et.”

“Yine evlilik meselelerine mi geleceksin?”

“Ben o meselelerden hiç uzaklaşmıyorum, oğlum. Benim yaşlarımda tanıdığım bütün kadınların üç ya da dört torunu var. Benim sadece bir taneye ihtiyacım var.” Naomi tek parmağını kaldırdı. “Bir. Açgözlü değilim.”

Bölüm 6

Tampa'nın üzerinde ince ve beyaz yeni ay görünürken ayın geri kalanı dünyanın gölgesinde geceye karışıyordu.

Ay mükemmel görünüyordu. Tam nişancılara göreydi. Işığında görmenin ya da görünmenin zor olduğu, kuluçkaya yatmış gibi olan bir aydı. Tabi eğer Amerikan Deniz Piyadesi Kuvvetleri'nde, gizlenmek ve yatıp arkadaşlarının peşinden gitmeye kararlı olan düşman askerlerini beklemek için eğitilmediyseniz. Eğer çevrenize dikkat edip, anlamsız nesneleri fark edip oraya ait olmayan şekilleri anlamak için eğitilmediyseniz. Eğer tüm bu eğitimler işe yaramazsa devletin verdiği gece görüş gözlükleri ve gece/gündüz dürbünleri o görevi görürdü.

“Hayır. Onu Teksas’a ben götüremem. Hiç tanışmadığı kız kardeşiyle buluşması benim aldığım ödemenin dışında.” Beau cep telefonu ile konuşurken havuzun yanında dolanıyordu. Güneyden gelen ve saatte sekiz mil hızla esen bir rüzgâr, düz yüzeyde dalgalar oluşturuyor ve Beau'nun göğsü ile koluna vuruyordu. Su altı ışıkları mavi Neptün mozağinin üzerine vuruyor ve üzerindeki beton kısma yayılıyordu. Işık, spot lambaları ve karanlık arasında gidip gelen Beau'nun çıplak ayağına vuruyordu.

“Bu yüzden ödeme almıyorsun,” diye cevap verdi Beau.

“Pazar günü bir işim var.” Aslında arkadaşıyla bir iş görüşecekti, yani bir işi var sayılmazdı. Beau jakuzinin önünde durdu ve körfezin ışıklarına baktı. Mavi mayosunu giymişti ve bacağıının yarısına kadar iniyordu. “Yapmam gereken bir işim var.”

“O senin şirketin,” dedi Blake sert bir sesle. “İstediğin zaman gitmemezlik edebilirsin.” Diğer insanlar, sesindeki bu sertliği anlamayabilirdi ama Beau diğer insanlar değildi. Anne karnından beri kardeşiyle yarışüyordu. Sen mavi kurdele kazandın, ben kırmızı kurdele kazandım tarzı bir sertlikti bu. Senin için sevinmem lazım ama sevinmiyorum tarzı. Birisi diğerinden daha iyi olduğunda seslerinde hissettikleri tarzda bir sertlik. Birisi hayatında diğerinden daha başarılı olduğunda...

“Yani kum denizcisi mi?” Bugün daha iyi olan Beau’ydu. Blake kırmızı kurdele alırken Beau mavi kurdeleyi tutuyordu. Yarın işler değişebilirdi.

“Başka birini gönderebilirsin, hadi ama.”

“Başka birini göndermek istemiyorum.” Son üç yıldır çok sıkı çalışüyordu. Bunun da asıl nedeni, az çalışmayı bilmiyor oluşuydu. O bir Junger’dı. Jungerlar dalgacı gibi görünseler de çok şey başarılılardı.

“Bu iş nerede?”

“New Orleans.”

“Lovett, yolunun üzerinde.” Belli ki Blake alkol alıyordu. Yine.

“Geçen sefer baktığımda Louisiana, Teksas sınırının güneyindeydi.”

“Bu konu değişken olabiliyor.” Blake emekliye ayrıldığından beri normalden daha fazla alkol alıyordu. İki kardeşin masaya gelenlerin hepsini bitirdiği zamanlar olurdu. Bu da aralarındaki rekabetin bir parçasıydı. Beau, Blake’in bugünlerde kime karşı yarıştığını merak etti. “Gelip onu alırdım ama Vince’e burada kalıp birkaç son dakika tamiratıyla ilgileneceğimi söyledim.” Blake arkadan alüminyum bir zemine vuruyordu. “Annem nasıl?”

Beau, kardeşinin konuyu değiştirmesine izin verdi ve geçen bir teknenin ışıklarını izledi. “Çök zayıf.” Annele-ri hep zayıf olmuştu ama şu anda normalden daha zayıf görünüyordu. Annesi ve Stella’nın oturmuş -yatağa gidip muhtemelen sızmadan önce- bir şişe şarabı bitirdikleri verandaya baktı. Aysız bir gecenin karanlık perdesi altında evin arkasından gelen ışıklar, kiremitlere ve kolonlara altın renginde vuruyor ve verandayı solgun gölgelerle aydınlatıyordu. Kardeşiyle annelerinin kilosu hakkındaki endişelerinden konuşurken misafir odasının penceresine baktı. Yani, misafir odalarından birisin penceresine. Pencere karanlıktı ve dışarıdaki loş ışık oraya yansıyor.

“Dr. Mike ile yaşamamanın stresi olabilir.”

“Belki de,” dedi Beau. Annelerinin stresli olduğunda yemek yemediğini biliyorlardı. Babalarının aldatmalarıyla yaşarken buna da sıklıkla tanık olmuşlardı. “Mike ile konuşacağım.” Telefonu kapatması ve gece olmadan birkaç konuşma daha yapması gerekiyordu. Ama kardeşini sinir etmeden olmazdı. “Ah, bir şey daha.”

“Evet?”

“Batman pislüğün teki.”

“Saçmalama! Batman bir dâhi ve emektar bir dövüşçü. Batman’ın tek yapması gereken Superman’ın kışına kriptoniti basması. Superman böylece tamamen etkisiz hale gelir.”

Beau kardeşinin kendi süper kahramanını korumaya çalışmasına güldü. “Superman hızlı trenden bile daha hızlıdır.”

“Batman’ın Batmobile ve Batpod’u var. İkisi de çengellerle ve makineli tüfeklerle donanmış halde.”

“Superman çelik adam.” Beau karanlıkta gülümsedi. “Bu da demek oluyor ki penisi de çelik. Büyük, çelik bir penis bütün aletleri haftanın her günü gölgede bırakabilir.”

“Sadece Lois Lane ile birlikte olacaksa bunun ne yararı olur ki?”

“Tek eşli bir erkek olmak zayıflık değil.”

“O, kriptonit adam. Kriptonit.”

Blake abartıyordu ama kriptonitler tek eşliyse Beau da bunu denemek istiyordu. Otuz sekiz yaşında, adını bile bilmediği kadınlarla uyanmaktan daha iyi olmalıydı bu. Tartışmak yerine telefonu kapatıp birkaç arama yaptı. Operasyon müdürü Deborah’ya yerindeki değişikliklerle ilgili bir mesaj bıraktı ve ikinci komutanı Curt Hill ile kısaca sohbet etti. Junger Güvenlik’i vergi ve gizlilik avantajı nedeniyle Nevada’da kurmuştu. Las Vegas’ta bir adresi görünüyordu ve Henderson’da bir dairesi vardı ama işi nedeniyle ülkenin her yerine gidiyordu. Evde çok kısa ka-

lıyordu ve kaldığında da kendisini evde gibi hissetmiyordu. Böylece de istediği sosyal yaşama sahip olamıyordu.

Telefonunu kumaş kaplı bir sandalyeye attı ve havuza daldı. Bir piyade olabilirdi ama tüm çocukluğunu BUD/Ş hayalleri kurup yüzerek geçirmişti.

Nefes almak için yüzeye çıktı ve sonra da babasının ona öğrettiği gibi savaş dalışlarından birini yaptı. Yan ku- laç, serbest ve kurbağalamanın karışımıydı bu. Çek, çek, dön. Nefes al, süzül. Kaslarındaki gerginliği atarken be- deni suyun içinde kayıyordu. Her çekip döndüğünde ve bacaklarını salladığında bu rahat ritmin içinde rahatlıyordu.

Serin su, yüzüne ve vücuduna işliyordu. New Orleans'taki topçu çavuşu ve öncü tetikçi eğitimci Kasper Pennington ile olan işini düşündü. Kasper birlikten emekli olduktan sonra New Orleans'ın dışındaki evine gelmişti. Soyutlanıp emekliliğini yaşamak yerine kendi inşaat şirketini kurmuştu: Evleri alıp kazanca çeviriyordu ama Katrina ve zayıf ekonomi nedeniyle işine yeniden modelleme ve yeniden yapılandırmayı da dâhil etti. Sivil hayata adapte olup ayrılmaları birkaç ay da sürse, sürekli orada da kalsalar birçok eski kadın ve erkek askeri işe aldı. Beau, Kasper'in hangi iş için görüşmek istediğini bilmiyordu ama Beau iyi yatırım fırsatlarını asla kaçırmazdı. Belki Kasper çalışmak için birilerinin isimlerini öğrenmek isteyecekti. Öyle olup olmadığından emin değildi. Ama aklına kardeşi geldi.

Birkaç turdan sonra yarınki yolculuğu düşünmeye baş-

ladı. Aslında New Orleans'a gidip Kasper ile buluşmayı ve sonra da kiralık Escalade'i havaalanına bırakıp bir süreliğine Nevada'ya, evine gitmeyi planlamıştı.

Suyun dibinde döndü ve havuzun diğer tarafına kadar dipten gitti. İşini büyütmüştü ve artık çok fazla seyahat etmesi gerekmiyordu. Kilit pozisyonlara yetenekli insanlar getirmişti ve artık düzenli bir hayata geçebilirdi. Evinde kalıp hayatında yeni bir döneme başlayabilirdi ki bu hayatın içinde bir eş ve çocuklar da olabilirdi. Annesinin baskısı yüzünden değil, kendisi istediği için.

Yüzeye çıkıp ciğerlerine oksijeni çekti. Siyah saçlı baş belasını Teksas'a bırakana kadar ne yapacağını da düşünmesi gerekiyordu. Düşünmek *istemediği* tek şey, Stella'nın annesiyle şakalaşıyor olmasıydı. Kafaları hoş olurken Stella saçını çıplak omzunun üzerine atıyordu. Bir şişe pinotu paylaşmış sersem olmuşlardı. Beau; Stella'nın gülüşünü, dudaklarının şeklini, kolunun kendisine kazara değmesinin kendisine neler hissettirdiğini düşünmemeye çalıştı. Masanın karşısında otururken güneş ışığının saçında ve pürüzsüz teninde nasıl gezindiğini düşünmemeye çalıştı. Boyun kıvrımlarını ya da çenesinin boynuna düşen gölgesini düşünmemeye çalışıyordu. Nefes nefese inleyişini ya da tek boynuzlu atlar ve dolgulu sütyenlerle ilgili saçmalarken kendisine bakan mavi gözlerini düşünmek istemiyordu.

Sığ tarafın duvarına kadar gelip geri döndü. Hayır... Mavi gözleri, iniltiyi ve dolgulu sütyeni düşünmek istemiyordu ama şu anda düşüncelerini kontrol etmekte nor-

malde olduğundan daha büyük zorluk yaşıyordu. Eskiden kullandığı zihinsel taktikleri kullansa bile... Eskiden, annesinin masasında oturup bedeni arzulara dalarken rüzgârın hızının açısını hesap ederdi. Arzusu sonunda geçerdi. Bu da zihnini bedeninin önüne çıkaracak taktikler sayesinde değil, annesinin Facebook arkadaşları ile ilgili konuşmaları yüzünden olurdu. Eski kız arkadaşlarından kaç tanesini annesinin takip ettiğini merak etti.

Ne kadar yüzdüğünü bilmiyordu. Düşüncelere dalmış ve turları saymak yerine kaslarına odaklanmıştı ki havuzun kenarında beyaz bir karaltı gördü. Suyun omuzlarına kadar gelip saçım okşadığı derin kısımda durdu. Havuzun ışığı Stella'nın çıplak ayaklarına ve bacağına vuruyordu. Beyaz giyinmişti. Belki de uzun bir gömlekti. Rüzgâr ucunu uçuruyor ve bacaklarına çarpıyordu. Beau üzerine ve yüzüne düşen gölgelere baktı.

Söyleyebileceği bir sürü şey vardı. Sorabileceği. Ama en önemlisinin, “Ne giyindin?” diye sormak olduğunu düşündü.

Stella öne doğru eğildi ve beyaz gömlek dizlerinden ayağına doğru uzandı. “Bir erkek geceliği mi?” diye sordu Stella. Sesi siyah kadife gibi yumuşaktı. “Annen bana ödünç verdi. Pantolon da verdi ama çok uzunlar ve yatar-ken pijama giymeyi sevmem.” Stella doğruldu. “Pijamalarımı yanıma almayı unutmuşum.”

Uyurken giymek için hiçbir şey almamıştı. Yarın gece ne giyecekti? “Neden uyumadın?”

“Çıkardığın su sesi uyutmadı.”

“Özür dilerim.” Beau elini başına götürdü. “Benim işim bitti. Yatağına gidebilirsin.”

Stella onun yerine, havuzun yanına diz çöktü. “Annen tatlı bir kadın.” Işık, gömleğinin önüne vuruyor, kıvrımlarını belirginleştirip boynuna, çenesine ve dudaklarına dokunuyordu.

“Biliyorum. Şaşırdın mı?”

“Biraz.” Stella’nın dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Sen sert bir... Aaa... Aaa...”

“Aaa ne?”

“Askersin.”

İyi kurtarış.

“Yarınki plan ne?”

“Ben New Orleans’a gidiyorum.” Beau yükseltmek zorunda kaldıkları sesleri annesini uyandırmasın diye birkaç adım yaklaştı. “İşlerim var.”

“Sonra?”

“Bu sana bağlı. Ya uçağa binersin ya da New Orleans’tan sonra seni Lovett’a bırakırım.”

Stella düşünmek için başını yana doğru eğdi ve ışık yanağına vurdu. “Biraz huysuzsun ama Teksas’a uçakla gitmek istemiyorum.”

“Ben huysuz değilim.” Beau kendi kendine bile huysuz geliyordu.

“Sanırım beni Lovett’a arabayla götürmene izin verebilirim,” dedi Stella, sanki *ona* bir iyilik yapıyormuş gibi bir nefes vererek. “Kardeşinle tanışacak mıyım?”

“Eğer hâlâ oradaysa.” Yine saçına aynı şeyi yaptı. Tek

tarafına çekti ve beyaz gömleğin üzerinde iyice siyah göründü. Saçları, göğsünün altında kıvrıldı ve Beau, Stella'nın sadece yirmi sekiz yaşında olduğunu unutup kasıklarında bir şeyler hissetti.

"Sen ikizlerden daha iyi olan mısın, daha şeytani olan mı?" Ağzını buruşturdu. Komik olduğunu düşünüyormuş gibi gülümsüyordu.

"Ben iyi olanım." Ama o anda düşünceleri yeniden şeytana doğru kaydı. Masummuşçasına kollarını açıp dalgaları kenara doğru itti.

"Yoksa şeytani olup da iyi maskesi takan mısın?"

O ve Blake ikizlerin konu olduğu filmleri çok severlerdi ve hepsini izlemişlerdi. Gerçi çok fazla da yoktu. "*The Other* gibi mi?"

Stella başını salladı. "*South Park* gibi. Cartman'in aslında iyi olduğu ortaya çıkan şeytani bir ikizi vardı."

"İsa." Bir çizgi film.

"*South Park*'ı hiç izlemediğini söyleme bana."

"Belki ara sıra." Stella çizgi film izlerken Beau yüksek değerli hedefleri izliyordu. Irak'ta çatılarda terliyor ya da Afganistan'ın dağlarında donuyor, teröristleri yakalıyor ve dünyayı daha güvenli bir yer haline getirmeye çalışıyordu. Bazen gerçekten Superman olduğunu düşünme gaffetine düşüyordu. "Biraz meşguldüm."

"Ajanlık işleriyle mi?"

"Yine o konuya mı döndük?"

Stella havuzun kenarını tuttu ve boştaki elinin parmak uçlarıyla suya dokunmak için eğildi. "Belki bir ajan

değilsin ama benimle ilgili bir şeyler biliyorsun.” Suyu avucuna alıp havuza akışını izledi. “Ne kadarını bildiğini merak ediyorum.”

“Çok fazla değil,” diye cevapladı Beau. “Tek boynuzlu at grafitisi yüzünden tutuklanman dışında.” Önce bir damla, sonra da ikinci damla havuza damladı parmak uçlarından. “Ve bir de dolgulu sütyen çaldın.”

“Keşke sana ve Naomi’ye bunu anlatmasaydım.” Biraz daha eğildi ve parmakları suya değdi. Öne arkaya doğru gidip su ile oynuyordu.

Beau’nun karnında bir ürperme başlayıp omuzlarına ve kaslarına doğru yayıldı. Kendini kastı. “Evet” diyebilirdi sadece. Öncü tetikçi, Amerikan Piyadesi, HOG Beau Junger akılsız bir arzuya yenik düşüyordu.

“Keşke benim hakkımdaki bazı şeyleri bilmeseydin,” diye devam etti Stella, saçı önüne düşüp ışık siyah telerinde parıldarken. “Benim senin hakkında bildiğim tek şey ölümcül bir sağ yumruğun olduğu, sinirli olduğun ve çok tatlı bir annen olduğu. Ah ve bir de piyadesin ki bu da sürpriz olmadı.”

Beau, Stella’nın kendisi ile ilgili pek bir şey bilmemesine seviniyordu. Gülümsemesinin, saçlarının ve suyun üzerinde gezinen parmaklarının kendisine ne yaptığını bilmemesine seviniyordu. Bu yumuşak dalgaların altında şu anda kendinin çelik gibi sertleştiğini bilmemesine seviniyordu.

Stella elini kaldırıp Beau’ya doğru uzattı. “Ayrıca an-

nenin çocuk yapmaya başlamayı istediğini biliyorum.” Kıkırdadı. “Bari buna başlasan iyi edersin, asker.”

Elinden birkaç damla daha damlayıp havuza düştü. Hafif gülüşü; Beau’nun karnında, omuzlarında ve şortunun içindeki sertliğinde düğümlendi. Tek düşünebildiği buna başlamak isteyeceğiydi. Stella ile başlamak istiyordu. “Piyade,” dedi fısıldayarak. Dudaklarıyla başlayıp aşağı doğru inmek istiyordu. “Asker orduda olur.”

Beau’ya doğru biraz su fırlatıp güldü. “Potato-potah-to.”

Beau bir an için Stella’nın küçük eline, ıslak parmaklarına ve yumuşak avucuna baktı ve sonra da bileğinden tutup çekti. Stella’nın kahkahasına ve kendisine yaptıklarına bir son vermek için. Çünkü kendini kontrol edemiyordu. Çünkü onun kendisine dokunmasını istiyor ve buna engel olamıyordu. Çünkü Stella kendisine kazara değdiğinden beri bunu düşünüyordu.

Suyun içine girince Stella’nın çılgılığı kesildi ve çıkarıldığı dalga, Beau’nun dudağına ve çenesine geldi. Islak saçları yüzüne dolaştı. “İmdat...” diye kekeledi, beyaz gömlek beline doğru kalkarken.

Beau suyun altındaki pembe külot ve çıplak bacaklara bakmamaya çalıştı. Diğer taraftaki merdivene doğru yüzdü.

“İmdat!”

Mümkün değildi.

“Yüzemem,” diye cırpındı Stella tüm o kargaşanın arasında.

Tabi.

“Beau!”

Merdivene tutundu ve omzunun arkasından çırpınan beyaz gömleğe ve koyu saçlara baktı. Stella dibe gidiyordu. Beau kaşlarını çattı. “Oyun oynamayı kes.” Yukarı çıkmadı. Tek yapması gereken havuzun dibine vurup kenara tutunmaktı. “Stella?”

Başı yüzeye çıktı. Öksürüp batarken bir çığlık daha attı.

Kahretsin! Beau saniyeler içinde dalıp Stella’yı çırpınan kollarından yakaladı. Sular fişkırtıp saçları ve uzuvları birbirine karışarak ilerlediler. “Boğuluyorum,” diye bağırdı.

“İyisin. Seni tuttum.”

“Yüzme bilmiyorum.”

Bu belliydi. “Havuzun kenarına o kadar da uzak değildin.”

Stella saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve biraz ilerideki havuzun kenarına baktı. “Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?”

Gömlek göğsünün altında yüzüyordu ve Beau’nun karnı ile göğüs kafesine sürtüyordu. Stella’yı bırakması gerekiyordu. Havuzun kenarına götürüp bırakması. Orada durup soğuk suyu ve pamuklu kumaşın kendisine sürmesini hissetmemesi gerekiyordu. “Bunu neden yapayım?” diye sorarken sesi sert ve kısık çıkıyordu.

Stella ona baktı ve ellerini omzuna koydu. “Böylece beni Teksas’a götürmek zorunda kalmazsın.”

Belki de ay ve karanlık yüzündendi. Stella’nın dudak-

ları hemen kendi dudaklarının altındaydı. Elleri, kendi te-
nindeydi. Bir uyuşturucu bağımlısının en sevdiği hap ya-
nındayken hissettiği bir duygu gibi özlemini çektiği şeye
çok yakındı bedeni. Elini, Stella'ın ensesine doğru götür-
dü ve kolunu da beline doladı. Kendisine doğru çekip du-
daklarına doğru eğildi. Gömlek ve çıplak teni, Beau'nun
göğsüne ve beline değiyordu. İstek, ihtiyaç ve açgözlülük
damarlarından akıyor gibiydi. Stella'nın nefesini duydu
ve dudaklarının aralanmış olmasından faydalandı. Bir
kadını nasıl öpmesi gerektiğini biliyordu. Kendisini is-
temesi için ne yapması gerektiğini biliyordu. Otuz sekiz
yaşındaydı. Bir erkekti. Bir kadının vücudundaki her şeyi
seven bir erkekti. Dokunuşu, kokusu ve tadı. Ağır hareket
etmeyi severdi ama Tanrım. Tanrım, Stella'nın dudakları
çok yumuşaktı. Islaktı ve tadı çok güzeldi. Beau onun ılık
dudakları ve kendi mayosuna bastıran pembe külotundan
başka bir şey düşünemiyordu. Kendini ereksiyon olmuş
penisine bastıran.

Stella da ılık dudaklarını biraz daha araladı. Becerikli
dudakları, Beau'nunkiyle karıştı ve onu biraz daha içine
çekti. Hareketleri daha da hızlandı, öpüşleri daha da ısı-
laklaştı ve dünya etraflarında daha da ısındı.

"Mmm," diye inledi Stella aynen yemekteki gibi. Ke-
yifle atılan ve Beau'nun kasılmasına neden olan bir inilti.

Parmaklarını, Stella'nın saçlarının arasına daldırıp onu
kendisine çekti. Çok iyiydi. Çok iyiydi ve Beau kendinden
geçmişti. Gitmişti. Onun içinde boğuluyordu. Bedeninde
dolan anarzunun içinde boğuluyordu. İkisnin sıcaklığı

içinde kayboluyordu. Çıplak karınları birbirine değerken ve o lanet gömlek etraflarında yüzüp çıplak göğüsleri Beau'nun göğüslerine değerken. O kadar kaybolmuştu ki Stella'yı havuzun kenarına itip cenneti kapatan külotunu kenara çekmek istedi. O kadar yakınlardı ki penisini çıkarıp içine girmek istedi. İstedğini almak...

Tanrım, bunu istiyordu. Onu havuzun kenarına doğru çekerken o kadar çok istiyordu ki... Ancak onu itti ve geri döndü.

Stella boşta kalan elini dudaklarına götürüp, Beau'nun merdivenleri çıkıp havuzun kenarına gidişine baktı. Onun bu şekilde öpebileceğini kim bilebilirdi ki? Stella kesinlikle düşünemezdi. Beau'nun uzun bedeninden ve şortundan su damlarken ılık bacaklarında dolanıyordu. Tek bir kelime etmeden ya da arkasına bile bakmadan şezlonglardan birine doğru yürüdü ve üzerindeki bir şeye uzandı. Sonra da karanlığın içinde kaybolup eve doğru gitti.

Stella bir nefes verip elini ıslak başına götürdü. Biraz sarhoş gibi hissediyordu. Biraz önce birkaç kadeh şarap içtiği belliydi. Ama şimdi ayılmıştı.

Eve giden bir kapı kapandı ve Stella'nın eli havuzun kenarına düştü. Tükenmişti. Tükenmiş hissediyordu ama Beau kendisine doğru düzgün dokunmamıştı. Havada bir şey vardı. Onları çevreleyen bir şeyler. Beau'nun, Stella'yı acımasız dalgalar halinde vuran siyah fırtına bulutunda. Daha önce hiç deneyimlemediği bir şeyler.

Stella havuzun kenarını bırakıp suya battı. Beau Junger'i öpmeyi düşünmüyordu. Onun kendisini öpmesini de ama bunu yaptığında durmasını istememişti.

Gömlek, başını arkaya atıp yavaşça yüzeye çıkarken etrafında kabarıyordu. Elini, başında gezdirip saçını düzeltti. Beau. Öpüşme. Stella'nın tepkisi. Hepsi kafa karıştırıcıydı. Bir an kuru zeminde Beau'nun geniş omuzlarına ve kalın boynuna bakmamaya çalışarak diz çökmüş havuzun kenarında duruyordu. Diğer anda ise boğulma numarası yapıp kendisini suya çektiği için ondan intikamını alacağını düşünüyor ve hemen sonrasında da aklını başından alan bir şekilde öpülüyordu. Bir an Beau aklını başından alarak onu öpüyor ve hemen sonra sanki zehirli bir atıkmış gibi itiyordu.

Stella merdivene yürüyüp havuzun dışına çıktı. Saçını tek omzunun üzerine alıp suyunu sıktı. Hayatında birçok erkekle öpüşmüştü. Sevdiği ve âşık olduğu erkeklerle ya da kendisi için hiçbir şey ifade etmeyen erkeklerle. Nabzını hızlandıran ve kendisini cezbeden erkeklerle ve prenze dönüşmesini umduğu kurbağalarla da... Bir tür öpüşme uzmanıydı ama daha önce hiç Beau gibi bir şeyle karşılaşmamıştı. Onun öpüşmesi tamamen bir şoktu. Duyuları şok olmuştu. Başına darbe almış gibiydi. Birden çıkagelen bir sürpriz gibiydi ve az önce bir uzman tarafından öpülmüş gibi hissediyordu. Hayatında ilk kez gerçek bir erkek tarafından. Bu çılgıncaydı.

Stella gömleğinin alt tarafını toplayıp suyunu sıktı. Beau kesinlikle öptüğü en yaşlı adamdı ama son erkek arkadaşı otuz yaşındaydı. Bu kesinlikle onun bir erkek olduğunu gösterirdi.

Jeremy, Stella'nın dar Banana Republic trençkotuna gi-

rebilecek kadar zayıf olsa da yine de bir erkekti. Ve evet, Jeremy o montu çok seviyordu ve birden fazla kez giymişti. Stella genellikle marka tutkunu değildi ama o da o montu seviyordu ve Jeremy'den ayrıldığında mont da gizemli bir şekilde yok olmuştu. Belki Jeremy erkeksi olmaktan ziyade metroydü ama yine de erkekti.

Sayılırdı.

Kalçasının üzerindeki gömleğin bir kısmını toplayıp sıktı. Sadece merak ettiği için öpüşme biraz daha uzun sürseydi buna hiçbir itirazı olmazdı. Ama Beau onu itmiş ve hızlı bir şekilde eve gitmişti.

Stella'nın dudacağının kenarında bir gülümseme belirdi. Beau kendisini istemişti. Bunu öpüşünden ve bacaklarına değen şeyden anlamıştı. Sertleşmişti ve hazırdu ama işleri bir sonraki adıma taşımak ya da bunun için çabalamak yerine gitmişti. Soylu ya da terbiyeli falan olmaya çalışıyordu galiba. İşlerin çok büyüyeceğinden korkar gibiydi.

Stella karanlığın içinde bir şezlonga oturdu. Beau'nun korkmasına gerek yoktu. İşler çok büyümezdi. Stella onu durdururdu.

Hafif bir esinti, tenine ve pamuklu gömleğe vurdu. İçeri girip yatması gerekiyordu ama hiç uykusu yoktu. Topuklarını sandalyenin kenarına koyup dizlerine sarıldı. Beau'nun öpücüğü gibi bir şey denememiş olabilirdi. Dahasını istemiş olabilirdi ama durması gerekirdi. Her zaman durmuştu. Her zaman. Abuela'nın herkese söylediği gibi, *Estella es una buena nina*. Belki de doğumundaki olaylardan dolayı Abuela, Estella'nın iyi bir kız olduğundan

emindi. Küfür etmezdi. Kırmızı oje sürmezdi, en azından taşmana kadar ve partilerde ayakkabısını çıkarmazdı.

Stella yanağını dizine koydu. Kimseyle sevişmemiştir. İsteyerek. Yirmi sekiz yaşında ve hâlâ bakireydi. İlk başta korktuğu için bakire kalmıştı. Büyükannesi kendisine bir bakış atıp o kızlardan birisi olduğunu anlar korkusuyla. Annesi gibi bir bebeği olacağı korkusuyla. Taşınıp Vegas'a yerleştiğinde bile büyükannesinin önlemleri ve kuralları hâlâ aklındaydı. Yirmili yaşlarının başında birkaç kez vazgeçecek gibi oldu ama her zaman durdu. Teknik olarak bekâretini koruyarak yakınlaşmanın yollarını keşfetti. Bazı insanların bu konuda ne düşündüğünü biliyordu. *Teknik olarak bakire* diye bir terimin olmadığını düşünüyorlardı ama Stella diğer insanların düşündüklerine ya da hissettiklerine önem vermiyordu. Yirmi sekiz yaşındaydı. Bu kadar beklemişti ve eğer cinselliği evliliğine saklamak istiyorsa saklayacaktı.

Çok fazla bir şeyi yoktu. Sadece kendisi vardı. Sonsuza kadar seveceği adama vereceği tek şey kendisiydi.

Bölüm 7

Stella büyük boy karamel macchiatosunu alıp dudağına götürdü. Kahvenin buharı yükselip güneş gözlüğünde buğu yapıyordu. Bir yandan da arabanın diğer tarafından düzenli bir *çıtır, çıtır, çıtır* sesi geliyordu. Daha önce böyle elma yiyen birini daha görmemişti. Bir elmanın bu kadar *ses* çıkarabileceğini hiç düşünmemişti. Bu adam bir gece önce annesinin masasında yemek yiyen adamla aynı kişi olamazdı. Mendilini dizine yerleştirip doğru çatalı kullanan o adamla. Bu adam beş dakika içinde karnını doyurması gereken biri gibiydi. Bu, deri koltukların arasında üç tane yenmiş elma bırakan bir piyadeydi. *Çıtır*. Annesi haklıydı. O, açgözlüydü. Kibar ve tatlı annesinin ona bu şekilde hitap etmesi şaşırtıcı olsa da bu, elmasını açgözlü bir şekilde yemesi kadar şaşırtıcı olamazdı.

Stella kahvesinden bir yudum aldı ve Beau pencerenin düğmesine basıp elmaları I-10'a tek tek atarken öksürdü. "Çevreyi kirletiyorsun," dedi çenesindeki karamel macchiato damlasını silerken. Eğer kahveden üzerine bir damla bile damlayacak olsa Beau'dan bunun hesabını sorardı.

Beau aynalı gözlükleriyle Stella'ya baktı ve sonra da yola döndü. "Doğada çözünebilecek bir şey."

"Yine de kirletiyorsun."

Beau düğmeye basarken başını salladı ve pencereyi

kapattı. “Sıcaklığa ve neme bakılırsa muhtemelen birkaç gün içinde çözünürler. Çözünmezlerse de hayvanlar yer.”

Stella’nın ağzı açık kaldı. “Otobana vahşi hayvanlar için yem mi atıyorsun?”

Beau hafifçe tek omzunu silkti. Siyah polo tişörtü ile karanlık kalbi uyumluydu.

“Muhtemelen buna karşı bir yasa vardır.”

“Muhtemelen.” Bardaklıkta duran kendi kahvesine uzandı ve birkaç yudum aldı. “Bir vatandaşı mı tutuklatacaksın?”

Stella arkasına yaslanıp tek kolunu göğsünün altına götürdü. “Tabi ki hayır. Sadece küçük, vahşi hayvanlara yem atıp ölmelerine sebep olmaman gerektiğini söylüyorum.”

“Komik olduğunu düşünerek mi yapıyorsun bunu?”

Stella kaşlarını çatı. “Hayır.” Bazı şeyler komik değildir. Canlıların ölümü gibi.

Beau güldü ve bardağını hâkî rengi kargo pantolonunun dizine koydu. “Çok kötü. Bu sefer gerçekten komiktin.”

Stella kaşlarını çatıp yola çevirdi dikkatini. Yolun iki tarafında çam ağaçları sıralanmıştı ve tam ortada gri bir yığın duruyordu. “Bak,” diye gösterdi Stella. “Küçük, zavallı bir sıçan. Dayanılmaz elma artıkları yüzünden hayatını kaybetmiş.”

“Bu bir sıçan değil. Boyun yastığına benziyor.”

“Ah!” Hızla geçerlerken dikkatle baktı ve Beau’nun muhtemelen doğru söylediğini sinir olarak fark etti. Tabi

ki ölü bir hayvan olmasını tercih etmezdi ama... “Pekâlâ, çevreyi kirletmek berbat bir şey; doğada çözünebilecek materyaller de olsa, yastık da olsa.”

“Yastık muhtemelen birinin kamyonetinin arkasından düşmüştür ve eve gidene kadar fark etmemişlerdir bile. Şu anda pişmanlardır çünkü boyunları tutulmuştur ve yastıkları yoktur.” Beau durdu ve sonra da ekledi. “Tabi ki yastık, dayanılmaz bir elma artığı görüp ölümüne doğru atlamış da olabilir.”

Kaptan Zeki Popo’ya doğru baktı. “Bu sabah sıra dışı bir şekilde çenen düşmüş.”

“*Sıra dışı bir şekilde çenemin düştüğünü* anlayacak kadar tanımıyorsun beni.”

Bu doğruydu. “Seni huysuz halini özleyecek kadar iyi tanıyorum.” Bu doğru değildi.

Beau ona baktı ve sonra yola döndü. “Ben huysuz değilim.” Şeridine geçti ve elini deri kaplı direksiyonun aşağı tarafına indirdi. “Genellikle. Ama sen oldukça sinir bozucusun.”

“Ben mi?” Stella plastik bardağını göğsüne doğru götürdü. “Ben sinir bozucu muyum?”

“Bu senin için yeni olmamalı.” Beau bardağını bardaklığa koydu. “Bunu daha önce de birileri söylemiş olmalı.”

“Hayır. Senin kadar kaba biriyle daha önce tanışmamıştım.”

“Sen bir barmaidsin. Ben buna saçmalık derim.”

Stella’nın iğrenç sarhoşlarla uğraşmak zorunda olduğu doğrudur. “Hayır. Sen en kaba insansın.”

“Dürüstü tercih ederim.” Dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı.

“Ben kabayı tercih ederim.”

“Böyle anlaşmazlıklar öğretilbilir anlar olarak adlandırılıyor.”

Stella güneş gözlüklerini başının üzerine itti. “Kimin bir şey öğrenmesi gerekiyor? Senin mi, benim mi?”

“Senin, Botlu.”

“Ayağımda parmak arası terlik var.”

“Botlu yeni bir birliğin adı.” Beau ona baktı ve gerçekten *komikmiş* gibi sırttı. “Bak ne öğrendin. Belki bana Başçavuş Junger demelisin.”

“Başçavuş musun?” Tabi ki öyleydi.

“Birinci Tabur, Beşinci Piyade.”

Stella da gülümsedi. “Dün gece bana havuzda ne öğretmeye çalışıyordun, Başçavuş Junger?”

“Dün gece kötü bir fikirdi.” Beau’nun yüzü asıldı ve yola döndü. “Olanları unutmaliyiz.”

“Öyle mi?” Beau muhtemelen haklıydı ama öyle olmayacaktı. En azından Stella için öyle olmayacaktı.

“Seni Teksas’a bırakana kadar bu arabanın içinde en az iki gün daha kısılıp kalacağız. Karmaşaya ihtiyacımız yok.”

Bırakmak mı? *Bırakmak!* “Dilinin boynumda dolaşması gibi bir karmaşa mı?”

“Şikâyet etmiyordun.” Beau kaşlarını daha da çatı. “İnliyordun.”

“İnlemedim.”

“İnledin.”

Belki biraz. “Sen inledin.”

Beau ona baktı. Aynalı gözlüğün arkasından bile bakışlarının sertliğini hissedebiliyordu. “Bunun olduğunu unutalım. Bunu yapabilir misin?”

“O kadar akılda kalıcı değildi.” Stella elini salladı. “Unuttum bile.”

Beau akılda kalıcılığı ile ilgili tartışmak istiyor gibiydi ama bakışlarını yola çevirip, “Bir kez daha olacağı gibi bir korkun olmasın. Olmayacak,” dedi.

Stella hakarete uğramış gibi hissetmektense rahatlamış hissetmesi gerektiğini biliyordu. Öyleydi de. Gerçekten. Eğer Beau bunun olduğunu unutmak istiyorsa, pekâlâ. Beau Junger’in, dudaklarındaki ateşli dudaklarından başka düşünmesi gereken bir sürü şey vardı. Örneğin berbat olan hayatı gibi.

Naomi’ye hızlı bir şekilde veda ettikten sonra Escalade’e atlayıp en yakın Starbucks’a gitmişler ve gerçekte yüzleşmişlerdi. Stella’nın bir işi yoktu ve bir kahve için beş dolar fazlaydı. Kahveyi Beau ödedi. Naomi atıştırma-ları için elma ve kruvasan paketlemişti ama bu yolculuk, Stella’nın elindeki bütçeyi zorlayacaktı. Karşılayamaya-cağı kadar pahalıya patlayacaktı.

Bu ayki kirası ödenmişti ve bankada da biraz parası vardı. Belki gerçekten çok dikkatli davranırsa ekonomik olarak sorun yaşamazdı. Geri döndüğünde yeni bir iş ve kalacak yeni bir yer bulması gerekecekti. Stella yeni bir iş

bulmak konusunda endişelenmiyordu. Çok iyi bir barma-
iddi ve iyi bahşış kazanıyordu. Her zaman iş bulabilirdi.

Yeni bir ev bulmak daha zor olacaktı.

Stella kot şortunun ucunu çekiştirip daha rahat etmek için koltuğa iyice yerleşmeye çalıştı. Beş günü olduğunu düşündü. Teksas'a gitmek için iki gün, kız kardeşini ziyaret için iki ve Miami'ye geri uçup iş bulmak için de bir.

Sadie. Kız kardeşini düşünmek istemiyordu. Sadie'yi düşününce midesi kasılıyordu. Sadie'yi düşününce yeniden kütüphanede oturup internetten *Amarillo Globe*'daki Clive ve kız kardeşinin haberlerini araştıran o çocuk gibi hissediyordu. O, Sadie'nin bütün 4-H başarılarını araştırırken kız kardeşinin kendisinden haberi bile yoktu.

Stella dudağını kemirdi ve pencereden dışarı baktı. Sadie'yi sonra düşünecekti. Yalnız olduğunda. Şimdi Galloları ve Ricky'yi düşünmesi gerekiyordu. Gerçekten taşınması gerekecek miydi? Başka bir şehre taşınmak pahalıydı ve o kadar birikimi yoktu. Başka şansı var mıydı? Nereye gidecekti?

Hayatını mahvetmesine yardımcı olan adama bir bakış attı. Kabaydı ve Stella onu görmezden gelmek istiyordu ama bilmesi gerekiyordu. "Gerçekten dairemde taşınmam gerektiğini düşünüyor musun? Yoksa sadece abartıyor muydun?"

Stella'ya hafifçe döndü. "Ben asla abartmam ve evet. Taşınmam gerekiyor."

Stella gözlerini kapattı. "Nasıl?" dedi daha çok kendi kendine.

“Bir nakliye şirketi kiralala.”

Stella gözlerini açtı. Bu çok kolaymış gibi söylüyordu. “Bir işim yok. Hatırladın mı? Nakliye şirketi tutamam.”

“Bağış fonun var.”

Fonu biliyor olmasına şaşırmadı bile. Rahatsız oldu ama artık şaşırmıyordu. “O benim param değil.”

“Ne demek istiyorsun? Tabi ki senin paran.”

Stella başını salladı. “O, annemin parası.”

“Baban onu doğduğunda senin için oluşturmuş.”

Para hiçbir zaman onun olmamıştı. Bugünlerde içinde ne kadar para olduğunu dahi bilmiyordu ve onu düşünmesi en iyisi olurdu. “Vekil, annem.”

Beau’nun kaşları, gözlüğün metal çerçevesinden yukarı kalktı. “Ne zaman senin yetkine girecek?”

“Yirmi beş yaşında ya da evlenince.” Üvey babası o yüzden on sekiz yaşındayken onu Vegas’a götürüp yeğeni ile evlenmeye zorlamıştı. Carlos ve annesi birkaç yıl önce boşanmışlardı ama adam tüm parayı kontrol etme düşüncesinden asla vazgeçmemişti. Stella’nın onun planına uymamasına güvenmiyordu.

“Yirmi sekiz yaşındasın,” diye hatırlattı Beau buna gerek olmasa da.

Stella başını sallayıp o günleri aklından atmaya çalıştı. O yolculuğu, eğlenceli bir tatil yapacağını düşündüğünü ve kendi yaşlarında İngilizce konuşmayan bir çocukla bir odaya kilitlendiğini. Çocuk, Stella’dan daha çok korkmuştu ve Stella’nın, Carlos uyurken banyo penceresinden kaçışını izlemişti. Stella, annesini aradığını ve onun

kendisini inciten cevabını hatırlıyordu. Marisol onun için endişelenmekten çok Stella'ya kızmış gibiydi. Stella'nın iyiliğindense kaybettiği para için endişeleniyormuş gibiydi. "O, annemin parası," diye yanıtladı Stella. "Kendine, Abuela'ya ve Meksika'daki diğer büyük akrabalarım bakıyor o parayla."

"Peki ya sen?"

"Ben on sekiz yaşıma gelene kadar bana baktı." Stella her şeyin en iyisine ya da en yenisine sahip olmamış olabilirdi ama kendisinden daha kötü durumda olan insanlar vardı. "Sonra kendi kendime bakmaya başladım."

"Baban o parayı fona senin için yatırdı. Yirmi beş yaşında kontrolünü almalıydın."

"Artık ortak hesapta."

"Ne?" Beau'nun kafası karıştı. Kaşlarını kaldırıp Stella'ya baktı ve sonra yeniden yola döndü. "Bu nasıl oldu?"

Stella omuzlarını silkti. "Suç." Stella'nın yirmi beşinci yaş gününde fon artık sorunsuz bir şekilde Stella'nın olacak ve annesinin vekilliği sona erecekken Marisol, bir dosya belge ve suçla Stella'ya geldi. Para olmadan Marisol, büyükannesi ve babası nasıl yaşayacaklardı? Stella hepsinin sokakta kalmasını mı istiyordu? Onların açlıktan ölmesini izleyecek kadar bencil miydi?

Stella karamel macchiatosunu bitirdi ve bardağı kabına koydu. "Babamın hiçbir zaman umurunda olmadım ve onun parasından bahsetmek istemiyorum." Bu gereksiz bir konuşmaydı. O parayla neler yapabileceğini düşünmek ya da babasının o fonu, kendisini umursadığı için

açtığı varsaymak gereksizdi. “Gallo kardeşler eve döndüğümde peşimde olacaklar mı? Taşınısam bile?”

Beau başını eğdi ve yol kenarında dinlenecek bir yer gösteren herhangi bir levha aradı. “İşleri yoluna koymuşken onlarla karşılaşmak mı istiyorsun?”

“Miami büyük bir şehir. Belki beni unuturlar.”

Beau sinyal lambasını yakıp sağa döndü. “Lefty Lou’nun sorunlu elini kıstırdın. Muhtemelen kırdın. Bunu unutacağını zannetmiyorum.”

“Sen de Ricky’yi devirdin ve Galloların arabasının altına flaş bombası koydun!” Stella’nın başı karıncalanıyordu.

“Kesinlikle.”

“Muhtemelen seni de bekliyorlardır.”

“Muhtemelen.” Dinlenme yerine park etti.

“Şimdi ne yapacağım?”

“Pekâlâ, seni bilmem ama benim deli gibi çişim geldi.”

“Bu iğrenç.” Stella burnunu buruşturdu.

“Özür dilerim.” Aracı park yerine çekti ve kontağı kapattı. “Ben *tuvaleti* kullanacağım, sana da aynısını öneriyorum.” Beau güneş gözlüğünü çıkardı ve konsola koydu. “Yetmiş iki mil kadar başka bir durak olmayacak.”

Stella’nın hayatı korkunç bir hâl almıştı ve Beau da tuvalet molası bilgisi dışında ona hiç de yardımcı olmuyordu. Stella hiçbir şey söylemeden sırt çantasını aldı ve otoparkta onu takip edip palmye ağaçlarının yanından geçti ve kiremitten bir binaya gitti. Çünkü onun kendisini bırakıp gitmeyeceğinden çok da emin değildi. İşini elin-

den geldiğince çabuk halledip çıktı ve plastik korumanın içindeki büyük bir Florida haritasının yanındaki banka oturup onu beklemeye koyuldu. Sırt çantasına uzanıp cep telefonunu çıkardı ve numarayı çevirirken ayağındaki mavi ojesine ve parmak arası terliklerine baktı.

“Selam Malika,” dedi arkadaşı iş yerinde telefonunu açınca.

“Stella! Neredesin sen?”

Belki de hayatı o kadar da berbat değildi. Belki Ricky olanları unutmuştu. “Tampa’nın bir saat kadar kuzeyindeyim.”

“Perşembe gecesi ne oldu? Ricky seni arıyor.”

Stella yanılmıştı ve bir an sanki üzerine atlayacakmış gibi etrafta eski patronuna bakındı. “Neden?” diye sordu takım Disney tişörtleri giymiş bir aileye bakarak. “Ne dedi?”

“Onu anlamak pek mümkün değil çünkü çenesi tam açılmıyor. Yüzü de mavi ve siyah.”

Stella bir nefes verdi. “Ah, hayır!” Demek ki o yüzden dişlerinin arasından konuşuyor gibiydi. Demek ki...

“Evet, ve o yaltakçı arkadaşının eli de sargıda. Kısa ve şişman olanın değil. Başparmağı olmayan yaltakçının. Iyyy!”

“Pislik.”

“Bardaki herkese seni görüp görmediğini sordular. Dün gece Ricky’nin ofisine kapandılar. Tina onlara bir şişe patron götürdüğünde perşembe gecesinin güvenlik kayıtlarını izlediklerini söyledi.”

Ah, hayır!

“Ayrıca Back Door Betty Night’ta barda tanıştığın siyah Escaladeli iri bir adamı da bulmak istiyorlar. Bir eş cinsel tarafından mı kaçırıldın? Polisi arayayım mı?”

“Hayır!” Stella elini kaldırıp gözünü kapattı. “Kaçırılmadım.” Eli dizine düştü. Beau’nun kendisine doğru gelişini izledi. Kesinlikle eş cinsel değildi. İri bir erkekti sadece. “Ricky manyağın teki. Ondan uzak dur.”

“Ne oldu?”

“Ne kadar az bilersen o kadar iyi. Bir süreliğine tatile çıkıyorum. Geri döndüğümde seni arayacağım. Benimle konuştuğunu kimseye söyleme. Söz ver.”

“Tamam.”

“Ciddiyim.”

“Söz veriyorum, tamam.”

Telefonu kapattı ve sırt çantasına koydu. Malika’ya tanıdığı herkesi araması için sadece yarım dakika veriyordu. Bunun için onu suçlamıyordu. Muhtemelen o da aynı şeyi yapardı. “Ricky’nin çenesini kırmışsın.”

“Doğrudur.” Beau parlak sabah güneşine gülümseyerek bakarken gözlerini kıstı. “Aslında o kadar sert vurmamıştım.”

Stella ayağa kalkıp sırt çantasını tek omzuna attı. “Sadece Malika ile konuştum. Ricky’nin çenesini açamadığını söyledi. Benimle ve seninle ilgili sorular soruyormuş. Geçen gecenin güvenlik kamerası kayıtlarını inceliyorlarmış.” Stella’nın nabızı hızlandı ve zorlukla yutkundu. “Ne yapacağız?”

Gri gözlerinin kenarı kırıştı. “Adamın çenesi camdan olmalı. Çok hafif vurdum.”

Öyle mi zannediyordu? Tehlikeli olmadığını mı düşünüyordu? Bunu anlamamış mıydı? Ricky’ye ne kadar sert vurmuştu? “Sadece hafif bir vuruştan daha fazlaydı.”

“O geri zekâlıyı devirdiğim için üzgün müsün?”

Ricky’nin Stella’nın kolunu tuttuğu yer morarmıştı. “Hayır, ama belli ki evime uzun bir süre daha gidemeyeceğim.” Birden gözü karardı ve banka oturdu. “Eşyalarım orada. Tüm *hayatım*.” Sırt çantası omzundan kaydı ve ayağının yanına indi. “Daha yeni simit almıştım.”

“İyi misin?”

Yalan söyleyecek enerjisi yoktu. “Tabi ki hayır. Hayatım mahvolmuş durumda.”

“Bayılacak mısın?”

Sanki bu umurundaydı. “Umarım.” Elini güm güm atan kalbine götürdü. “Umarım bayılırım ve uyandığımda tüm bunların iğrenç bir kâbus olduğunu anlarım.”

“Hıh.” Beau yanma oturdu ve iri bedeni, Stella’yı sıkıştırıp tenini ısıttı. “Uyandığında hayatın hâlâ mahvolmuş bir halde duruyor olacak.”

Stella dönüp ona baktı. “Bu hiç komik değil.”

“Biliyorum. Üç tane gangsteri kızdırdın.”

Stella’nın ağzı açık kaldı. “Ben mi? Ricky’nin çenesini sen kırdın ve senin siyah Escalade’ini arıyorlar.”

“Kiralık bir araba. Ben kendim için endişelenmiyorum.” Beau dirseğiyle Stella’ya hafifçe dokundu. “Ama sen mahvolmuş durumdasın.”

Stella'nın gözleri yanmaya başladı ve gözyaşları başkışlarını bulandırdı. Başçavuş Junger'in karşısında ağlamak istemiyordu. Başını diğer tarafa çevirdi. Beau iri ve güçlüydü ve kimseden korkmuyordu.

"Ağlıyor musun?"

Stella başını salladı. Belki Beau korkmak için fazla aptaldı ama belli ki Stella'nın aptal olduğunu düşünmemişti.

"Böyle nazlanma, Botlu. En kötü kısmı bitti."

"Ne?" Stella'nın sesi çok ince çıkmıştı. "Bunu nasıl söylersin?" Stella'nın oturduğu yerde, Tampa'nın kuzeyindeki bir dinlenme alanında, yanında iki gündür tanıdığı bir piyade varken ve de gangsterler onu ararken bu *en kötüsü* gibiydi. Yarın da bugünden daha iyi olacak gibi görünmüyordu.

"Dün sabah işler kötüye gidebilirdi ve benim bir B planım yoktu. İnan bana, yuvarlanıp da senin kuyruğunu kovalayan timsahlar varmış gibi apartmandan dışarı koştuğunu görünce çok sevindim."

"Sakin görünüyordun."

"Sakindim. Binadan seni almak zorunda kalmadığımı için sakın ve rahatlamış bir haldeydim."

Stella burnunu çekip gözlerinin altını sildi. "Nasıl sakın kalabiliyorsun?" Sakin olabilmek istiyordu. Beau gibi. Hızla çarpan bir kalbi ya da panik atakları olmasın istiyordu.

"Yeteneklerime ve becerilerime tamamen güveniyorum. Düşmanına odaklan. Çok fazla pratik yaptım."

Stella'nın, Beau gibi yetenekleri ve becerileri yoktu.

“Ben akort yapabilirim ve çok güzel martini yaparım. Sahnede şarkı söylerken ya da barda çalışırken sakınım.” Stella başını sallayıp yan gözle Beau’ya baktı. “Ama bu yetenekler ve beceriler, gangsterlerden kaçarken bir işime yaramıyor.”

“Sadece nefes al,” diye tavsiyede bulundu Beau sanki bu çok kolaymış gibi. “Yavaş, düzenli nefesler.” Beau ayağa kalktı ve gölgesi Stella’nın üzerine düştü. “Her şey yoluna girer.”

“Senin için söylemesi kolay.” Escalade’e doğru, Beau’nun yanından yürüdü. “İstediğinde eve gidebilirsin.”

“Bazen evinde olmak da işleri çözmez.”

Beau kendi evinden mi bahsediyordu, yoksa Stella’nın evinden mi? “Benim evim küçük ama seviyorum.”

“Evinle ilgili bugün hiçbir şey yapamazsın. Aklını toparla ve başka bir şeylerle ilgilen. Şu anla ilgili bir şeylerle.” Stella için kapıyı açtı.

Stella sırt çantasını yere attı ve bindi. Şu anla ilgili mi? “Nasıl?”

“Kız kardeşin,” dedi ve kapıyı kapattı. “Onunla mutlu karşılaşmanızı düşün.”

Mutlu karşılaşma mı? Sadie’yi düşünmemeye çalışıyordu. Şu anda Bay Yardımsever kız kardeşini beyninin tam da orta yerine koymuştu. Bu da çok sinir bozucuydu. Yarasına tuz basan Bay Yardımsever, kulağına bluetoothunu taktı ve sonraki birkaç saat boyunca iş görüşmeleri yaptı ve Stella’yı düşünceleriyle bir başına bıraktı. Kız kardeşiyle buluşmak için aslında daha çok hazırlanmak

isteyeceği gibi düşünceler. Zihnen daha çok hazırlanmak isterdi. Kendine gelmesi için daha fazla zaman. Belki saçını kestirip manikür yaptırmak isterdi.

Ayağının yanında yerde duran çantasına uzandı ve cep telefonunu aradı. Hayatını sevse de kâğıt üzerinde bir zavallı olduğunu biliyordu. Bir aylak. Daha çok vakti olsa üniversitenin bir bölümüne yazılabilirdi. Geçen seferki gibi sadece fotoğrafçılık ve çömlekçilik sınıflarına değil de sosyoloji ve psikoloji gibi daha akıllıca bir şeye. Şu anda barmaıddı. Bu da çok farklı değildi. Sürekli insanların sorunlarını dinliyordu ve ön yargılı olsa da iyi tavsiyelerde bulunduğunu düşünüyordu.

Kız kardeşiyle buluşmasını ve bir zavallı gibi görüneceği fikrini aklından uzaklaştırabilmek için telefonunu alıp arkadaşlarına birkaç mesaj yolladı. Yalan söyleyip acil ailevi bir durum olduğunu ve bir süre kasabanın dışında olacağını söyledi. Muhtemelen annesini arayıp Ricky'den bahsetmeliydi ama annesi Las Cruces'e gitmesini ve kendisiyle kalmasını isterdi. Annesine, Sadie ile tanışmak için yola çıktığını kesinlikle söylemeliydi ama annesi bunu çok abartırdı. Tüm detayları bilmek isterdi ve Stella hiçbir detay bilmiyordu. Gerçekten bir şeyler öğrenince annesini arayacaktı.

Onun yerine kulaklığını takıp, iPad'inde Zuma's Revenge'i açtı. Gainesville'in kuzeyine geldiklerinde yalnız olmadığını unutup, *Pumped Up Kicks*'i yüksek sesle söylemeye başladı. Şarkıyı bağıra bağıra ve mermi gibi hızlı bir şekilde söylüyordu.

Kulaklığı düşünce tuttu ve ancak o zaman kulaklığı Beau'nun çıkardığını fark etti.

“Hayır,” diyordu bluetoothuna ve bir yandan da çelik gözleriyle Stella'ya bakıp bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. “Foster the People'a bayılmam ve maalesef bu radyo değil.” Sonra bakışlarını sonsuz yola çevirdi. “Evet, sadece güvenlik kamerası olan bir yer bul.”

Tallahassee'de, Subway'de tuvaleti kullanmak ve öğle yemeğini yemek için durdular. Stella Amerikan peynirli tavuk göğsü söyledi. Beau ise içinde bir ton et ve sebze olan otuz santimlik sandviçlerden istedi. İçinde jalapeno biberi bile vardı. Bunu kim yapmıştı? Sağlıklı olmak için çıldıranlar. Kendisine dikkat eden ve Superman gibi kasları olan adamlar.

Yemeklerini yiyince SUV'a bindiler ve Beau müziğin kontrolünü eline alıp bir heavy metal kanalı açtı. Normalde Stella her tür müziği severdi. Çok farklı türleri sevebilirdi ama heavy metale çok uzun süre katlanamıyordu. Slipknot onu öldürecekmiş gibi hissediyordu ve Pantera'da beynini patlatıyordu. Anthrax'ın sert ritmine, Beau'nun parmaklarıyla direksiyonda ritim tuttuğunu görünce steroid alıp almadığını merak etti. Bundan şüpheliydi çünkü kolları genişti ama hormonla şişirilmiş gibi görünmüyordu. Kalın da olsa başı ve omuzları arasında gerçek bir boynu vardı ve dün gece, erekte olan organını karnında hissetmişti, sertleşme sorunu yaşıyor gibi değildi. Bu sorunu yaşamıyor olduğunu düşünmek, aklına Beau kendisini deli gibi öperken suyun içinde yüzen, te-

nine, bacaklarına ve göğsüne değen gömleğini getirdi.

Delice öpüyordu. Bu tam da öpüşünü tanımlıyordu. Deli gibi öptü ve sonra itti.

Ama Beau'nun sertlik sorunu yaşamadığını ve kendisini deli gibi öptüğünü düşünmese iyi ederdi. Bunu düşününce karnına bir açlık yerleşiyor ve zihninde sorular belirliyordu.

Superman yatakta da süper miydi? Bunun pek de bir önemi yoktu. Yirmi sekiz yıldır bakire kalmıştı ve bunu bir başçavuşla kaybetmeyecekti.

Superman'i ve yatakta süper olduğunu aklından çıkarmak için kulağına kulaklığını yeniden taktı ve Lady Gaga'yı açtı. Birkaç mesaja cevap verdi ve sonra telefonu çantasına attı. Sıkılmıştı. Beau'ya baktı. Güçlü çenesine, burnuna ve dudak profiline. Güzel bir ağzı vardı. Güçlü. Deli gibi. Öpüşmekten başka da yetenekleri olduğuna emindi.

Kollarını göğsünün altında birleştirdi. Sıkılıp pencereden dışarı baktı. Camın düğmesine bakıp birkaç santimetre açtı. Beau ona *şu anla ilgili* şeyler düşünmesini söylemişti. Kız kardeşi gibi. Rüzgâr yüzüne çarptı ve pencereyi biraz kapattı. Uzun zamandır Sadie'nin fotoğrafını görmemişti ve birbirlerine benzeyip benzemediklerini merak ediyordu. Muhtemelen benzemiyorlardı çünkü ikisi de annelerine benziyorlardı.

Gerginliği parmaklarından akıyor gibiydi. Pencerenin düğmesinde ritim tutuyordu. Tık. Tık. Yukarı. Aşağı. Sadie'nin kendisine bakınca ne göreceğini merak ediyordu.

Babasının piç çocuğunu mu, yoksa bir kız kardeş mi? Tık. Tık. Yukarı. Aşağı. Babasının mavi gözlerini mi, yoksa Stella'nın koyu renk tenini mi görecek? Beyaz bir kadın mı, yoksa bir İspanyol mu görecek? Tık. Tık. Yukarı. Aşağı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın hiçbir yere sığamayan bir insan mı görecek?

Bir kez daha kulaklığı kulağından çekildi ve Adele'in *Rolling in the Deep* şarkısı, rüzgârdan gelen ve uğuldayan rüzgârla yer değiştirdi. Rüzgâr, SUV'un içini titretiyor ve kulaklıklarda ısıklık gibi bir ses oluşturunuyordu.

Beau yeniden huysuz biri olmuştu ve yan gözle Stella'ya buz gibi bir bakış attı. Hiçbir şey söylemeden kontrolü eline aldı. Stella'nın camını kapattı ve sanki beş yaşında bir çocukmuş gibi kilitledi.

Stella yine kendisini beş yaşındaymış gibi hissetti. Kendi hayatını kontrol edemediği o beş yaşındaki halini hatırladı.

“Geceyi geçirmek için ne zaman duracağız?” diye sordu omuzlarını esnetirken.

“New Orleans'a direkt gitmeyi düşünüyordum ama beceremeyeceğim.”

Stella bu duyguyu biliyordu. Chattahoochee'yi geçer geçmez uyuyakaldı.

Bölüm 8

Stella tam bir baş belasıydı. Hem de Beau'nun tahmin ettiğinden çok daha büyük bir baş belası. Bu yüzden onu bir an önce Teksas'a bırakıp yoluna devam etmek için sabırsızlanıyordu.

Beau buzlu viskisini kaldırıp bir yudum aldı ve yirmi bir masasındaki maça altılısını gösterdi. Biloxi Hard Rock Hotel ve Casino'nun içindeki bir masaya oturdu çünkü daha fazla dayanamayacaktı.

Bordo bluzlu kadın krupiyer eline bir dört aldı. Beau ellerini kartlarına götürüp yirmide kaldı. Krupiyer diğer oyuncuya gitti. Adam flamingo resimli berbat bir tişört giymişti ve beyaz saçlarını arkaya doğru yapıştırmıştı. Adamın eşi yanında oturmuş, yolun karşısındaki bir restoranda tıkanan kapandan ve dikenli istakoz etouffeesinden bahsediyordu.

Beau gözlüklerini indirdi. Stella uçmayı sevmiyordu. Otobüsü sevmiyordu. Elma artıkları ve yolda ölen hayvanlar gibi aptalca şeyler için üzülüyordu. iPad'inde rahatsız edici sesi olan oyunlar oynuyor, şarkı söylüyor ve sızlanıyordu. Üzerine bir de pencereyi, SUV'un içini beyinlerine işleyecek bir rüzgârla dolduracak kadar açık kulaklarının uğuldamasına neden oluyordu. Beau, SERE eğitiminden geçmişti. Savaş kamplarının simülasyonundan geçmişti.

Yemeksiz, uykusuz kalmış; zihinsel ve fiziksel kırılma noktalarına gelmişti ama üç günlük bir POW kampında bile Stella Leon’la tanıştığından beri maruz kaldığı türden bir işkenceye maruz kalmamıştı.

Krupiyer yirmi birden açtı ve Beau turuncu yığını ve siyah markaları kaybetti. Etrafında ziller, ısıklar ve kumar makinelerinin sesleri doluydu. Beau iddia alanına üç yüz elli daha çıkardı. Bildiği kadarıyla kumar makinele-ri amatörler ve yaşlılar içindi. Oynamak için yetenek ya da strateji gerekmiyordu. Sadece aynı sandalyede oturup tuşa basma isteği yeterliydi.

Krupiyer, Beau’ya bir sinek ası ve kupa kızı uzattı. Kadın ödedi ve Beau markaları olurluna bıraktı. Bir sonraki turu kaybetti ve krupiyer yedi yüz markasını alıp diğer oyuncuya uzatırken boynunu esnetti. Bu gece onun gecesi değil gibiydi. Ortaya birkaç siyah ve kırmızı marka itti. Lanet olsun, bu hafta da onun haftası değil gibiydi. İşkencede usta olan, hem masum hem de ateşli görünmeyi başaran bir kadınla kalakalmıştı. İşkence çantasındaki en gizli silahı buydu. Boynunun kıvrımı, beli ve kalçası. Beau yolda ilerlerken bir ara ona nasıl sarılacağını düşünmüştü. O sırada Stella koltuğunda kıvrılıp tam da onun karşısında durmuştu. Bir an ona nasıl yaklaşacağını düşünmüş, diğer bir anda ise kasıklarının kasıldığını hissetmişti.

Doğrudan New Orleans’a sürmeyi ve yarın öğleden sonra Kasper ile buluşmayı planlamıştı. Buluşma hâlâ gerçekleşebilirdi ama burada durması gerekti. Stella’dan

uzaklaşması lazımdı. Bir süreliğine de olsa. Onu iki yatak odalı suite, ücretten dert yanar bir halde bırakmıştı. Ona belli otellerin Junger Güvenlik için özel fiyatları olduğunu ya da şirket indirimi yaptıklarını anlatmaya çalışmıştı ama söylenirken kendisini duyup duymadığından emin bile değildi.

Beau, Gentleman Jack'ini içti. İçinde yüzde kırk alkol olan viski boğazını ve midesini ısıtıp öğlenden beri bir şey yemediğini hatırlattı. Kokteyl garsonu ufacık siyah kıyafetiyle içkisini tazelerken ziller, ısıklıklar, kumar makinelerinin sesleri kulaklarına doluyordu. Yirmi dolarlık markalarını çıkarıp masanın ortasına itti. Kendisinin iyi bir içici olduğunu söyleyemezdi. Blake ya da babası gibi değildi ama ara ara sarhoş olmayı severdi.

Bir yudum aldı ve yanmayı hissetti. Stella'yı, parayı ya da daha doğrusu parasızlığı düşündü. Belli ki kendisinin olmadığını düşündüğü bir para fonu vardı. Babasının, paranın Stella'ya gitmediğini bilip bilmediğini merak etti ya da bunun babasının umurunda olup olmadığını. Stella, babasının kendisini asla umursamadığını söylemişti ve bu kulağa doğru gibi geliyordu. Gerçi kendisinin küçük bir kızı olduğunu ve onun hayatında hiç yer almadığını hayal bile edemiyordu. Ona ne olduğunu umursamadığını. Midesi, viskinin yanı sıra bir de sinirden yanıyordu. Beau hayatında birçok korkunç şeye tanık olmuştu. Birçoğunu kişisel olarak yaşamış, bazılarını da çevresinde görmüştü. Birçok yetişkin, başlarına gelen birçok korkunç şeyi hak ediyordu. Zalim katiller bunu hak ediyordu ama çocuk-

lar başkaydı. Çocuklar savaş bölgelerinde doğmayı ya da pislik ebeveynlere sahip olmayı kendileri tercih etmiyorlardı. Yok sayılmayı ya da unutulmayı hak etmiyorlardı.

Beau karo onu ve kupa üçünü önüne uzattı. Beşe iddiaya girmiş ve on sekiz göstermişti. Krupiyer flamingo tişörtlü adama giderken Beau, Gentleman Jack'inden bir yudum aldı. Stella babasının kendisini umursamadığını söylemişti ve Sadie'ye Stella'dan hiç bahsedilmediyse bu doğru olabilirdi. Stella'nın sinir bozucu bir baş belası olduğu doğrudu ama bu, Clive Hollowell'ın bir çocuğunu severken diğerini görmezden gelmesini haklı çıkarmazdı.

Krupiyer yirmilik uzattı ve Beau'nun markalarını aldı. Lanet olsun! Viski yüzünden her şey neşeyle parlıyordu ki bu da iyiye işaret değildi. Bu, karar verme yetisinin zayıfladığını gösteriyordu. Bu, kalan markalarını alıp gitmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ama tabi ki öyle yapmadı. Ta ki markalarından son iki bin tanesini de kaybedene kadar.

Viskisinin sonunu da içti ve krupiyere son markasını verdi. Havayı sirenler ve flaş lambaları kaplarken ayağa kalktı. Beau, başta polislerin mekâna baskın yaptıklarını düşündü ve etrafına bakındı. Bir grup beyaz saçlı kadın makinelerin etrafında toplanmıştı. Beau girişteki masaya doğru ilerledi. Kalın bir biftek ve patates bulması gerekiyordu. Yaklaştıkça flaş ışıkları rahatsız edici oluyordu. Bir büyükanne turnayı gözünden vurmuş, muhtemelen hem kendine hem de arkadaşlarına bir parti verebilecek kadar iyi para kazanmıştı. Büyük başarı.

“Aman Tanrım!”

Beau olduğu yerde durup kalabalığa doğru baktı ve tanıdık bir beyaz bluz ile parlak siyah saçlar gördü. Yumruklarını havaya kaldırmış, ödül kazanan bir boksör gibi dans ediyordu.

“Ben hiçbir zaman bir şey kazanamam.”

Beau, Stella’nın etrafını çeviren kalabalığı görünce gülümsedi. Bazıları gülümseyip onu tebrik ederken bazıları da şeytani bakışlar atıyordu. Beau gülüp ona doğru gitti. Bu Stella’ydı. Arkadaş edinmiş ve bazılarını da kızdırmıştı.

“Beau!” Kalabalığın içinden Beau’nun yüzünü seçti. Belki kafası iyi olduğu için ya da yaşlandığı ve yavaşladığı için böyleydi ama Beau ne olduğunu anlayamadan Stella kollarını boynuna doladı ve o da beline sarıldı. Stella’nın ayakları casinonun zemininde dans ediyor, bedeninin ön tarafı Beau’ya çarpıyordu. “Başardım!”

Beau midesinde bir kıpırtı hissetti ve başı döndü. Bir kez daha hiç düşünmeden Stella’nın yumuşak ve gülümseyen dudaklarına bir öpücük kondurdu. Dostça bir öpücükten biraz daha uzun sürmüştü. “Tebrikler, Botlu.” Kafası iyiydi. Kesin kafası iyiydi.

Stella da ona gülümsedi ve Beau midesindeki kıpırtıyı, baş dönmesini ve pantolonunun içindeki sertleşmeyi yeniden hissetti. Geçen gece havuzda olduğu gibi, her şey Stella’nın etrafında dönüyor gibiydi. Mavi gözleri. Yumuşak dudakları... Stella’nın omzunda duran ellerinin ağırlığı ve kendi göğsüne değen göğüsleri. Etrafta Stella

hariç her şey buğuluydu ve Beau'nun içindeki arzuya dur demesi gerekiyordu. Yüzünü, onun yüzüne yaklaştırmak istiyordu. Dudağının dudaklarına, dilinin diline değmesini istiyordu.

“Hiç bu kadar şanslı olmamıştım.”

Beau, Stella'yı yere indirdi. Ellerini yanlarına doğru kaydırırken ona sarılmak ve şanslı nasıl olunmuş ona göstermek istiyordu.

On yedi bin dolar. Birleşik Devletler'e ve eyalete verilen yüzde üçlük oyun vergisi kesilince Stella'nın Lucky Seven kazancı buydu. Elinde on yedi bin dolardan biraz fazla bir rakam kalmıştı.

“Asla hiçbir şey kazanamam,” dedi Stella vergi formlarını doldururken. Casinonun internet sayfası için büyük boy fotoğrafları çekilirken mutluluğunu sürekli yineledi. Bir saat sonra Hard Rock Casino'nun içindeki Ruth's Chris Steak House'taki deri koltuklarda otururken hâlâ şoktaydı. Masalarda beyaz örtüler ve porselenler vardı. Stella kucağına beyaz bir mendil örttü ve bluzu ile şortu içinde kendisini kötü hissediyordu. Ama elbiselerinden biri kirliydi ve diğeri de kırışıklı.

Tatlı sarışın bir bayan garson, içinde ıstakoz kuyruğu ve kuşkonmaz dolu olan bir tabağı Stella'nın önüne koydu ve uzun masaya doğru eğildi. “Teşekkürler,” derken kadının Beau'nun karşısına bir T-bone ile dev fırınlanmış bir patates koyuşunu izledi.

“Başka bir arzunuz?” diye sordu garson ama dikkati Beau'ya odaklanmıştı.

Beau başını kaldırdı ve kadına Stella'nın muhtemelen daha önce hiç görmediği bir şekilde gülümsedi. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar ortaya çıktı. Stella onu tanımıyor olsa gülüşünün etkileyici olduğunu düşünürdü. "Her şey güzel. Teşekkürler, Sarah."

"Tamam, tatlım. Bir şeye ihtiyacınız olursa haber ver."

Tatlım? Stella kadının yürüyüşünü izledi ve kendilerine baktığında ne gördüğünü merak etti. Etkileyici gülüşü olan bir adam ve taranması gereken saç ve askılı bluzuyla oturan bir kadın. Dikkatini masanın karşısındaki Beau'ya çevirdi. "Onu tanıyor musun?"

Beau başını salladı ve çatalı ile büyük biftek bıçağını aldı. "İsim kartı vardı."

Tanımadığı bir kadının kendi hakkında ne düşündüğü, Stella'nın umurunda değildi ama artık yeni kıyafetler alabilirdi. Kazandığı parayı düşünüp gülümsedi. "Daha önce hiçbir şey kazanmamıştım." Kendi çatalını ve bıçağını aldı ama heyecandan ve öğlen yemeğinde yediği dev sandviç ve cips yüzünden açlık hissetmiyordu.

Beau patatesinden büyük bir dilim yuttu ve ikinci bardak buzlu suyunu içti. "Bunu şu ana kadar elli kere söyledin."

"Biliyorum." Stella sırtmasına engel olamıyordu. Miami'deki evinden daha büyük, çılgin bir otel dairesini nasıl ödeyeceğini düşünüyordu ki körfez manzarası, iki tane rahat yatak odası, jakuzili banyoları ve altı başlıklı üç kişilik duşları ile burası çok daha güzeldi. Lucky Seven kumar makinesine beş dolar atmadan önce bardan alacağı

diyet kolasını nasıl ödeyeceğini düşünüyordu. “Şimdi artık odanın bana düşen yarısı ile benzin parasının yarısını ödeyebilirim.” Kız kardeşine de, herhangi başka birine de yük olması gerekmeyecekti.

“Bunun için endişe etmemen gerektiğini söylemiştim sana.” Beau bardağı masaya bıraktı ve bifeğinden bir dilim kesti. Belli ki bir şeyler içmişti. Sadece su değil. Bunu çok belli etmiyordu ama Stella bir barmaid idi ve bunu kolayca anlardı. Beau fazla rahattı. Daha az gergindi. Rahattı ve tabi ki Stella alt katta dudağına bir öpücük konduran Beau’nun nefesinde viski kokusunu almıştı. “Ticarette berbatsın, Botlu.”

Beau bunu söylemişti, evet. Ama Stella yine de kendi yöntemleriyle ödemek istiyordu. Bir mayo ve ağda alırdı eğer ihtiyacı olursa. Ayrıca eve nasıl döneceğini de kafasına takmazdı ya da nerede yaşayacağını. “Artık evimi taşımak için bir nakliye şirketi tutabilirim.”

Beau lokmasını çiğnerken gri bakışlarını Stella’ya doğrulttu. “Ben onu hallettim. Adamlarımın kapını kırması için anahtarına ihtiyacım var.”

Restoranın ses siteminden yumuşak bir piyano resitali gelmeye başladı ve yan masadan gelen tabak tıkırtıları da ona eşlik ediyordu. “Ne zaman?”

“Yarın FedEx ile hallolacak.”

Stella başını salladı ve istakozunu yağa batırdı. “Bunu ne zaman hallettin?”

“Bugün.” Beau bir lokma alıp devam etmeden önce yuttu. “Beni *Pumped Up Kicks* şarkısıyla sinir ettiğin sıralarda.”

Hayatında hiçbir zaman hiçbir erkek, Stella'nın bir şeyi ile ilgilenmemiştir. "Teşekkürler." Yağlı ıstakozunu yerken bunun tuhaf bir duygu olduğunu düşündü. Yeni bir duygu. Farklı bir duyguydu ve Stella bunu sevip sevmediğini bile anlayamadı. "Tabi ki bunun parasını ödeyeceğim."

Beau omzunu silkti. "O kadar önemli değil. Bana borcu olan birkaç çocuk vardı." Patatesinden biraz aldı. Normalde verdiği yemek siparişi başka biri için mide fesadı sebebi olabilirdi ama Beau için bu sıradan bir yemekti sadece.

Stella bir lokma aldı ve inlememeye çalıştı. Beau inlemesini sevmiyordu ama ıstakoz çok lezzetliydi. Teknik olarak, bu Beau'nun kendisine üçüncü yardım ediydi. İlki, Ricky'ye yumruk attığı geceydi. İkincisi kendisini bir flaş bombasının dumanı arasında evinden kurtarıştıydı. Stella sürekli arkasında duracak bir adamın varlığına alışmaktan korkuyordu. "*Pumped Up Kicks*'i sevmeyi mi sin?" diye sordu. Böylece bir erkeğin kendi yükünü hafiflettiğini düşünmüş olmayacaktı.

Beau yutkundü ve suyuna uzandı. "Fremont Street'e son gittiğimde tüm casinolarda çalışıyordu."

Bardağın altından gözleri Stella'nın gözleri ile buluştu ve sonra bardağı masaya bıraktı. "Evet."

"Oraya en son ne zaman gittin?"

"Fremont'a mı?" Beau omuzlarını silkti ve dikkatini yemeğine çevirdi. "Henderson'a taşındığımda, yaklaşık bir yıl önce."

“Henderson, Nevada’da mı yaşıyorsun?”

“Evet.”

“Ben de eskiden Kuzey Vegas’ta yaşıyordum. İki kızla berbat bir evde.” Güldü ve suyuna uzandı. “Bir kız grubu kurduk. Girdiğim birkaç gruptan ilkiydi.” Stella başını salladı. “Tanrım gerçekten berbat barlarda çıktım.”

Beau ona bakıyordu ama şaşırılmış görünmüyordu.

“Ama bunu biliyordun zaten, değil mi?”

“İş geçmişini biliyorum.” Beau biftek bıçağını ona doğru salladı. “Ve sen yanlış anlamadan hatırlatayım, sen de benim iş geçmişimi biliyorsun.”

Stella saçını tek omzunun üzerine getirdi ve kuşkonmazdan biraz kesti. “Sadece orduda olduğunu ve bir de ajan olduğunu biliyorum.” Bir lokma alıp gülümsedi.

Tahmin ettiği gibi Beau kaşlarını çattı. “Piyadeydim ve ajan değilim ama sanırım bunu zaten sen de biliyorsun.”

Evet, bunu biliyordu. “Tank sürdün mü?” Stella, Beau’yu duman, ateş ve flaş ışığı bulutlarının arasında tank sürerken hayal edebiliyordu.

Beau söylemek istediği şeyi tartar gibi yavaşça çiğnemeye devam ediyordu. “Bir öncü tetikçiydim.”

Tetikçi mi? “Ah, bu işte tam ajanları andırıyor.”

“Tetikçiler, bu tür bilgiler toplamazlar.”

Stella *ne yaparlar* dememesi gerektiğini tahmin ediyordu. Masanın diğer tarafındaki Beau’ya baktı. Mumun soluk ışığı yakışıklı yüzünde ve sarı saçlarında sanki bir aziz halesi gibi dolanıyordu. Aziz. Süper kahraman. Piyade tetikçisi. Güvenlik uzmanı. “Ne kadar süre piyadeydin?”

“On yedi yıl. Orduya on sekiz yaşımda katıldım. Lise biter bitmez.”

Stella, Beau’yu tanıdıkça aslında onu hiç tanımadığını anlıyordu. “Ben küçükken bir yıl balerin, diğer yıl hemşire olmak isterdim.” Lise bittikten sonra hâlâ büyüdüğünde ne yapacağına dair net bir fikri yoktu. Gerçi şu anda da yoktu. Yan masada akşam yemeği için giyinmiş bir çift belirdi. Stella sormadan önce onların geçmesini bekledi. “Hep bir piyade mi olmak istemiştin?”

“Hayır. Her zaman babam gibi bir SEAL donanması olacağımı düşünmüştüm.” Bir yudum aldı ve bardaktan bir damla su siyah tişörtüne damladı. Bardağı bırakıp devam etti. “Onu kızdırmak için piyade oldum.”

“İşe yaradı mı?”

“Ah, evet! Oğullarının da kendisi gibi SEAL olmasını istiyordu. Piyadelerden nefret eder ve bu konuda bana sinir oluyordu.”

“Onunla görüşüyor musun?”

“Gerektiğinde.” Beau başını salladı ve etini kesti. “Hiçbir zaman iyi geçinemedik.”

Yemek yerlerken Stella, Beau’nun geniş omuzlarına, kalın boynuna ve köşeli çenesine baktı. İri elinin tekinde bir yara izi vardı. “Belki de muhasebeci olmalıydın.”

Bu küçük şakaya Beau neredeyse gülmüştü. Peki, gerçek bir gülüş değildi. Daha çok keyifli bir “Ha!” sesiydi. “Blake ve ben on dört yaşıma geldiğimizde çoktan uzman atıcılar ve birinci sınıf yüzücüler olmuştuk. RECKON’a katılıp öncü tetikçi okuluna yazılmam çok mantıklıydı.”

Tabi ki mantıklıydı. “Peki, Batman bir SEAL mı?”

“Blake mi?” Beau başını sallayıp bir lokma aldı. “Bir SEAL tetikçisiydi. Yirmi yıl çalıştı.”

İki tetikçi? Bu soruyu sormak zorundaydı. “Atışlarda kim daha iyi?”

Beau kendisini işaret etti. “Ben HOG’um.”

Annesi de geçen gece ona öyle hitap etmişti ve Beau sanki bir daha yemek yemeyecekmiş gibi yemeye devam ederken Stella daha ileri gidemezdi. “Sağlıklı besleniyorsun.” Stella bir süre duvara bakıp düşündü. Belki küçük bir eleştiri işe yarardı. Beau’ya baktı ve mümkün olduğunca ciddi bir şekilde, “Biraz hızlı yiyorsun ve çok acıktığında önüne çıkmaya korkarım ama açgözlü biri olduğunu söylemezdim. Yani ortalığı batırmıyorsun, ağzın açık yemiyorsun ve başka iğrenç bir şey de yapmıyorsun.”

Beau çiğnemeye devam ederken dik dik baktı Stella’ya. “H-O-G¹,” dedi yavaşça. “Tetikçi avcısı.”

“Ah!”

Beau boшта duran elini tişörtünün yakasına götürdü. “Bu HOG sembolüm.”

Stella’nın dün gece fark ettiği siyah şeritli bir kurşun çıkardı. “Bu bakır bir mermiye benziyor.”

“Bakır ve çekirdeği de çelik. Kuyruk kısmı yedi-altı-ikilik.”

Bunların hiçbirisi Stella’ya bir şey ifade etmiyordu. “HOG’ların sembolü neden bir mermi neden başka bir sembol değil?”

¹ • Hog: İngilizcede aynı zamanda “obur” anlamına gelmektedir. (e.n.)

Beau lokmasını bitirip yine sözlerini tartar gibi Stella'ya baktı. "Bunu öncü tetikçi okulundan mezun olduğumda aldım," dedi yutkunduktan sonra. "Bu mermi benim için yapıldı ve bende kaldığı müddetçe hiçbir düşman tetikçisi, üzerinde benim adım olan bir mermiyi alamayacak anlamına geliyor."

"Bu yenilmez olduğun anlamına mı geliyor?"

"Yenilmez değil. Hayır." Bifteğinden bir parça aldı. "Ama buradayım. Arlington'da gömülmüş olmak yerine bu güzel restoranda seninleyim."

Beau'yu Arlington'da hayal etmek Stella'yı rahatsız etti ve bu kafasını karıştırdı. Gerektiğinden fazla rahatsız olmuştu. "Bana bu gece senin şansın bulaşmış olmalı," dedi konuyu değiştirmeye çalışarak. Hâlâ on yedi bin dolar kazandığına inanamıyordu.

"Şanslı mı hissediyorsun, Botlu?"

Stella gülümsedi. "Şanslı olma zamanım geldi."

Beau kaşını kaldırdı ve lokmasını çiğnerken hafifçe gülümsedi.

"Öyle bir şans değil." Stella güldü ve saçını kulağının arkasına itti. "Bana şeyi hatırlattı. Beni bir daha hiç öpmeyeceksin sanmıştım."

Beau daha yavaş çiğnemeye başladı ve sonra yuttu. "Casinoda olandan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"O gerçek bir öpücük değildi."

Stella'ya öyle gibi gelmişti. Geçen geceki gibi değil-di ama bir an için casinodaki heyecanı unutmuştu. Onu

görmüştü. Onu ve kendisine bakan gri gözlerini. Sonra onu yere indirmişti ve her şey yeniden normale dönmüştü. “Neydi peki?”

“Gentleman Jack’ten dolayı bir anlık karar vermekte zorlanma haliydi.”

Bunun için viskiyi suçluyor olması Stella’yı rahatsız etti. “Dudaklarını dudaklarımın üzerine koydun. Ben buna öpüşme derim.”

Beau’nun bakışları, Stella’nın dudaklarına kaydı. “Daha çok resmî bir öpücük gibiydi.”

“Kız kardeşine vereceğin cinsten mi?”

“Annene?”

Stella’nın gözlerine baktı. “Annemi dudağından öpmem.”

“Casionalarda rastgele kadınları mı öpersin?”

“Rastgele kadının kim olduğuna bağlı.” Beau omzunu silkti ve dikkatini yemeğine çevirdi. “Her şeyi yanlış anlayıp her şeyden bir anlam çıkarmaya mı çalışacaksın?”

Stella daha da sinir olmuştu. “Bir şeyleri yanlış anlamıyorum ve bana karşı koyamadığından başka bir anlamı olduğunu da düşünmüyorum.” *İşte, al bakalım başçavuş.*

Beau tabağına bakıp kaşlarını çattı. “Sana karşı koyabilirim.”

“Belli.”

“Tanrım!” Stella’ya baktı. “Casionalarda her gördüğümü öpüp, altıma alıp sevişmiyorum.”

Stella kaşını çattı, ona doğru yaklaşıp fısıldayarak, “Sevişmek mi?” diye sordu.

“Sevişmek. Mercimeği firma vermek. Düzüşmek.”
Beau çatalını ona doğru salladı. “Her neyse.”

“Böyle şeylerin casinonun içinde olma riski yoktur.”
Stella arkasına yaslandı ama sesi hâlâ az çıkıyordu. “Seninle ya da başka bir erkekle sevişmeyeceğim, düzüşmeyeceğim ya da her neyse.”

Beau bakışlarını dudaklarına ve boynuna indirdi. “Lezbiyen misin, Botlu?”

“Hayır. Sadece evlenene kadar sevişmiyorum.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır.”

Sarışın garson yaklaştı ve bir şey isteyip istemediklerini sordu. Beau, “Hiç erkek arkadaşın olmadı mı?” diye sormak için kızın gitmesini bekledi.

“Tabi ki oldu. Ama bu onlardan biriyle seks yaptığım anlamına gelmiyor.”

Beau gözlerini kıstı. “Bu da gerçekten komik olduğunu sandığın ama aslında hiç komik olmayan şakalarından biri mi?”

“Hayır.”

Beau başını indirip Stella’nın gözlerine baktı. “Bakire olduğunu mu söylüyorsun?”

Stella kimsenin duyup duymadığını anlamak için etrafa baktı. “Evlenene kadar seks yapmıyorum demek baki-reyim demek.”

Beau şüpheyle bakıyordu. “Belki.”

Stella çatalını bırakıp ellerini kaldırdı. “Başka ne demek olabilir?”

Beau cevap vermeden önce birkaç lokma aldı. “Şimdiye kadar çok fazla seks yapmışsın demek olabilir.”

Ne? Stella’nın elleri masaya düştü. “Yirmi sekiz yaşındayım.”

“Çok fazla seks yaptığın için artık sana anlamsız geliyor demek olabilir. Her kıtada seks yaptığın, o kadar ki isimlerle yüzleri artık zor hatırladığın anlamına gelebilir.”

Stella, Kuzey Amerika’nın dışına çıkmamıştı ve Beau’nun artık kendisinden bahsetmediğine emindi. “O durumda azgın bir sürtük olurdum.”

“Azgınlıkla ilgili bir şey bilmiyorum.” Beau ona baktı ve bifeğeine döndü. “Ben buna *azgınlık* demezdim.”

“Ne derdin?”

“Seks bir şeyler ifade edene kadar bir bankta oturmaya ihtiyaç hissetmek derdim.”

Şimdi şüphelenme sırası Stella’daydı. Yarısını yediği yemeğini itti. “Bankta oturduğunu mu söylüyorsun?”

Beau cevap vermedi.

“Buna inanmam zor olur.”

“Ben de senin erkek arkadaşların olduğu halde bakire olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.”

Stella kendilerini biri duydu mu diye merakla etrafına baktı yeniden. “Bu doğru.”

“İnsanların sinirini bozuyorsun yani?”

Stella başını salladı. “Bir ilişkiye başladığımda ilk olarak bu durumu söylüyorum.”

Beau yemeye devam edip ağzına attığı lokmalara ara verdiğinde, “Kaç ilişkin oldu?” diye sordu.

“Üç.” Stella bir an düşündü. “Yani bir de şu berbat olan vardı, yani üç buçuk.” Çocuk tam bir yalancı pislikti. Yazın ortasında motorcu çizmeleri ve kayak gözlükleri takıyordu ve her nedense Stella bunun havalı olduğunu düşünmüştü. “Uzun sürmedi.”

Beau sudan bir yudum aldı ve alt dudağındaki damlayı yaladı. “Muhtemelen sürekli testis ağrılarına katlanamamıştır.”

“İnsanların seksten başka yapabilecekleri şeyler de var, biliyor muydun?”

“Evet. Biliyorum. Bir sürü şey var.” Başını yana eğip bardağı masaya koydu. “*Sen* hangisinden bahsediyordun?”

Stella daha önce seks yapmaya niyetinin olmadığı bir adamla seksten bahsetmemiştii hiç. “Dokunmak ve öpmek.” Bu da neydi? Garsonun restoranın diğer tarafında olduğuna emin oldu ve Beau’nun duyabileceği bir sesle, “Her yere,” dedi.

Beau yavaşça başını kaldırdı. “Oral seks mi?”

“Evet.”

Beau yemeye devam etmeden önce birkaç saniye durdu. “Oral seks de seks sayılır.”

Stella omzunu silkti. “İlişki değil.”

“Bacaklarının arasındaki bir erkek başının diğerinden daha yakın bir ilişki olduğunu düşünenler olabilir.”

Stella gözlerini açtı ve midesinin kasıldığını hissetti. “Belki de.” Etrafına bakma ihtiyacına karşı koydu. “Bilmiyorum. Tek bildiğim, bunu bir erkeğe verip vermemek

benim elimde ve bu erkeğin de sevdiğim ve beni seven birisi olmasını istiyorum.”

Beau’nun dudağında eğri bir gülümseme belirdi. “Aşk ve evlilik mi?”

“Evet.”

“O üç buçuk erkek arkadaşınla ne kadar sürdü ilişkilerin?”

“Çok uzun değil.” Eğer bu konuşmalardan Beau utanmıyorsa o da utanmayacaktı. Gerçi o, sarhoş olduğunu bahane edebilirdi ama Stella değildi. “Erkekler almayı seviyor ama vermeyi değil. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Beau yemeğine kısa bir ara verip, “Kim demiş?” dedi.

“Ben.” Stella su bardağına uzanıp bir yudum aldı. “Erkekler alma konusunda verme konusunda olduğundan daha istekliler. Stella bardağı yeniden masaya bıraktı ve bardağın kenarındaki kırmızı ruju eliyle sildi.

“Muhtemelen yanlış erkeklerle birlikte olmuşsun,” dedi Beau, Stella’nın başparmağının bardakta gezinmesini izlerken.

“Erkek arkadaşlarımdan biri bu konuda iyiydi.”

“İyi mi?” Stella’ya daha öncekilerden daha derin gri gözlerle baktı. “Bir erkek basketbolda, pantolon ve gömlek uyumunda iyi olabilir. Oral seks konusunda ise asla iyi olmamalı. Seks bizim en önemli işimiz. O kadar iyi olmalıyız ki -tabiri caizse- sürekli davet edilebilelim. Bu yüzden banyo yapıp dişlerimizi fırçalıyoruz.”

Stella sandalyesinde kıvrınmamak için kendine engel

oldu ama midesindeki kasılma aşağılara doğru iniyordu. Bedeni ısınıp ürperirken Beau konuşmalarından pek de etkileniyor gibi görünmüyordu. Hatta daha hızlı bir şekilde yiyordu yemeğini. Tanrım, sekste de yemek yemekte olduğu gibi miydi? Bu kadar hızlı ve gözü dönmüş? “Pekâlâ, ah...” Peki, bunu neden bu kadar ateşli buluyordu ve neden sürekli Beau ile seksi hayal ediyordu? Bu kesinlikle iyi bir fikir değildi. “Ben bununla karşılaşmadım hiç.”

“O halde oğlan çocuklarıyla çıktın, gerçek erkeklerle değil. Ben kadınlarla ilgili her şeyi severim. Boyunlarının, saçlarının ve parfüm sıktıkları bileklerinin kokusunu. Bir kadının göğsünün elimdeki ağırlığını ve teninin tenime değen yumuşaklığını... Kulağımdaki iniltisini...” Beau bifteğinin son parçasını ağzına attı ve kalçasını hafifçe kaldırıp arka cebinden cüzdanını çıkardı. “Ilık bacaklarını ve bir kadının ağzımda bıraktığı tadı severim. Özellikle de bu benim hoşuma gittiği kadar onun da hoşuna gidiyorsa.” Beau kalktı ve masaya yüz dolar bahşiş bıraktı. “Şimdi eğer senin için bir sakıncası yoksa soğuk duşla ya da porno kanalıyla bir randevum var. Hangisi olacağına henüz karar vermedim. Belki ikisiyle birden.”

Bölüm 9

Beau bej rengi şapkasını çıkarıp devrilmiş bir selvi ağacının üzerindeki kullanılmayan tişörtlü uzandı. New Orleans'ın sıcaklığı yirmi dokuz buçuk derecede sabit kalırken nem oranı sabahki yüzde doksan seviyelerinden almış dörde inmişti. Ensesindeki terle talaş tozunu sildi. "İş teklifinin bu olacağını tahmin etmeliydim," dedi elinde zincirli testere olan bir adama.

Topçu Çavuşu Kasper Pennington güldü ve küçük motoru durdurdu. Zincirli testereyi selvinin köküne koydu ve soğutucunun içine uzandı. "O zaman muhtemelen gelmezdin." İki şişe buz gibi su çıkardı ve birini Beau'ya attı.

Beau suyu havada yakaladı ve kapağını açtı. Arkadaşı ve meslektaşı HOG muhtemelen doğru söylüyordu. Son birkaç yıldır arkadaşlarıyla vakit geçirmek için biraz fazla meşguldü. Kasper ile vakit geçirmek ona, arkadaşlarına da vakit ayırması gerektiğini hatırlattı. Sadece ağaç kesmek için bile olsa. "Sonunda evini görebildim," dedi şişeyi dudağına götürüp yarısını içmeden önce. Beau bir sürü saatini viskisini içip, bir binada saklanıp aksiyon beklemekle ve Kasper'in evden bahsetmesini dinlemekle geçirdi. İki yüz yıllık çiftlik evi, sivil savaştan önce bile Kasper'in ailesinindi. Burası, güneyin en öncü şeker

üreticilerindendi ama artık bu ev, yaşlanmış selvi ağaçları ve Japon sarmaşıklarıyla dolu yirmi bin metrekairelik bir alanda yer alıyordu. Kasper bu evden, eşlerinden ya da bir düzine kız arkadaşından bahsettiğinden daha fazla bahsederdi.

“Esterbrook benim evim değil. Burası benim yuvam.” Kasper bir yudum aldı ve şişenin dibinden Beau’ya baktı. Kahverengi gözleri öğleden sonra güneşiyle karşılaşınca kısıldı. Talaş tozu ile kabuklar, Cooter Brown’s Tavern tişörtünü kaplamıştı. “Anlamıyorsun,” diye devam etti yutkunduktan sonra. “Çünkü sen bir asker çocuğu olarak yetiştirilmişsin.”

Jungerler çok gezmişlerdi ama Beau tek bir yerde büyümüş olsa bile bu dev kolonlu ve sarmal balkonlu eski eve, boynuna dolanan bir dinozor olduğu düşüncesinden başka bir düşünceyle bakabilir miydi bilmiyordu. “Söyleyebileceğim tek şey kendi inşaat şirketin olduğu ve bu para tuzağına para sağlayabildiğin için şanslı olduğun.”

Kasper su şişesinden birkaç parmağını kaldırdı. “Üç,” dedi. “Üç tane inşaat şirketi. Ticari, yeni ev, yeniden modelleme ve tamir.” Başında dönen bir böceği eliyle uzaklaştırmaya çalıştı. “Para tuzağı konusunda haklısın.” Kasper, Beau’ya dokuz yüz otuz metre karelik evi göstermişti. Bir kısmı restore edilmişti ve bir kısmının da tadilata ihtiyacı vardı. “Ama her bir kuruşu hak ediyor. Esterbrook’ta büyümek inanılmazdı. Japon sarmaşıklarının altın da sürünüp etrafta bir sürü sincap avladım.” Daha sonra da bir tür kamuflaj giyip düşman askerlerini vurmuştu.

Evin arkasındaki eski bir tarlayı gösterdi. “Köle kışlalarının bazıları arka tarafta. Bugünlerde tehlikeli odunlarla dolu ama çocukken oralarda sürünürdüm,” diye devam etti ve etrafta bir zamanlar iş yapılan tarlalardaki yumruları ve kiremitleri gösterdi. Kasper çok nostaljikti ve eğer iki metrelik bedeninde taş gibi sert piyade kasları olmasaydı bu utanç verici bile olabilirdi. “Esterbrook savaşlardan, fırtınalardan sağlam çıktı. Gerçi Katrina nedeniyle selden biraz zarar gördü.”

Güneş ışıkları, nemle birlikte Beau’nun yüzüne ve çıplak omzuna vuruyordu. Kasper, fırtınadan sonra yaptığı diğer tadilatları anlatırken Beau şişeyi kafasına dikti. Soğuk su, çıplak sırtına ve göğsüne doğru akmadan önce yüzüne ve omzuna döküldü. Buz gibi su tüylerini ürpertti. Bir gece önce aldığı duş gibiydi. Porno izledikten sonra.

Kasper zihnini okumuş gibi sordu. “Bana şu birlikte seyahat ettiğin ufak kızdan bahset.”

O bir bakireydi. Beau boştaki elini omzuna kadar kaldırdı. “Boyu şu kadar. Koyu saçlı. Mavi gözlü.” Kasper’e Back Door Betty Night’ı, Ricky De Luca’yı ve Stella’nın flaş ışıklarının kaosu arasındaki kaçışını anlattı. Stella’nın bir gangsterin elini kapıya sıkıştırması konusuna çok güldüler çünkü bu çok komikti ve onların bir espri anlayışı vardı. Stella’nın tersine.

“Kaç yaşında?”

“Yirmi sekiz.”

Kasper tek kaşını kaldırdı. “Genç.”

“Çok genç.”

“Hayır.”

Bakireydi. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Çirkin ya da aptal değildi. Gerçi çirkinlik ve aptallık bile bazı erkek-
lere engel olamazdı. Karşısındaki adam bunun için güzel
bir örnekti.

“Sevimli mi?”

Beau tişörtüne uzandı ve başından geçirdi. “Evet.” Gü-
zel. Güzel ve genç. Ve bir bakire. Teknik olarak. Gerçi
oral seks de seks sayılırdı. Bir kadının, erkeğin penisini
ağızına alması da vajinasına alması kadar ilişki sayılırdı.
Kırmızı dudakları çevresinde... Beau bu düşüncelerin
kendisini götürdüğü yere bir son verdi ama karnında bir
hareketlenme hissetmeye başlamıştı. Uzaklara, Missis-
sippi Nehri’nde ilerleyen bir su bisikletine baktı. Turist-
ler iskelede yığılmıştı. Beau orada bir kırmızılık gördü.
Muhtemelen bir adamın şapkasıydı. Eğer dürbünü olsa
uzaktan tüm ayrıntıları görebilirdi.

“Onu ayartabildin mi?”

Beau kaşlarını çattı ve boş şişeyi tekrar soğutucunun
içine attı. Bir MOS için fazla detaylı hesaplamalardı bun-
lar. “Hayır. Bir arkadaşımın baldızı.” Onu baştan *çıkar-*
maya çalışmıştı. Buz gibi soğuk durmaya çalışmıştı.
O iki sefer hariç. Onu öptüğü iki sefer. “Öyle bir durum
yok.”

“Sen bir erkeksin. O da bir kadın. Her zaman böyle bir
durum vardır.” Kasper zincirli testereye uzandı. “Quarter
çok romantik. *Laissez les bon temps rouler*,” Küçük mo-
toru çalıştırdı.

Hayır, Stella ile güzel vakit geçirmeyeceklerdi. Ne Quarter'da ne de başka bir yerde. Erken saatlerde Bourbon Orleans'a yerleşmişlerdi ve Beau, Kasper'a uğramak için çıkmıştı. Stella'yı lobinin ortasında, ayağının yanındaki büyük çantası ve elindeki oda anahtarıyla bırakmıştı. Dün geceki konuşmadan sonra ondan uzak durması gerekiyordu.

Hayır, onunla güzel vakit geçirmeyeceklerdi. Ne baştan çıkaracak ne yatacak ne de kalkacaktı. Ne bir havuzda ne bir casinoda. Dudakları birleşmeyecek, Beau onu deli gibi öpmeyecek ve güzel vakit geçirmeyeceklerdi. Bu olmayacaktı ama Stella'nın daha önceden ne tür aptallarla çıktığını merak ediyordu. Ne tür bir aptal bu işi beceremezdi? Bir kadını inletmek ve İsa'nın adını anmasını sağlamak o kadar da zor değildi.

Beau eldivenini giyip Kasper'e başka bir testere vermesini işaret etti. Louisiana selvilerini kesip koyu saçlı bir bakireyi kafasından uzaklaştırmak için sıra ondaydı. Ağacın tam olarak karşıya doğru düştüğünden emin olmak için ilk hamlesine odaklandı. Kendisini Bourbon Orleans'da bekleyen tehlikedense şu an elinde olan tehlikeye odaklandı.

Beau başlangıç ipini çekti ve ayağını, testerenin kestiği ağacın gövdesine yasladı. Tanrım, Stella'yı bir an önce Teksas'a bırakmalıydı. Bir türlü dinmek bilmeyen testis ağrılarından dolayı iki büklüm olmadan önce.

Stella'nın kazandığı Lucky Seven parasıyla yaptığı şey-

lerden ilki kendisine kıyafet alışverişi yapıp üzerinde taşları olan parmak arası bir terlik almak oldu. Aklını yitirdiği birkaç dakika için kadın kovboy malzemeleri almayı düşündü: Saçaklı bot ve büyük parlak tokalı bir kemer gibi. Ama bunlar çok da içini açmayınca daha bohem takılmaya karar verdi. Bohem, bir tür kadın kovboydu. Peki, kadın kovboydan ziyade şehrili bir kız olabilirdi. Kot bir etekle birlikte giymek için düz mavi bir bluz aldı ama gün boyu en beğenerek aldığı şey, Canal Street'teki Saks'tan aldığı şal desenli bir elbise oldu. İnce tiril tiril bir kumaştan yapılmıştı ve altında da beyaz bir astarı vardı. Çok kibardı ve Stella'ya kendini güzel hissettirmişti.

Külot ve iki de sütyen aldı ve kendisini iç çamaşırlarına bakarken buldu. Tümünden dantel olan, daracık ve seksi geceliklere... Aslında kimsenin uyuyana kadar giymediği geceliklere... Küçük külotlara ve kibar jartiyerlere bakarken Beau'yu düşündü. Dudaklarını ve dün gece söylediklerini... Bir kadında sevdiğini söylediği şeyleri... Kendisine yapmasını isteyeceği şeyleri düşünüyordu.

Bu da tabi ki komik ve utanç vericiydi. Ricky'yi devirdiği geceyi de sayarsak adamı sadece dört gündür tanıyordu.

Stella üçüncü kattaki süitin kapısını açıp içeri girdi. Bir otel görevlisi de onu takip ederek poşetlerini koltuğa yerleştirdi. Adama on dolarlık bahşış verdi ve sırt çantasını altın rengi ve siyah çizgili sandalyeye koydu. Demir işlemeli balkona çıkan çift kapısı haricinde süit şaşırtıcı bir şekilde modern görünüyordu. Özellikle de otelin geri kalanının yaşı ve Fransız Creole mimarisi düşünülürse.

Kapı, otel görevlisinin arkasından kapanır kapanmaz, Stella antreye gidip tavan arasına baktı.

“Merhaba?” diye seslendi. “Beau?” Dinledi ama kimseyi duymadı. Bu sabah kendisini bir otel görevlisiyle bıraktığından beri onu görmemişti ve saat altıyı geçmişti. Ordudan bir arkadaşını göreceğinden bahsetmişti ve belli ki henüz dönmemişti.

Mutfağın yanından geçip kanepeye gitti ve altı poşetini aldı. Koluna geçirdiği poşetlerle beraber üst kata çıktı. Üst katın siyah granit ve fayanstan camla çevrili dar bir banyosu ve iki tane çift kişilik yatağın olduğu bir yatak odası vardı. Poşetlerini, büyük çantasıyla beraber yataklardan birinin üzerine bırakıp diğerine baktı. Beau’nun otelde nasıl uyuyacaklarını bilip bilmediğini merak etti. Gece ona bakacağını ve midesinin kasılacağını düşündü. Bu çok samimiydi. Birisinin kanepede uyuması gerekcekti. Beau iri olduğundan ve kanepede ona küçük geleceğinden bu birisinin kendisi olacağını düşündü.

Stella parmak arası terliklerini çıkardı ve büyük çantasına uzandı. Temiz beyaz bir külot ile kırışmış pembe elbisesini çıkarıp yatağın üzerine koydu. Kesinlikle beş yıldızlı lüks bir otelin kanepesinden daha kötü yerlerde uyumuştı. Bir karavan, uyku tulumu ve kalitesiz bir motel geldi aklına.

Cep telefonuna baktı. Annesi, Ricky ve yarın randevusu olduğunu hatırlatacak olan dişçisi aramıştı. Dişçinin telesekreterine mesaj bıraktı ve randevuyu iptal edip annesini aradı.

“Selam, anne. Naber?” diye sordu, yatağın ucuna otururken.

“Abuela’nın sol gözü seyiriyor.”

Stella başında bir ağrı hissetti. Büyükannesinin bütün batıl inançlarıyla uğraşamazdı. “Belki ileri yaşındandır.”

“Başının dertte olduğunu söyledi. Öyle mi?”

“Yani, tam olarak değil... Ama... Sadie ile buluşacağım.” Bunu yüksek sesle söylemek hâlâ tuhaf geliyordu.

“Kız kardeşinle mi? Ne zaman? Bu nasıl oldu? Neden bana söylemedin?”

“Yarın ya da öbür gün buluşacağım.” Yatağa daha rahat yerleşip en başından başladı anlatmaya. Yani hemen hemen en başından. Ricky ve Gallo kardeşlerden bahsetmedi. Annesinin endişelenmesini ya da Abuela’nın gözünün başından fırlamasını istemiyordu. “Yani bu gece New Orleans’ta takılıp sabah Teksas’a gideceğim. Yedi yüz mil kadar bir yol var, o yüzden bir günde bitirebilir miyiz bilmiyorum.”

“Yanındaki adam kim? Tanımadığın bir adamla seyahat etmenden hoşlanmadım.”

“Söyledim. Adı Beau ve Sadie’nin nişanlısının bir arkadaşı. Durduğumuz zamanlarda ayrı kalıyoruz.” Bu gece hariç. “İyi biri anne.” Bir çok açıdan.

“Bunu söyleyecek kadar tanıımıyorsun onu. Sadece dört gündür berabersiniz.”

Stella’ya daha uzun süre geçmiş gibi geliyordu. Belki de birlikte çok fazla zaman geçirdikleri için öyleydi ama sanki onu haftalardır, aylardır, belki de daha uzun zaman-

dır tanıyor gibiydi. Bir adamın yürüyüşünü, konuşmasını ya da taş gibi sessiz bir şekilde oturuşunu öğrenmek için ne kadar zaman gerekirdi? Nadiren dudaklarının kenarında beliren gülümsemesini görmek ne kadar sürerdi? Nasıl yemek yediğini öğrenmek ne kadar zaman alırdı? Çok az vakti ve öğütmesi gereken bir sürü şey varmış gibi yemek yiyişini. Dokunuşunun ve avucunun altındaki omzunun kendisine neler hissettirdiğini öğrenmek? Dudaklarına baktığı zaman gözlerinin gri tonunun daha da derinleştiğini anlamak? Dudakları kendisine değdiğinde içinin kıpır kıpır oluşunu hissetmek? “Emekli bir piyade, anne. Güvenilir biri.” Dahasmı hissetmek istediğini anlamak için ne kadar zamana ihtiyaç vardı?

“Bir şey olur da sana ulaşamazsam, haber alabilmem için bana onun numarasını ver.”

Pekâlâ. “Şu anda burada değil. Tüm gün görmedim onu.” İş kartının kendisinde olduğunu ve numarasının telefonunda kayıtlı olduğunu söylemedi.

“Seni New Orleans’ta tek başına mı bıraktı?”

“Hayır.” Kendisini ne evinde ne havaalanında ne annesinin evinde ne de Hard Rock’ta yalnız bırakmıştı. “Bir arkadaşına yardım ediyor. Geri dönecek.” Stella saatine baktı. Neredeyse yedi olmuştu. “Teksas’a ulaştığımda seni ararım.

“Gergin misin?”

Annesi, hataları olsa ve Stella’yı delirtse de kızını tanıyordu. “Sadie konusunda mı?”

“Evet.

“Seni sevecek Estella.”

Stella yutkundu ve zorla gülerek, “Tabi ki sevecek. Beni tanıyan herkes sever,” dedi.

“Şaka yapma. Bu bir işaret.”

Stella’nın başındaki ağrı yayıldı. “Ne işareti?”

“Bekleyip görelim. Babalar Günü.”

Babalar Günü müydü? Bugün alışveriş yaparken Babalar Günü afişleri görmüştü ama bir bağlantı kurmak için yeterince dikkat etmemişti.

“Belki de Clive’dan artık kızlarının tanışmasını istediğine dair bir işarettir.”

Stella bundan emin değildi. “Seni arayacağım.”

“Bir an önce.”

“Tamam.” Babalar Günü, Stella için herhangi bir gündü. “Seni seviyorum, anne.”

“*Te quiero, Estella.*”

Stella telefonu kapatıp yatağın üzerine attı. Şampuanı ve kremini alıp kısa bir koridorun sonundaki banyoya gitti. Bugün herhangi bir pazardı. Yirmi sekiz yıldır geçirdiği diğer Babalar Günü gibi. Onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kıyafetlerini çıkarıp duşa girdi. Ilık su, başından aşağı inerken gözlerini kapattı. Babasının öldüğünü duyunca çok küçük bir tepki vermişti. Kendisini tanımak istemeyen bir adam başka türlüünü hak etmiyordu.

Kapalı gözleri yanmaya başladı. Sanki ağlayacak gibiydi. Kendisi için asla ağlamayan bir adam için mi ağlayacaktı? Asla kendi babası olmak istemeyen bir baba için?

Neden şimdi? Neden birden bu kadar ağlamaklı ve duygusal hissediyordu? Neden öldüğü gün değil de bugün? Belki de Sadie'nin ruhundaki o eski yarayı değiştirdiği için. Uzun süre önce üzerini kapattığı o yarayı. Ama dört gündür sürekli deşilince yine o eski ve tanıdık *ya şöyle olursalar* ve *keşkeler* başlamıştı. Çocuksu umutlar ve unutulmuş hayallerle birlikte. Sıcak ve mutlu bir gelecekle ilgili umutlar ve hayaller asla gerçek olmayacaktı. Özellikle de şu anda. Babası öldükten sonra.

Stella şampuanı alıp saçını köpürttü. İki ay. Babası öleli iki ay olmuştu ve Stella tek bir damla gözyaşı bile akıtmamıştı. Ilık suyun altına girdi, suyun başından ve yüzünden akmasına izin verdi. Babasının avukatlarından biri haberi vermek için aradığında isteydi. Telefon numarasını annesinden almışlardı ve bu duruma babasının ölümüne üzüldüğünden daha çok üzülmüştü. Avukata umurunda olmadığını söylemiş ve gerçekten de umursamamıştı.

Peki, neden birden kendisini yalnız ve boş hissediyordu? Bu çok saçmaydı. Babası onu hiçbir zaman hayatında istememişti. Sadie'ye ondan bahsetmemişti bile. Clive yüz on yaşına kadar da yaşasa Stella ile hiçbir şey yapmak istemeyecekti. Peki, o zaman şu an neden bir parçası eksilmiş gibi hissediyordu? Gitmiş gibi? Sonsuza dek. Asla sahip olmadığı bir parçası.

Stella duşunu bitirip saçını havluyla kuruttu. Beyaz külotunu giyip kalın, beyaz otel bornozuna sarındı. Bornoz, sıcak bir kucak gibi hissettirdi ona. Avucunu, banyo

aynasına sürttü. Buharın ve elinin bıraktığı izin arasından yüzüne baktı. Babasından çok annesine benziyordu ama gözleri aynı babasının gözleriydi. Tüm ömrü boyunca yaşadığı Teksas gökyüzü gibi mavi.

Rafta bir fırça duruyordu. Kapıdan çıkarken onu aldı. Odadan geçip aşağı inerken açık olan havalandırma deliklerinden gelen soğuk hava çıplak bacaklarına vuruyordu. Fırçayı saçında gezdirirken Fransız balkonun kapılarını açtı. Nemli Louisiana gecesi, gün batımıyla kırmızı ve altın rengi gölgelerle dolarken Stella'yı kucakladı. Aşağıda Bourbon Sokak'ta porselen maskeye varana kadar her şeyin satıldığı mağaza vitrinlerinden kucak dansı yapılan Hurricanes'e kadar her yer neon ışıkları ile parılıyordu.

Stella saçlarını tararken işlemeli demirden bir sandalyeye oturdu. Üç kat aşağıda turistler eski şehri doldurmuştu. Kahkahaları ve konuşmaları, jazz ve zydecoya ve bir de yemek kokularıyla tarihî su tesisatı kokularına karışıyordu. İki balkon yukarıda, kırmızı ve altın rengi gökyüzünün altında bir çift, bir şişe şarabı paylaşıyordu. Bardaklarının tıkırtısı ve sessiz konuşmaları çok hafif duyuluyordu. Stella ayağını altına alıp oda kapısı açılıp kapanırken bornozuna sıkıca sarıldı. Kapının girişinde karanlık bir gölge görüp midesi ürperene kadar açılıp kapanan kapının kendi odasının kapısı olup olmadığını bilmiyordu.

"Aç mısın?" diye sordu Beau.

"Biraz." Omuzlarının üzerinden Beau'ya baktı. Arkasından vuran ışıkla beraber iri bedeni bir aziz gibi duru-

yordu. Tek ihtiyacı olan parlak, kırmızı, kutsal bir kalpti. “Sen?”

“Kasper bana yemek yaptı ama ben her zaman yiyebilirim.” Stella, Beau’nun yüzünü göremiyordu ama bakışlarını hissedebiliyordu. Bir aziz için fazla ateşli ve kaba bakışlarını. “Duş almam için on dakika ver. Buradan birkaç blok ileride çok güzel timsah sosisi ve sebzeli pilav yapan bir yer biliyorum.”

“Kulağa güzel geliyor,” dedi Stella, asla timsah yemeyecek olsa da. Beau döndü ve ateşli ve kaba bakışlarını da alıp uzaklaştı.

Stella ayağa kalkıp parmaklarını ıslak saçında gezdirdi. Balkon demirine doğru gidip kalabalık sokağa baktı. Beau’nun işi bitene kadar yukarı çıkıp giyinemezdi. Aslında düşün sesini dinleyip yukarı koşabilir ve kıyafetlerini aşağı indirebilirdi. Ama makyaj da yapabilmek için biraz beklemeyi tercih etti.

Kalabalık sokağa baktı. Arkadaşlar, aileler, sevgililer... Az önce hissettiği yalnızlığı kalbinde hissetti. Neden şimdi? Bir şekilde her zaman yalnız olmuştu. Tam olarak yalnız olmasa da farklı olmuştu. Babası, ailesinden uzak durması için ona para vermiş ve annesinin ailesine de hiçbir zaman uyum sağlayamamıştı. Muhtemelen bu daha çok onun yüzündendi. Hiçbir zaman dillerini öğrenip İspanyol kültürünü benimsememişti. İçinde büyüse de bir kızın neden kırmızı oje süremeyeceğini öğrenmeye çalışmamıştı. Sadece bunun aptalca olduğunu düşünmüştü. İspanyol kızlara yapılan geleneksel ergenlik töreni ona

da yapılmıştı. Büyük, beyaz bir elbise ve İspanyol müzik grubu da vardı. Ama o, on altıncı yaşını kırmızı pullu bir mini ve Britney Spears ile karşılamak isterdi. Hediye olarak da İncil ve tespih almaktansa makyaj malzemesi ve takıyı tercih ederdi.

“Tek yatak odası olduğu için üzgünüm.”

Stella dönüp balkon demirine yaslandı. Beau kapıda kotu ve sanki çok sıcakmış gibi önünü iliklemediği gömleği ile duruyordu. İçeriden gelen ışık sol omzuna ve sert göğsüne vuruyordu. Stella teninin hâlâ ılık ve duştan dolayı nemli olduğuna iddiaya girebilirdi. Bu düşüncelerin tehlikeli olduğunu biliyordu. Beau ile bir şeyler yaşamak hata olurdu. Bundan pişman olurdu. “Çok çabuk çıktın.”

Gölgelerin arasında Beau omzunu silkti ve balkona çıktı. “Kötü kokuyu atmak uzun sürmüyor.”

Stella burnunu büzdü. “Bu romantizmi öldürdü.”

Bourbon Sokak’ın gürültüsüne rağmen parmaklığa doğru yavaşan Beau’nun kıkırtısını duydu. “Romantik mi hissediyorsun, Botlu?”

Stella kollarını, göğsünün altında birleştirdi ve omzunun üzerinden ona baktı. Romantizmden çok arzuydu bu. “Burası romantik bir şehir.”

Beau kalçasını demire yasladı. Stella’ya o kadar yakındı ki ütülü gömleğinin ucu, Stella’nın bornozuna değiyordu. “Bazı kısımları.” Dönüp şehre baktı. “Bazıları da romantizmden *çok* uzak.”

Stella ona döndü ve neon ışıklarının vurduğu yüzüne baktı. “Senin gibi.”

Beau başını arkaya doğru eğdi. “Benim gibi mi?”

“Evet. Yardıma ihtiyacı olan kadınları kurtarmak da bir tür romantizm ama kötü kokuları atmak ya da at gibi işemek gibi şeyler söylediğinde...” Stella burnunu yeniden büzdü. “Çok da değil.” Dudakları, Stella’nın dudaklarından sadece birkaç santimetre uzaktaydı. Stella kendisini öpüp öpmeyeceğini merak etti. Yine. Bunu ona yapıp yine gider miydi? Yine. Stella yalnız bırakılmak istemiyordu. Bir kenara konmak... Yine. Beau ile bir ilişki yaşamak bir hata olabilirdi ama şu anda bu umurunda değildi. Şu anda içindeki boşluğu onun sıcaklığıyla dolduruyordu. Karnındaki yalnız ağrıyı, titreyen bir ihtiyaç ve merakla dolduruyordu. Pişmanlık için her zaman vakit bulabilirdi. Daha sonra.

“Genellikle yardıma ihtiyacı olan kadınları kurtarmam.” Beau, Stella’nın koyu saçında dans eden neon ışıklarına baktı ve bakışları daha sonra kendisine dönük olan dudaklarına ve çenesine kaydı. Bir otel bornozu giymişti, altında ne olduğunu merak etti. “Ben hiçbir zaman romantik bir erkek olmadım.” *Özellikle de şu anda cinsellik yaşamamaya yeminliyken.* Stella’nın ona dönük olan dudaklarına bakarken bunu kendisine hatırlatması gerekiyordu.

“Hiç mi?”

Stella’nın dili, dudağının kenarına dokunuyordu ve Beau bunu bacaklarının arasında hissetti. “Belki birkaç saatliğine.”

“Burada mı?”

Beau kasıklarındaki ağrı, Stella'yı omzuna atıp yatağa götürmesi için kendisini zorlarken başını salladı. "Hayır."

Stella elini kaldırıp Beau'nun kalbinin üzerine koydu. Ilık teni ve yumuşak avucu, Beau'nun nefesini kesti ve testislerini ısıttı. "Kalbin hızlı atıyor."

"Hava sıcak." Bu doğrudu ama kanının damarlarında bu şekilde akıyor olmasının nedeni bu değildi. Tersine öyle bir durumda kalbinin yavaş atıyor olması gerekirdi.

Stella bornozunun kemerini çözdü ve sesi, Beau'nun ona bakmasına neden oldu. "Yalancı."

Beau ona baktı. Tanrım, ona yardım et. Bakışları, Stella'nın boynuna kayarken aklından MIL konuşmalarını ya da MOS hesaplamalarını geçiremiyordu. Bornoz sadece tombul göğsünün bir kısmını açıkta bırakıyordu ve asıl güzel kısmı saklıyordu. Dokunmak, tatmak ve bedeninde hissetmek istediği kısmı. "Stella seninle doğru olan şeyi yapmaya çalışıyorum."

"Ben çocuk değilim." Beau'nun karnına dokundu ve yumuşak, küçük ellerinin altında kaslarının kasıldığını hissetti. "Yetişkin bir kadını ve benim için doğru olan şeyi biliyorum."

Karşısında neredeyse çıplak duran kadın gerçekten de bir çocuk değildi ve Beau başka bir kadını Stella'yı istediği kadar istediğini hatırlamıyordu. Ellerini Stella'nın bornozunun önüne doğru götürdü. Kenarlarını tuttu ve sıkıca kapatmak istedi ama yapamadı. Bu sefer ondan uzaklaşamadı. Bunu yapacaktı. Bir dakika sonra ama önce... Yumruklarını havlu bornoza doladı ve kendisine

doğru çekti. Sertleşen meme uçları, Beau'nun çıplak göğsüne değiyordu. Beau düşmemek için yere sert basmak zorunda kaldı. Stella'nın ılık teni, kendi ılık tenine değdi. Dudağını, onun dudağını indirirken yumuşak göğüsleri, kendi göğüslerine değiyordu. Yumuşak. Stella çok yumuşaktı ve dokunuşu çok güzeldi. Dilleri birbirine değdi, açlıkla ve istekle öpüşmeye başladılar. Beau, Stella'yı istiyordu. Bunu istiyordu. Bourbon Sokak'm üzerindeki bir balkonda açgözlü isteğinin, yanan bir isteğe dönüştüğünü hissediyordu. French Quarter'ın sesi yok oldu ve bedenindeki her bir hücre Stella'ya odaklandı. Islak dudaklarına ve diline. Ilık göğüsleri tenine, meme uçları da göğsüne değiyordu. Ateşli teni kendisinininkine yapışıyor ve kasıkları, ağrımakta olan sertliğine değiyordu.

“Estella,” diye inledi Beau ve başını arkaya doğru itti. Stella'nın dudaklarının ateşinden uzağa. “Aç olduğunu söylemiştin.”

“Öyleyim.” Stella ellerini, Beau'nun başının yanına koydu ve gözlerine baktı. “Dün gece bahsettiğin şeyleri yapmak istiyorum.” Beau ağzını araladı ama Stella dudaklarının üzerine elini koydu. “Seni yemek istiyorum, Beau. Buradan başlamak istiyorum.” Stella ateşli dudaklarını, Beau'nun boynuna dokundurdu. “Ve aşağı doğru yalamak.”

“Tanrım!”

“Sonra da sen aşağı doğru yalarsın.” Stella ellerini, Beau'nun açık olan gömleğinin altına doğru kaydırды. Yanlarına ve beline doğru. “Karnımın ve göbek deliğimin altından bacaklarıma. Bunu istiyorum, Beau. Bunu düşündüm hep. Seni düşündüm.”

Beau da bunu düşünüyordu. Stella'nın karşısında çıplak olduğunu ve en sevdiği şeyleri kendisine sunduğunu düşünmemek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın...

"Bunun senin en önemli işin olduğunu söylemiştin."

Beau arzu ve istek içinde boğuluyordu. Sesi fısıltı gibi çıktı. "Bankta olduğumu da söyledim."

"Oral seks yapıp bankta oturmaya devam edebilirsin."

Beau bunu daha iyi biliyordu. Stella çocuk olmayabilirdi ama oral seksin seks olmadığı konusunda kendisini aldatıyordu.

"Bir erkeği soyunması için ikna etmem gerekmemişti hiç," diye fısıldadı, Beau'nun kulak memesini dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırırken. "Seni buna ikna etmek için uğraştığıma inanamıyorum."

Buna Beau da inanamıyordu. Stella'nın sıcak dili kendisine değerken en başında neden bankta oturma kararı aldığını bile hatırlayamıyordu. Bir şey anlam ifade edene kadar seks yapmamakla ilgili bir şeydi. Yani şu anda kesinlikle bir şeyler ifade ediyordu. Eğer Stella'ya sahip olmazsa patlayacaktı. Elini tuttu. "Hadi gidelim."

"Nereye? Dışarı çıkmak istemiyorum." Beau kendisini odaya doğru götürürken Stella boşta duran eliyle bornozunu tuttu.

"Artık seçme şansın yok."

"Ne yapacağız?"

"Soyunacaksınız." Beau kapıları arkalarından kapatmakla uğraşmadı. "Ve ben senin küçük, ateşli paketini yiyeceğim."

Böüm 10

Tenleri birbirine değerken Stella, Beau'ya daha da sokuluyordu. Havada uçuşan iç çamaşırları ve külotların arasında Beau tüm kıyafetleri itti. Boş yatağın üzerinde dizlerinin üzerinde kaldılar.

“Stella... Stella...” diye fısıldıyordu, dudakları Stella'nın boynunun yan tarafından ön tarafına doğru ilerlerken. Beau o kadar sıcaktı ki sanki teninin altında bir ocak yanıyor gibiydi. Bu sıcaklık, Stella'nın tenine de geçiyordu. Tek elini, çelik bir halat gibi Stella'nın beline doladı ve kasıklarını kendi uzun ve sert ereksiyonunun üzerine bastırdı. “Bunun olmasını istemezdim.”

“Durmak mı istiyorsun?” diye sordu Stella cevaptan emin olmasına rağmen.

Stella'nın belini daha sıkı tuttu. “Çok geç.”

Stella'nın başı arkaya düştü ve saçları çıplak belini süpürdü. Dahasını istiyor, Beau'nun kendisine yapacaklarını merak ediyor ve her şeyi kabul etmeye hazır bir şekilde bekliyordu. İri ellerinden biriyle sağ göğsünü tutup başparmağıyla meme ucunu okşadı. “Beau...” diye inledi Stella ve karnına bastıran penisinin altında kıvrandı. Teknik olarak bakire olabilirdi ama bedeni ne istediğini biliyordu: Beau'yu bacaklarının arasında istiyordu. Kıvrandıkça onu daha çok istiyordu. Sonra Beau'nun ıslak

dudakları göğsüne gitti. Boştaki eli de bacaklarının arasına kayd. Meme ucu dilinin altındayken dokunuşlarıyla Stella'yı çıldırtıyordu. Sonra kalçasına ve karnına doğru ıslak bir yol çizdi. Stella dahası için inleyip Beau'nun başını sıkıca tutana kadar parmakları ve dudaklarıyla işken-ceye devam etti.

Yüzünü ona çevirdi. Gri gözleri bulutlu ve tükenmiş görünürken derinden gelen bir sesle ona bir talimat verdi. "Uzan, Stella." Stella'nın ikinci bir uyarıya ihtiyacı yoktu. Beau da bacaklarının arasında diz çöktü. Bakışları önce yüzünden göğsüne doğru, sonra da karnına ve kasıklarına indi. Elleri bacaklarına ve dizine dolandı. Ayakları ona iyice yaklaşıp kadar Stella'nın bacaklarını kaldırdı. "Güzelsin, Botlu."

Stella, Beau'nun kendisini incelediğini fark edince bacaklarını kapatmaya çalıştı ama Beau'nun bacaklarının iç tarafında duran avuçları onu durdurdu. Elleri, yavaşça aşağı doğru kayd, ta ki başparmağı onu kendinden geçirip zevk düğmesine yapışana kadar. Stella derin bir nefes aldı ve Beau da gülümsedi. "Sevdin mi?"

Stella kurumuş dudaklarını yalayıp başını salladı.

"İşinden gerçekten zevk alan bir adam tarafından yendin mi hiç?"

Stella başını önce yukarı aşağı, sonra da yanlara doğru salladı. Tanrım, bilmiyordu. Ne demek istediğini bile anlamamıştı. Beau onu avuçlayıp tam olarak ne dediğini gösterdi. Islak kısmı açıp tam oradan öptü. Stella'nın sırtı yatağın üzerinde kasılıyordu. Beau onu yatağın ucuna

doğru götürüp kendisi yerde diz çökerken onun bacaklarını da omuzlarına yerleştirdi.

“Ah Tanrım!” diye inledi Stella, Beau ateşli dudaklarıyla iş başındayken. İçi zevkle dolmuştu ve dışarı doğru geliyordu. “Evet! Devam et! Orası. Durma!”

Beau güldü ve bacağının iç tarafını ısırdı. Bacaklarının arasından başını kaldırdı. “Ne yaptığımı biliyorum, Stella.”

Evet, evet, biliyordu ve tekrar oraya döndü. Tam orayı yalıyordu ve dilini içine sokuyordu. Tekrar tekrar... Ta ki Stella’nın gözleri yuvalarında dönene kadar. “Aman Tanrım!” Dalgalar halinde bir orgazm tüm damarlarına yayıldı. Tüm tenine dağıldı, başından kıvrılmış ayak parmaklarına kadar. Sırtı kasıldı, nefes alamıyordu. “Ah Tanrım!” Beau dudaklarıyla bedenindeki keyfi sömürüyor gibiydi. Aklı, bedeni ve ruhu tükenmiş gibiydi. Bir şeyler diyerek inledi. Coşkulu bir şekilde sanki “Beau... Evet! Ah! Seni seviyorum!” demişti. Sonra beyni durdu ve tek yapabildiği hissetmektir. Bedenini titreten lezzetli ve ateşli haz duygusu... Kalbi deli gibi atıyordu. Dizinin kenarında yumuşak bir öpücük hissedip gözlerini açtı.

“İyi misin?”

Dirseklerinin üzerinde kalktı ve ona baktı, yüzü bacaklarına dönüktü ama gri gözleri kendisine bakıyordu. *İyi mi?* Stella muhtemelen iyi olacaktı ama bu aynı şey değildi. “Ben az önce ‘Seni seviyorum’ mu dedim?”

“Olur öyle.”

Mümkün olduğunca ağır başlı bir şekilde oturdu ve ba-

cıklarını Beau'nun omzundan indirdi. "Bana daha önce hiç olmadı."

"Benim bazı yeteneklerim var."

Stella'nın saçları yüzüne düşünce boynunun yan tarafına aldı. "Delice yetenekler." Stella yataktan kalktı ve Beau'nun omzunu öpmek için eğildi. Karşısında diz çöktü ve ellerini sert kollarında ve göğsünde gezdirdi. Onu inletip kontrolünü yitirmesini sağlayabilecek mi merak ediyordu.

"Yatağın üzerine otur, Beau. Ellerim istediğim yere dokunabilirse elimden gelenin en iyisini yapabilirim."

Beau ayağa kalktı ve Stella yüzünü onun düz karnına gömdü. Uzanıp sert kalçasını tuttu. Düz karnında sarı tüylerden bir çizgi vardı. Tüm bedeni sert ve sıkı kaslarla kaplıydı. Teni bronzdu. Yakışıklıydı. Askerî takvimlerdeki adamlar gibiydi. Bay Eylül. Bronz, ateşli ve heykel gibi.

Beau'nun karnının aşağı tarafında dudaklarını araladı ve avuçlarını bacaklarının arkasında gezdirdi. Oraya dokunmak. Sürtmek. Hafif dokunuşlarla onu çıldırtmaya çalışıyordu. Geri çekilip Beau'nun yüzüne baktı. Uykulu gözlerine ve keskin nefesine.

Arzuyla doluydu. Stella elini yavaşça sert penisine sardı ve yukarı aşağı doğru kaydırды. Kontrolünü şimdiye kadar hiç kaybetmiş miydi acaba? Delirmiş miydi? Sert penisinin üzerinde dilini gezdirdi ve açıklık olan yerdeki ıslaklığı yaladı. Beau'nun gözleri biraz koyulaşmıştı. Biraz daha bulutluydu. Stella sordu. "Hazır mısın?"

Beau parmaklarını başının arkasında kilitledi ve bacıklarını omzu genişliğinde ayırdı. “Elinden gelenin en kötüsünü yap.”

Stella gülümsedi ve dilini yukarı aşağı gezdirmeye başladı. Kendince birkaç çılgın yeteneği vardı. Bazılarını kendi öğrenmişti, bazılarını da *Cosmo* ve *Redbook*’ta okumuştur ve denemek için sabırsızlanıyordu. Başın altındaki tatlı kısımda dilinin alt tarafını kullanıyordu. Beau derin bir nefes aldı ve Stella penisini tamamen ağzına aldı. Beau’nun kendisini izlediğini gördü. Boğazından derin bir inilti gelmesi için ellerini, dilini ve ağzını kullanıp ona işkence etti. Buna devam ettikçe daha çok hoşuna gitti. Daha çok hoşuna gittikçe de dahasını istedi.

Beau’nun elleri Stella’nın başının yan tarafına düştü ve saçlarını okşadı. Ne kadar iyi hissettiğiyle ilgili bir şeyler söyledi ama kontrolünü kaybetmedi. Stella’nın dili penisinin üzerinde kasırgalar yaratırken bile. İnledi ve ona durmamasını söyledi ama kontrolünü kaybetmedi. Stella gibi yapmadı yani. Stella testislerini eline alıp ruhunun derinliklerinden gelirmiş gibi olan orgazmı bedeninden uzaklaştırırken bile. Kasları kasıldı ve bir piyade gibi küfür etti ama kontrolünü yitirmedi. Bitene kadar Stella orada kalsa bile. Kasları rahatlayınca bir nefes verdi. Stella ayağa kalkıp hâlâ sert olan penisi aralarındayken bedeninin üzerine kaydığında bile.

“İyi misin?” diye sordu Stella kollarını Beau’nun boynuna dolarken.

“Bu işte iyisin, Botlu.”

Stella gülümsedi. “Benim de bazı yeteneklerim var.”

Stella’nın alnını öptü. “Oda servisi için hazır mısın?”

Stella kaşlarını çatı ve bedenini penisine doğru bastırdı. “Yemek mi istiyorsun?”

“Benim için değil. Tüm gece uyanık olacaksın ve güce ihtiyacın var.”

Stella güldü. “Ya yorgunsam?” Kesinlikle değildi.

“Uyumak isteseydin, canavarı uyandırılmazdın.”

Canavar.

Stella yanağının iç tarafını ısırды ve SUV’un yolcu koltuğunun penceresinden dışarı baktı. Louisiana’nın merkezindeki uzun ve ince çam ağaçlarına bakarken dün gece *canavarla* yaşadığı anıları hatırlıyordu.

İlk yakınlaşmadan sonra Beau, Quarter’daki restorandan bamya, jambalaya ve pikan cevizli kek siparişi vermişti. Sipariş beyaz Sancerre ile birlikte gelmişti. Zengin kajunlu yemek ve Fransız şarabıyla karınlarını tıka basa doyurmuşlardı. Sonra da birbirlerine doymuşlardı, ta ki sabahın ilk saatlerinde uyuyakalana kadar.

Beau’nun sıcak elleri, ateşli dudakları ve göğüsleri ile karnındaki şarabı yalayan dili aklına geldikçe Stella gülümsüyordu ama Beau’nun Hong Kong masaj salonunda öğrendiklerini hatırlayınca yanakları yanıyordu. *Mutlu son* lafı artık yeni bir anlam kazanmıştı.

SUV’un diğer tarafından Beau’nun kendisine baktığını hissetti ve ona döndü. Bir kez daha Captain America olmuştu. Sabahın ilerleyen saatlerinin güneşi saçına ve

beyaz tişörtüne sanki bir süper kahramanmış gibi vuruyordu. O, geceki yetenekli serseri gibi değildi. Stella'nın asla duymadığı yetenekleri olan. Aslında öyle olmamasına rağmen Stella'ya, "Seni seviyorum," dedirtebilecek yetenekler.

"Ne?" diye sordu Beau.

"Ne?"

"Yüzün kızarıyor."

"Dışarısı sıcak," dedi Stella ki bu bariz bir yalandı çünkü arabanın içinde klima çalışıyordu. Sabahtan beri ikinci olan lattesinden bir yudum aldı ve Beau yapmadan dün geceki utanç verici olayı kendisi açtı. "Dün seni seviyorum dediğim için özür dilerim."

Beau omzunu silkti ve dudaklarında kibirli bir gülümseme belirdi. "Dediğim gibi, olur böyle şeyler."

"Yani bana daha önce hiç olmamıştı. Sana hiç oldu mu?" diye sordu cevabı biliyor olmasına rağmen.

"Ne? Orgazmın doruklarındayken *seni seviyorum* diye çığlık atmak mı?" Beau başını salladı. "Hayır. Sana romantik olmadığımı söylemiştim."

Evet, Stella da öyle düşünmüştü. "Çığlık attığımı zanetmiyorum." Beau çok sakindi, orgazmın doruğunda bile.

"Çığlık attın."

Stella gülümsemesini bardağıyla kapattı. "Belki sesi mi biraz yükseltmişimdir. *Canavarı* görünce buna engel olamadım."

Beau güldü. Seksi ve erkeksi bir şekilde. "Bana alışmaya başladın galiba. Bu çok komikti."

“Teşekkürler.”

“Rica ederim, Botlu.”

Stella’nın Biloxi’den beri merak ettiği bir soru vardı. “Gerçekten bankta mısın?”

Beau bakışlarını yola çevirdi. “Görünen o ki şu anda değilim.”

“Dün gece yüzünden mi?”

“Evet. Dün gece yaptığımız seks olmadığını söyleyeceğini biliyorum. İstiyorsan buna sen inanabilirsin. Seni yargılamıyorum ama ben bundan daha iyisini biliyorum.”

Seks yapmamışlardı. Takılmışlardı. Bunların arasında bir fark vardı ama Stella konuyu uzatıp onunla tartışmayacaktı. Hem de olanları hatırlayan bedeni hâlâ ürperirken. “Peki, neden banktasın ya da banktaydın? Belli ki bakir değilsin, yani kuş çoktan uçmuş. Çekici ve sağlıklı bir adamsın ve...” Stella bir nefes aldı. “Bir sorunun mu var?”

“Hayır, ama bunun için endişeleniyorsan...” Beau konuşurken kaşları çatılıyordu, “...sence de bunu daha önce sorman gerekmez miydi?”

Evet! Ama karşısındaki Beau’ydu. Captain America onun yanındayken kendini çok güvende ve koruma altında hissediyordu.

“Sence de bunu dün gece sorman gerekmez miydi?” Beau ona bir bakış attı ve sonra da yola döndü. “Sadece bil diye söylüyorum, bir rahip kadar temizim.”

“Ben de.”

“Biliyorum.”

“Nereden?” Beau çok sinir bozucuydu. “Gizli bir ajan ya da gizli çalışan bir jinekolog musun?”

“Yüzüm jinekologundan daha fazla yaklaştı.” Stella’ya bir bakış daha attı. “Anlardım.”

“Beni mi inceledin?”

“Tabi ki. Bir erkek ağzına aldığı şeye dikkat eder.”

Beau haklıydı. Romantik değildi ve bu konuşmanın yönünü değiştirmekte fayda vardı. “Bir kadın kalbini mi kırdı? O yüzden mi banktasın?”

“Hayır.”

Bu kadar mıydı? Sadece bir hayır mı? Bir erkek neden kadınlara tövbe ederdi ki? Başçavuş Beau Junger gibi yakışıklı bir erkek. “Orta yaş bunalımı mı yaşıyorsun?”

“Hayır.” Beau kaşlarını çattı ve su şişesine uzandı. Şişeyi açarken direksiyonu koluyla kontrol ediyordu. “Orta yaşa gelmem için birkaç yılım daha var.”

Stella, Banana Republic montunu çalan eski erkek arkadaşını düşündü. “Biseksüellik bunalımı mı yaşıyorsun?”

Beau suyunu içerken hafifçe öksürdü. “Ne?” Stella’ya baktı ve çenesindeki birkaç damlayı sildi. “Hayır. Hiçbir bunalım yaşamıyorum. Tanrım!” Dikkatini yola çevirip şişeyi bardaklığa koydu. “Bir erkek bunalım yaşamadan da bankta oturamaz mı? Lanet bir değişiklik isteyip benim için öncelikle bir anlam ifade eden bir kadınla seks yapmak istiyor olamaz mıyım?”

“Ah!” Stella kalbinin sıkıştığını hissetti ve yüzünü hızlı bir şekilde diğer tarafa çevirdi. “Ah, vay canına!”

“Lanet olsun! Yanlış anlaşıldı.”

Stella öyle olduğunu düşünmüyordu ve hangisinin daha acı olduğuna karar veremedi. Beau’nun kendisini önemsemiyor oluşu mu, yoksa dün gece yaptıklarının bir anlamı olmayışı mı? Bir anlamı yoktu. Olmalıydı. Ya da... Ya da olabilirdi. Ama ona bir anlamı var gibi gelmişti. En azından ona öyle gelmişti. “Vaktini boşa harcadığım için üzgünüm.”

“Beni bir şeylere zorlayacak kadar büyük değilsin.” Şaşırtıcı bir şekilde Beau SUV’un içinden Stella’nın eline uzandı. Elinin sıcaklığı, Stella’nın bileğini ve dirseğini ürperti. “Dün gece, geçen hafta seni o küçük deri şortla gördüğümden beri yapmayı düşündüğüm şeyleri yaptım.”

Stella omzunun üzerinden ona doğru baktı ve bu küçük dokunuşunun kendisini etkilemesine ve dün gece dokunduğu yerleri hatırlamasına neden olmasına izin vermedi. “İlk tanıştığımızda benden hoşlanmadığını düşünmüştüm.”

“Sinir bozucu olduğunu düşünmüştüm. Seni sevmeyecek kadar çok tanıımıyordum.” Beau, Stella’nın elini hafifçe sıktı. “Sıkı kalçanı o şortun içinde beğenmişim ama. Ricky’nin otoparkından çıkarken kalçana bakmamaya çalışıyordum.”

“Ben Ricky için endişelenirken sen kalçama mı bakıyordun?”

“Tabi ki.”

“Seni kızdırmış olmama rağmen?”

“Tabi ki. Bunların birbiriyle ilgisi yok.”

Evet vardı. Bu aptalcaydı. Stella çok sinir bozucu olan bir adama bakıp da vücudunun bir yerinin çekici olduğunu düşündüğünü hayal edemiyordu... Bir dakika. Evet, edebiliyordu. Şu anda Beau'ya bakıyordu.

“Çok güzelsin, Stella Leon ve seninle kendi kurallarımı çiğnedim.”

“Kuralların mı? Birden fazla kuralın mı var?”

Beau, Stella'nın elini bıraktı ve tek parmağını kaldırdı. “Evlenece ya da o yolda yürümeye başlayana kadar seks yapma.” Diğer parmağını da kaldırdı. “Arkadaşının kız kardeşi, eşi ya da kız arkadaşıyla ilişki yaşama.” Bir parmağını daha kaldırdı. “İş ve zevki karıştırma. Bunların üçünü de seninle çiğnedim.”

“Ben arkadaşının kız kardeşi, eşi ya da kız arkadaşı değilim,” diye belirtti.

“Vince, Sadie ile evlenince Vince'in kız kardeşi olacaksın.”

Teknik olarak, diye düşündü Stella. “Yani canavarı uyandırdığım için üzölmeli miyim?”

“Üzgün müsün?”

“Üzgün müsün?”

Beau ona baktı. “Hayır.”

Stella gülmemeye çalıştı ama başaramadı. “Hayır.”

“O halde ben hem iş *hem* zevk mi olmuş oluyorum?” Boş bardağını, Beau'nunkinin yanına koydu. “O halde ben iş-zevk miyim?” Bunu sevmişti. “Yoksa zevk-iş mi?” Bunu daha çok sevmişti. Daha romantikti.

Beau ona doğru baktı. “Botlu, sen bir keçi rodeosundaki baş keçisin.”

Stella bir nefes verip kendisini gösterdi. “Keçi miyim?”

“Baş keçisin.” Beau bu komikmiş gibi güldü. “Sevimli bir baş keçi. Bu nasıl?”

“Ben keçi olmak istemiyorum.” Stella’nın kuzeni keçi yetiştiriyordu. İnsanlara boynuzlarıyla vurup çok fazla kaka yapıyorlardı. O kadar da sevimli değillerdi. “Sen ne tür bir keçisin?”

“Ben keçi çobanıyım.”

Stella itiraz etmek için ağzını açmıştı ki Beau’nun telefonu çaldı ve konuşmayı kestiler. Selam vermedi, sadece telefonu açıp, “Hey, yalaka!” dedi. Sonra da güldü. Stella yalaka olmaktansa sevimli bir keçi olmayı kabul edebileceğini düşündü.

“Teksas sınırından iki saat kadar uzaktayız,” diye devam etti Beau.

İki saat. Sadie’yle buluşmasına iki saat. Stella sırt çantasını karıştırıp kırmızı dudak kremini çıkardı. Bir şeylerle oyalanmak için dudak kreminden sürdü.

“Hayır. Dallas’tan altı saat sürüyor. Ben beşe düşüreceğim.”

Beş saat. Bu geceyi Dallas’ta geçirip ertesi sabah devam etmeyi konuşmuşlardı. Bir süreliğine neden Lovett, Teksas’a doğru hızla ilerleyen bir Escalade’de olduğunu unutmuştu.

“Hâlâ yoldayım, o yüzden ofisi arayıp bilgiyi Deb’e ver.”

Yarın bu saatlerde babasının çiftliği J.H.’te olacaktı.

Artık kız kardeşinin çiftliği idi. Dünya üzerinde hiçbir zaman hoş karşılanmayacağını bildiği o yerde.

Teksas sınırına iki saat uzaklıktaydı. Korkmalı mı, heyecanlanmalı mı bilemiyordu. Muhtemelen ikisini de hissediyordu. Parmaklarıyla konsolun üzerinde ritim tutup derin bir nefes aldı. Midesi hafiflemiş ve bulanıyor gibiydi. Sanki kusacak gibi.

Beau telefonu kapattı ve ön tarafa fırlattı. “Evindeki her şey Kuzeydoğu Miami’de bir depoda.”

“Ah!”

Stella dönüp camdan dışarı bakarken Beau da onun ensesine bakıyordu. Koyu saçları, omuzlarına ve çıplak kollarına dökülüyordu. Dün gece Stella yumuşak dudaklarını onun üzerinde kullanırken o da yumuşak saçlarını ellerinin arasına alıyordu. Sekiz aydır cinsel bir temas yaşamadığı için mi böyle olmuştu ya da Stella yüzünden mi bilmiyordu ama daha önce bu kadar güzel bir şey yaşadığını hatırlamıyordu.

Beau yola dönmeden önce Stella’nın küçük mavi bir elbisenin içindeki göğüslerine baktı. Göğüslerini düşünmese çok iyi olurdu. Çok küçük değildi. Çok büyük de değildi. Beau’nun eline tam yerleşiyordu. Tanrım! “Miami hâlâ çok sıcak. Gallo kardeşler gelip benim adamlarıma gözdağı vermeye çalışmışlar.” İki gangsterin üç piyadeye gözdağı vermeye çalışmalarını görmek isterdi.

“Pes etmemişler mi?”

“Sanırım Lou Gallo elinden dolayı çok sinirli,” diye bir şaka yaptı Beau.

Stella büyük, mavi gözler ve kırmızı dolgun dudaklarla ona baktı. “Nerede olduğumu öğrendiler mi?”

Aslında Beau ile daha çok ilgileniyorlardı. “Hayır, ama ciddi davranış problemleri olan piyadelerle uğraşmamaları gerektiğini öğrendiler.”

Stella’nın gözleri büyüdü ve sulanmaya başladı. “Enişelenme.” Beau, Stella’nın eline yeniden uzanarak kendisini bile şaşırttı. Genellikle *böyle* bir adam değildi. Aslında hiçbir zaman bir kadının sırtını ya da omzunu seven veya sanki arkadaşlarmış gibi elini tutan bir adam olmamıştı. Ama Stella ile bunlar tuhaf gelmiyordu. Ona dokunmak bir şans gibiydi. Engel olması gereken ama olamadığı bir şans. “Seni bulamayacaklar.”

Stella yutkundu ve geçen gün havaalanının dışında saklandığı zaman onun kendisini nasıl bulduğunu hatırlattı. Genç. Korkmuş. Kırılğan. Çok seksi. Ona gerçekten kötü şeyler yapmak istiyordu. Bir kısmını dün gece yapmıştı. Kırmızı, yumuşak ve ıslak dudakları Beau’nun tam da şeyinde...”

“Kenara çek. Kusacağım!”

“Ne?”

Stella pencereyi indirip eliyle yüzüne rüzgâr yaptı. “Kusacağım!”

Beau’ya ikiden fazla kez söylemesine gerek kalmadı. Direksiyonu sola kırdı ve otobandan çıktı. SUV, otlarla dolu bir tarlada durdu. Stella yolcu koltuğunun kapısını hızla açıp dışarı fırladı. Eski püskü, kırmızı beyaz bir Ford; Beau, Cadillac’tan çıkarken çıkışa doğru ağır ağır

gidiyordu. Beau bir şişe su alıp ön tarafa doğru yürüdü. Stella ellerini çıplak dizlerine koymuş duruyordu. Saçı da parlak siyah bir perde gibi önüne inmişti.

“Su ister misin?” diye sordu Beau ona doğru ilerlerken.

Stella başını salladı ve nefes almaya çalıştı.

“Nefes al, Botlu.”

“Korkuyorum.”

“Bayılacaksın.”

Stella derin nefesler alıp verdi.

“Kusacak mısın?”

Stella doğruldu ve saçını solgun yüzünden uzaklaştırdı. “Hayır. Panik atak krizi geçiriyorum.”

“Ricky ve adamları seni asla bulamayacaklar.” Beau plastik şişeyi açıp ona verdi.

“Teksas’a gitmek istemiyorum.” Stella sudan bir yudum alırken çenesinden akıyordu.

Teksas mı?

“Gidemem.” Bir yudum daha aldı ve elinin tersiyle çenesini sildi. “Ya benden hoşlanmazsa?”

Stella’nın ne dediğini anlamıyordu. “Kim?”

“Sadie.”

“Sadie mi?” Beau ona doğru gitti ve mavi gözlerine baktı. Hâlâ kocamanlardı ve bir yere odaklanmıyorlardı.

“Bu, Sadie’nin yüzünden mi?”

Stella başını salladı ve derin bir nefes daha aldı.

“Seni neden sevmesin?”

“Bazen insanları sinir edebiliyorum,” dedi derin bir nefes vererek. “Seni sinir ettim.”

“Bu sadece senin kalçana dokunmak isteyip de dokunmadığımı içindi.”

“Gerçekten mi?” Stella kırmızı dudaklarını yaladı ve bir yudum aldı. “Bunu sadece beni rahatlatmak için mi söylüyorsun?”

“Hayır. Sadece seni rahatlatmaya çalışmıyorum. Ve evet, gerçekten çok hoş bir kalçan var.” Onu rahatlatan bir şekilde gülümsedi ve “Bana Teksas’tan bahset,” dedi.

Otobandaki araçlar etraflarını tekerlek gürültüsüyle doldururken beyaz bir minivan çıkıştan geçti. Stella boş-taki elini, çıplak boynuna götürdü ve itiraf etti. “Teksas’a gitmekten korkuyorum ve sana söylemedim çünkü sen hiçbir şeyden korkmuyorsun.”

Stella yanıyordu. Beau en büyük korkusuna bakıyordu. Mavi gözler ve sevimli bir yüz. Beau ona karşı savaşmak yerine teslim oluyordu. Stella ile birlikte kuralları çiğnemişti. Gururlu davranmaktan vazgeçmişti. “Sen tanıdığım en güçlü kadınlardan birisisin.” Beau kendi kurallarını asla çiğnemezdi, en azından aynı anda üçünü birden.

“Değilim.” Stella’nın eli boynundan kalbine doğru inerken Beau da onu izliyordu. “Ya oraya gidersem ve Sadie benim yeterince iyi olmadığımı düşünürse?”

Beau gözlerine baktı. “Yeterince iyi olmamak mı? Seni tanımıyor bile.”

Stella gözlerini sıkıca kapattı ve elini kalbine bastırdı. “Yanlış anlaşıldım. Yani... Yani...” Gözlerini açtı ve Beau’ya baktı. “Babamız beni sevmiyordu. Benimle ilgi-

li hiçbir şeyi asla istemedi. Ya Sadie ile tanışıp onun da babamız gibi olduğunu görürsem? O da Clive gibiyse? Ya bana bir bakış atıp beni tanımak istemezse?”

“Seni görmek istiyor.” Beau, Stella’nın yanaklarını ellerinin arasına aldı. “Seni bulmam için beni gönderdi. Hatırladın mı?”

Stella güçlükle yutkundu. “Babam bir seferinde New Mexico’ya gelmişti. Beni görmek istediğini düşünmüştüm. Yani... Bilmiyorum. Beni önemsediyini düşündüm. Bana porselen atlar ve kovboy çizimleri getirmişti. Sanırım on-on bir yaşlarımdaydım. Bilmiyorum. Bir saat kadar oturdu ve ben çok mutluydum. Çok mutlu.” Sesi titredi ama ağlamadı. “Sonunda beni önemsemeye başladığını düşündüm.” Stella başını salladı. “Bu çok acı. Daha da kötüsü, ne giydiğini bile hatırlıyorum. Kapıdan çıkarken ne kadar uzun görüldüğünü ve el salladığım halde geriye dönmediğini de hatırlıyorum. Gidişini izlemek kalbimi kırmıştı. Onu son görüşüm olacağını bilmiyordum.”

Beau ne diyeceğini bilemiyordu. Stella’nın gözlerindeki acıyı silmek için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. İçi öfkeyle doldu. Kendisini, annesini yatağında ya da dolapta ağlarken bulan o çocuk gibi hissetti yine. Çaresiz hissetti.

“Sonra o gün beni görmek için, benimle ilgilendiği ya da beni sevdiği için gelmediğini öğrendim. Gelmişti çünkü yakınlarda bir at müzayedesine vardı ve bize de uğramak için kendisini zorunlu hissetmişti. Las Cruces’e rastgele gelmişti ve annemi görmek için zorunluluk hissetmişti. Anlamsız bir zorunluluk, tıpkı para fonu gibi.”

Beau çölde ya da Kuzey Kutbu'nda nasıl hayatta kalacağını biliyordu. Okyanusun ortasında mahsur kalsa ya da isyancılar tarafından rehin alınsa ne yapması gerektiğini biliyordu. Stella'yla birlikteyken kendisini başka biri gibi hissediyordu. Ricky's'e girdiği, onu kısa deri şortu ve Amy Winehouse postışı ile gördüğünden beri böyleydi.

“Sadie de Clive gibi bir zorunluluk hissediyorsa? Ya babası gibi hayatımdan çıkıp giderse?”

Beau ellerini, Stella'nın saçından sırtına doğru indirdi ve yüzünü kendisine doğru çevirdi. Onunla birlikte kurallarını çiğnemişti. Stella ona sırt çantası ve büyük çantası ile koştuğundan beri çizgiler bulanıklaşmıştı. Görevi belirsizleşmişti. “Bunun olmasına izin vermeyeceğim.”

“Nasıl?”

Bunu bilmiyordu. Bunun yüzden cevap vermek yerine dudağını onun hizasına indirdi ve onu öptü. Kuzeydoğu Louisiana'daki otobanın kenarında. Kurallar ve gururun birbirine karıştığı ve hiçbir anlam ifade etmediği o yerde. Onun için anlamı olan tek şey, Stella'nın kendi dudaklarına değen kırmızı dudaklarıydı.

Bölüm 11

Stella ahşap kaplamalı bir evin kirli garaj girişinde durmuş, bir marka gibi üzerine H harfi işlenmiş büyük çift kapıya bakıyordu. Uzaktan bir yerlerden köpek havlamaları geliyordu. Batmakta olan parlak güneş, Stella'nın gölgesini çimenliğe ve taş patikaya yansıtıyordu.

Stella'nın babasının evi. Kız kardeşinin evi. Annesinin kendisine hamile kaldığı ama hiçbir zaman hoş karşılanmayacağı ev. Parmakları titredi ve başını salladı.

Beau'nun ona cesaret veren eli, Stella'nın beline doğru gitti ve gölgeleri birleşti. "Nefes al, Botlu."

"Alamıyorum."

"Tabi ki alabiliyorsun." Başparmağı aldığı yeni elbisenin üzerinden tenine değdi ve midesinin kasılmasına neden oldu. "Daha zor durumlarla karşılaştın."

"Ne gibi?"

"Ricky. Fat Fabian ve Lefty Lou."

Bu bir ömür önce olmuş gibiydi. Kuruyan dudaklarını yalayıp yutkundu. "İyi görünüyor muyum?" Altı saattir yoldalardı ve Stella iyi görünmek için elinden geleni yapmıştı ama Lovett ve J.H. arasındaki yolda makyajını tazelemeye çalışırken eli çok fena titremişti.

"Güzel görünüyorsun, Stella."

Muhtemelen daha çok korkmuş bir tavuk gibi görün-

yordu çünkü kesinlikle öyle hissediyordu. Gerçi tavukların korkup korkmadığını bilmiyordu. Belki onları kedilerle karıştırıyordu. Bilmiyordu. Beyni donmuş gibiydi. Göğsü sıkışıyordu. Nefes alamıyordu. “Gerginim.”

“Biliyorum ama ben buradayım. Altı hizasındayım.”

Stella, Beau’nun güneş gözlüğündeki yansımasına bakmak için başını kaldırdı. Tavuk gibi mi, kedi gibi mi görünüyordu bilmiyordu ama korkudan altına etmek üzereydi. “O ne demek?”

“Arkadayım. Eğer şimdi gitmek istersen, gideriz. Çok geç değil.” Beau omzunun üzerinden Escalade’i gösterdi. “On dakika içinde gitmek istersen seni buradan götürürüm.”

Şu kısa birkaç günde Beau onun çapası olmuştu. Onun kayası. Yanındaki sakin güç... Ve birkaç gün içinde gitmiş olacaktı. Bu düşünce Stella’yı daha da panikletti. “Flaş bombalarıyla mı?”

“Eğer öyle istersen. Patlatırız. Sadece söylemen yeter.”

Büyük kapının bir tarafı açıldı ve daha yoğun bir panik, Beau’yu zihninin arka taraflarına itti. Uzun boylu bir sarışın kapının girişinde duruyordu. Stella fısıldadı. “Sadie.” Ya da belki de sadece içinden söylemişti. Kapıda, Sadie’nin arkasında uzun boylu bir adam belirdi ve elini Sadie’nin omzuna koydu.

“Bu Vince,” dedi Beau ve Stella’yı birkaç adım ileri itti. “İyi bir çocuktur.”

Stella duruma alışmaya çalışıp adım atarken ayaklarının ağırlaştığını hissediyordu. Bu büyük ev... Kız karde-

şinin onu izleyişi... Beau'nun sırtındaki eli... Boğazında atan kalbi... Bu kadarı fazlaydı. Çok fazlaydı. Stella patikanın ortasında durdu. Her şey yavaşladı ve sonra durdu. Stella kadar durgundu. Bir saniye. İki. Üç. Her şey donmuş gibiydi. Stella gözlerini kırpı ve kız kardeşi kendisine doğru yürümeye başladı. Hızla.

"Estella Immaculata Leon-Hollowell?"

Sadie, Stella'nın karşısında durdu. Dokunacak kadar yakındı. Yirmi sekiz yıldır ilk kez. "Evet." Stella bekledi. Nefesi ciğerlerinde sıkışıp kalmış gibiydi.

Sadie'nin gözleri, Stella'nın gözlerine derin derin bakıyordu. Bir şeyler arıyordu. Bakıyordu. "Tanrım, ismin çok uzun."

"Bana herkes Stella der."

Ruhuna bakıyordu. Bekliyordu. "Gözlerin babama çekmiş."

Stella yutkundu. Sadie çok güzeldi. Teksas güzellik kraliçesi annesi gibi. Stella'dan en az on beş santimetre uzundu ve babaları gibi zayıftı.

"Gelip gelmeyeceğini bilmiyordum."

"Geldim," diyerek zaten ortada olan durumu yineledi Stella ve birden kendisini aptal gibi hissetti. Sadie üniversiteye gitmişti. Zekiydi. O...

"Çok sevindim." Sadie elini karnını örten şeftali rengi bluzuna koydu ve gülümsedi. "Uzun kuyruklu bir kedi gibi gergindim."

"Sana Beau'nun onu buraya getireceğini söylemiştim."
Stella bakışlarını elini Sadie'nin beline dolayan iri

adama çevirdi. Koyu renk saçları, yeşil gözleri ve Beau'nunki kadar geniş omuzları vardı.

"Ben Vince Haven." Elini Stella'ya doğru uzattı. "Sadie günlerdir telaşlanıyordu. Sonunda geldiğin için çok mutluyum, artık o da rahatlayabilir."

Stella başını salladı, göğsünün deminki kadar sıkıştığını hissetmiyordu artık. Sadie de gergindi. "Memnun oldum, Vince."

Vince, Stella'nın yanındaki adama döndü. "Beau. Seni görmek güzel."

İki adam tokalaştı ve Stella sırtında Beau'nun dokunuşunun eksikliğini hissetti. "Nasılsın Haven?"

"İyi." Nişanlısını, Beau'ya tanıttı ve Sadie'nin gözleri açıldı.

"Senden iki tane *var*," dedi. "Yüce Tanrım!"

"Ben iyi olan ikizim." Beau kıkırdadı. "Blake buralarda mı?"

Vince başını salladı. "Bir yerlerde belaya bulaşıyordur. Benim evimde kalıyor ve oraya gitmeye bile korkuyorum."

İki adam birbirlerine anlamlı bir şekilde baktı ve Sadie, Stella'ya kendisini takip etmesini işaret etti. "Bu ikisi sohbet edip bataklıklarda uyudukları ve böcek yedikleri eski güzel günlerden bahsederlerken biz içeri gidelim."

Stella arkasını dönüp Beau'ya baktı. "Böcek mi yedin?"

Beau sırtıttı. "Bir ya da iki tane."

Stella, Sadie'yi takip etti ve bakışları kız kardeşinin

hâkî rengi eteğine, uzun bacaklarına ve kovboy çizmeleri-
ne indi. Büyük çift kapıdan geçip babasının evine girdiler.
Girişte boynuzlardan yapılmış bir avize vardı ve ahşap
zemini eski Navaho kilimler kaplıyordu. Stella kapıdan
arkasına ve bahçeye baktı. Beau, Vince'in söylediği bir
şeylere gülüyordu ama bakışları kendi üzerindeydi. Uzak-
tan ona değen bakışları, dün gece değdiği diğer yerleri
aklına getiriyordu. Bilmediği şeyleri kendine öğrettiğini.
Yaparken içine girmek üzere olduğu ve Stella'ya kontro-
lünü kaybettiği şeyleri. Böyle bir şey belli ki Beau'ya
hiç olmamıştı. Stella'ya olduğu gibi.

"Ben biraz şarap alacağım," dedi Sadie ve kapıyı arka-
larından kapattı. "Sen?"

Stella ellerini sıkıca birleştirdi ve sonra bırakıp gergin-
liğini biraz attı. "Bu çok iyi olur. Teşekkürler."

"Oturma odasında oturacağız. Kanepeler seni korkut-
masın." Sadie girişin karşısındaki bir odayı işaret etti.
"Hemen döneceğim."

Stella oturma odasına doğru yürürken taşlı parmak
arası terlikler, topuklarına çarpıyordu. Çoğunluğu sığır
derisi mobilyalardan ve dev bir şömineden oluşan odayı,
bir diğer boynuzlu avize aydınlatıyordu. Şömine rafının
üzerinde bir at portresi asılıydı ve odanın etrafındaki ağır
çerçevelerde aile fotoğrafları duruyordu. Odada limon
yağı ve deri kokusu vardı. Stella sehpalardan birinin üze-
rindeki resme uzandı.

Omuzlarında küçük Sadie ile Clive Hollowell. Stel-
la'nın hatırladığı halindeydi. Sert, cılız ve aşırı göz kor-

kutucu. Sadie'nin çocuk gözlerinde koca bir gülümseme varken Clive'in yüzü buz gibiydi.

"Bu, en sevdiğim fotoğraf," dedi Sadie odaya girerken. "Babam neredeyse gülümseyecekmış."

Stella fotoğrafı bırakıp döndü. "Teşekkürler," dedi ve kız kardeşinden bir kadeh beyaz şarap aldı.

"Sana soracak milyonlarca şeyim var. Söyleyecek milyonlarca şey." Sadie'nin bakışları, Stella'nın yüzüne döndü. Sanki bir an önce başlamak ister gibiydi. "Ama şu anda hiçbirini aklıma gelmiyor."

Stella da aynısını hissediyordu. Koltukta Sadie'nin yanına oturdu. "Burada olacağımı asla düşünmezdim. Hiç düşünmemiştim..." Boştaki elini kaldırıp dizinin üzerine bıraktı. "Seninle tanışacağımı."

"Beni hep biliyor muydun?" Sadie bir yudum aldı ve sanki başka bir yere bakamıyormuş gibi bakışlarını Stella'nın üzerine kilitledi.

Stella başını salladı. O da başka yere bakamıyordu. Sadece kestiği eski haberlerde gördüğü kız kardeşinden. "Annem senden bahsetti. Senin bakıcınmış."

"Marisol'u hatırlıyorum. Annem yeni ölmüştü ve babam ağlamalarıma dayanamıyordu." Sonunda Sadie eteğinin ucuna baktı ve parmağıyla düzeltti. "O yüzden bana bakması için anneni tuttu. Sadece beş yaşındaydım ama bana karşı iyi olduğunu ve her gün saçlarımı taradığını hatırlıyorum. O gittikten sonra saçlarım hizmetçimiz Clara Anne düzeltmediği müddetçe berbat bir halde durdu."

Bu, Stella'nın annesi ile ilgili gönül rahatlığı ile söyle-

yebileceği şeylerden biriydi. Stella en pahalı, tasarımcıların markalarına sahip olmamış olabilirdi ama her zaman temiz ve bakımlı olmuştu. “Annem yedi yaşına gelene kadar her sabah saçlarımı ördü. Bundan nefret ederdim.”

“Sanırım ben bundan hoşlanırdım.” Sadie başını kaldırdı. “Ama işler öyle gitmiyor. Asla sahip olmadığımız şeyleri istediğimizi sanıyoruz.”

Ne demek istemişti? Çok fazla şey istememesi için bir uyarı mıydı bu? “Senden hiçbir şey istemiyorum.”

“Tanrım, hiçbir zaman istediğini düşünmedim. İsteseydin, seni bulması için kuvvetli bir piyade bulmak zorunda kalmazdım.” Sadie bir yudum aldı ve kadehini masaya koydu. “Blake’i tanıdığım için kardeşinin seni korkutabileceğini düşünmüştüm.”

Stella gülümsedi ve şarabından bir yudum aldı. Kuru-yan boğazı ıslandı ve sonra devam etti. “Korkutucu gibi görünüyor ama ondan korkmadım.” Tuhaf bir şekilde.

“Vince bana çalıştığın barda bir problem olduğunu söyledi.”

“Eskiden çalıştığım.” Stella’nın bakışları boynuzlu avizeye döndü. “İstifa ettim sayılır ama yeni bir iş bulacağım. İyi barmaidler her zaman iş bulabilir ve iyi bahşiş alırlar.” Sadie’nin kulağına bir ezikmiş gibi gelmek istemediği için ekledi. “Muhtemelen okula giderken yarı-zamanlı bir iş bulacağım.” Ayağa kalktı çünkü küstahça yalan söylerken kendisini huzursuz hissetmişti. “Güzel at,” dedi ve şöminenin üzerindeki portreyi işaret etti.

“Bu Admiral. Babamın Blue Roan Tovero’su. Admi-

ral'ın öldüğü gün, babamı ağlamak üzere gördüğüm tek gün.” Sadie kalkıp Stella'nın yanına gitti. “Babam atlara, insanlara verdiğinden daha fazla önem verirdi.”

Stella kız kardeşine baktı. Kız kardeşi. Hâlâ babasının evinde durmuş, onun Blue Roan Tovero'suna bakıyor olduğuna inanamıyordu. Stella at tabloları ile ilgili birkaç şey biliyordu. Lisedeyken bu konuda bir yazı yazmıştı çünkü güzel olduklarını düşünüyordu. “Burada olmak bana çok tuhaf geliyor. Clive asla beni burada istemezdi.”

“Baba’n... Babamız zor bir adamdı.” Sadie dikkatini tabloya çevirdi. “Onu hiçbir zaman anlayamadım. Anlamak için çok zaman harcadım. Onu mutlu etmek için de çok zaman harcadım ve hiçbir zaman edemedim.”

“Ama seni *seviyordu*.” Odada bunu, Stella'nın umursadığı ama Sadie'nin umursamadığı gibi bir hava vardı.

“Kendi yöntemleriyle sanırım.” Sadie omzunu silkti ve Stella'ya döndü. “Beni gerçekten sevdiyse bana neden küçük bir kız kardeşim olduğunu söylemedi? Bunu bilmeye hakkım vardı. Seni tanımaya hakkım vardı.” Sadie'nin gözleri nemlendi. “Seni bulurdum, Stella. Senin hayatımda olmanı sağladım.”

“Muhtemelen bu yüzden söylemedi.” Stella şarabını kafasına dikti. Gerçekten Sadie için biraz üzülmüyordu? Her şeye sahip olan kız kardeşine? Mal varlığı umurunda değildi ama en azından babaları onu seviyordu. *Kendi yöntemleriyle* bile olsa. “Beni asla hayatında istemedi.”

“Bu çok bencilce. Onun soğuk olduğunu her zaman

biliyordum ama bu çok zalimce.” Sadie’nin sinirden dudakları kasılmıştı. “Bir çocuğu nasıl terk edebilir?”

“Annemin beni büyütmek için parası olduğunu garantiye vermişti.” Stella gerçekten Clive’i mı savunuyordu?

“Buna inanamıyorum. Tek yapabildiği bu muymuş?” Sadie dikkatini yeniden tabloya çevirdi. “Ölmeden birkaç gün önce daha yakın olduğumuzu düşünmüştüm. Birbirimizin boynuna atlamadık ve Hollywood filmlerindeki gibi temaslara yoktu ama sonunda yetişkinler gibi bir ilişkimizin oluştuğunu hissetmiştim.” Sadie acı bir şekilde güldü. “Sığırları asla sevmediğini ve hep bir kamyon şoförü olmak istediğini söyledi.”

Stella, tanıdığı o uzun boylu ve zayıf adamın büyük araçları kullandığını hayal edemiyordu.

“Sanki hep bir kamyoncu olmak istediğini söylemesi, bir kız kardeşim olduğunu söylemesinden daha önemliymiş gibi. Hastaydı. Öleceğini biliyordu. Neredeyse seksen yaşındaydı ve bana yine de söyleyemedi mi? Bana, ‘Sığırlardan hep nefret ettim ve yolların kralı olmak istedim... Ah, bu arada Sadie Jo, senin bir kız kardeşin var,’ diyemedi mi? Vasiyetini okuduğumda bunu benim keşfetmem mi gerekiyordu?” Stella’ya bakıp elini yeniden karnına götürdü. “Ben bile tekrar tekrar sinirleniyorsam sen herkesten daha fazla sinirleniyor olmalısın.” Sadie derin bir nefes aldı ve boynuzlu avizenin ışığı saçlarını aydınlattı. “Biraz daha şarap?”

“Papa Katolik mi?”

Sadie gülümsedi. “Tanrım, öyle umuyorum. Eğer de-

ğilse tıpkı ölen Ginger Teyzem gibi tuhaf şapkalarla meraklı olan bir yaşlı olabilir.”

Stella güldü. “Jorge Amcam’ın kenarlarında püskül yerine shot bardakları sallanan geniş kenarlı bir şapkası var. Bazı bardaklar çatlayıp kırılrsa da her Cinco de Mayo’da onu takar. Çok sevimli.”

“Ben bir Patron shot’ı alabilirim.” Sadie bir koridordan geçip ağır örtülerle kaplı, zevkli bir yemek odasına doğru giderken göz ucuyla Stella’ya baktı. “Belki de iki ama çok içki içtiğimi düşünmeni istemem.”

“O halde ben koyayım.”

Vince Haven’in deniz piyade birliğine her zaman bir yakınlığı olmuştı. Televizyonda gösterilen şiddet olayları da buna sebep oluyordu. Genellikle ilk varan ve asıl yumruğu patlatan piyadelerdi bunlar. Sert ve zalimlerdi. Ayrıca üstünlüklerinden de eminlerdi. Herkes Donanma SEAL’larının, özel operasyon sınıfları içinde seçkin sınıf olduğunu bilse de Vince deniz piyadelerinin bu özelliğini seviyordu. Ancak bu konuyu Başçavuş Junger’e fiziksel olarak kanıtlamaya çalışmayı sevmiyordu. Jungerlerle birkaç barı temizlemişti ve sonrasında onların birbirlerine daldıklarını şaşkınlıkla izlemişti. İkisi de yere yığılana kadar kavgayı sürdürmüşlerdi. Nefesleri kesilmiş bir haldeyken hâlâ kimin daha sağlam olduğu konusunda tartışıyorlardı; Batman mi, Superman mi?

“Ne kadar süre kasabada olacaksın?” diye sordu Vince, siyah Escalade’e yaslanırken. Son yarım saat, Beau’nun yirminci kez saatine baktığını fark etmişti.

“Birkaç gün buralarda takılacağım.” Denizci, J.H.’nin giriş kapısına baktı. “Blake’e bağlı.”

Blake mi? Vince, Beau’nun buralarda takılmasının nedeni erkek kardeşi mi; yoksa kırmızı dudaklı, ufak bir esmer mi merak ediyordu. “Stella sana planından bahsetti mi?” Blake, Stella’nın işinde yaşadığı fiyaskodan bahsetmişti. Beau da hikâyenin geri kalanını anlattı.

“Planlar yapan birisi olup olmadığını bilmiyorum.” Güneş gözlüğünü başının üzerine itti. Erkek kardeşine ne kadar benzediğini görmek korkutucuydu. Vince, Blake ile orduda ve sonrasında, çenelerindeki ve gözlerindeki küçük farklılıkları anlayabilecek kadar çok zaman geçirmişti. Ve tabi ki Blake’in çenesinde bir yara izi vardı. “Anladığım kadarıyla Stella daha çok bir hindiba tohumu gibi. Rüzgâr onu nereye götürürse oraya gidip kök salıyor.”

“Benim kafama takılan da bu.” Sadie, Stella’yı ilk öğrendiğinde incinmiş ve kafası karışmıştı. Onun gözlerinde bu tür bir acıyı görmek Vince’in hiç hoşuna gitmemişti. “Düşüncesiz bir hindiba tohumu.”

“Ben onun düşüncesiz olduğunu düşünmüyorum. Düşüncesiz olmak için fazla sorumluluk sahibi.” Beau başını sallayıp cebinden telefonunu çıkardı. “Daha çok atılğan diyebilirim.”

Atılğan mı? “Onu ne kadar tanıyorsun?”

“Son altı günü onunla geçirdim. Çoğunlukla da bir Escalade’in içinde.” Telefonda bir şeyler yazarken kaşlarını çattı. “Escalade büyük ama o kadar da değil. Tam olarak ne bilmek istiyorsun, Vince?”

Birkaç şey. Eve doğru yürürlerken Beau'nun, Stella'nın belinde olan elini görmüştü. Bir erkek, bir kadının yanında kendini rahat hissettiğinde elini koyacağı belirli yerler vardı. Kadın ona ait olduğu zaman. Vince, Beau'nun hâlâ sekssiz vagonda olup olmadığını merak etti. Yoksa Sadie'nin kız kardeşinin üzerine atlamış mıydı? "Sadie, babasının ona bir kız kardeşi olduğunu söylemediğini duyunca çok incindi ve üzüldü." Vince geçirdikleri altın gün ve geceyi sormamaya karar verdi. En azından şu anda. "Sanırım Stella'nın da onu incitmesini istemiyorum."

"Anlaşıldı ama asıl incinen sanırım Stella," dedi Beau hızla bir mesaj yazarken sesi biraz sertti. "Bunu görmekten gerçekten nefret ediyorum." Telefonu yeniden pantolonunun cebine koydu. "Hollowelllar tarafından yeterince reddedilmiş."

Vince, Beau'nun çelik grisi gözlerine baktı. Adam hiçbir şey belli etmiyordu. Gerçekten soğuktu. "Sadie, Stella'yı reddetmeyecek. Daha çok 'Ben Ablayım' tişörtlerinden ve birbirini tamamlayan kalp kolyelerinden alacak gibi görünüyor." Ve iyi niyeti ile umutlarından faydalanmak isteyecek bir kız kardeşten Sadie'yi korumak da Vince'in göreviydi. Stella'nın, kız kardeşiyle bir ilişkiden başka bir şey istemediğinden emin olmak onun işiydi. "Ama kasaba kesin çıldıracak."

"Nasıl yani?"

Beau yıllarca savaşın baskısıyla birlikte bu soğukluğu kazanmıştı. "Lovett'ta pek bir şey olmuyor. O yüzden

Clive Hollowell'ın yirmi sekiz yaşındaki gayrimesru kızını duyduklarında tüm gözler ona çevrilecek." Luraleen Teyze'si de kesin başı çekecekti.

Beau yeniden saatine baktı. "Blake ile Road Kill Bar diye bir yerde buluşacağım."

Vince güldü. "Mekânı dağıtmayın."

Beau sonunda gülümsedi ve SUV'un arkasına yürüdü. "Artık o kadar çok içmiyorum." Beau kapıyı açtı ve sırt çantasıyla büyük çantayı dışarı çıkardı. "Bugünlerde toparlanmam daha uzun sürüyor."

"Anlaşıldı, tamam." Vince bugünlerde çok içmiyordu. Blake gibi değildi. Blake tatildeymiş gibi içiyordu ve Vince, Beau'yu Road Kill'e gitmeden önce bu konuda uyarması gerekir mi, gerekmez mi bilemedi. "Bunlar Stella'nın mı?" Yakında öğrenecekti zaten.

"Evet."

"Gidip kardeşinle buluş. Bunları ben alırım."

Beau çantaları vermeden önce tereddüt etti. "Stella'ya bir şeye ihtiyacı olursa bana haber vermesini söyle."

"Söylerim." Beau'nun boştaki elini sıkı ve sonra da çantaları aldı. "Blake ile benim evimde kal ve yarın seni benzinliğe getirmesini söyle," dedi Vince son birkaç aydır tadilatıyla uğraştığı marketi kastederek. Eve doğru döndü ve elini salladı. Son sekiz haftadır ya da daha uzun bir süredir J.H.'de Sadie ile birlikte yaşıyordu. Bu, ona gayet doğal ve normal geliyordu. Ayrıca mümkün olacağını düşündüğünden de daha iyi hissettiriyordu.

Maalesef bu, kasabaya Henderson'ların şüpheli tank

patlamasının yanında dedikodu yapacak bir konu daha sağlamış oluyordu. Vince'in J.H.'ye taşınması, yeni şerif yardımcısının Lily Darlington ile yaşamaya başlaması skandalını bile gölgede bırakmıştı. Stella'nın gelişi de onlara oyalanacak yeni bir konu olacaktı. Hollowell dedikoduları, dedikoduların en tatlı olanıydı. Vince birbirlerinden haberdar olmayan kız kardeşlerin yanına doğru gitti.

Onları mutfakta buldu. Kıkırdıyorlardı. Nişanlısının bir shot bardağını kafasına diktiğini görünce elindeki çantalar yere düştü. "İçiyor musunuz?" Tezgâhtaki şişeye baktı. "Tekila mı?" Sadie hiç tekila içmemişti. Bu onu vahşi ve çılgın yapardı. O son seferde -Slim Clem's karaoke gecesinde- çok fazla margarita içtiğinde *I'm Too Sexy*'yi söylemiş ve sonrada bılardo masasının üzerinde sızmıştı.

Sadie gülümsedi. "Sorun yok, Vince. Stella bir profesyonel."

Vince martini karıştırıcısına limon sıkarak küçük kadına baktı. Tanrım, çok küçüktü. "Ne konuda profesyonel?"

"Barmenlik," dedi Stella. Biraz şeker eklerken büyük gözleri çok masumdu. "Piyasadaki en yetenek gerektiren ve rağbet gören mesleklerden biri. Hızlı karar vermek, titremeyen bir elin olması ve bıçak kullanabilmen gerek."

Ne piyasası?

Sadie kız kardeşinin neden bahsettiğini anlıyormuş gibi başını salladı. "Tüm o kazığa oturtma sanatları gibi."

"Kesinlikle. Kılıç sallama ve bıçak atma gibi." Stella

karıştırıcının üzerine kapağını kapattı. “Ya da açık kalp ameliyatı.”

Sadie kız kardeşi komikmiş gibi güldü. Vince şakayı anlamamıştı ama bu sorun değildi. Sadie’nin gülmesi yeterliydi. Sevdiği kadına doğru yürüyüp yüzünü ellerinin arasına aldı. “İyi misin?”

Sadie başını salladı. “Teşekkürler, Vin.” Elinin kenarını öptü. “Sana borçluyum.”

“Yaşasın.”

“Belki iki kez yaşasın.”

Vince güldü ve ellerini indirdi.

“İkinci tur için hazır mıyız?” diye sordu Stella karıştırıcının içindekileri üç tane uzun shot bardağına boşaltırken.

Vince soğuk bir birayı tercih ederdi ama ne fark ederdi?

Stella bardakları uzattı.

“Bu ne?”

“Limon margarita shot. Demlenmiş vanilyası eksik.”

“*La familia*,” dedi Sadie bardağını kaldırırken.

Stella bardağını kaldırdı. “Aileye.”

“Aile.” Vince shot yaptı. Ona göre biraz tatlı ve fazla kız işiydi.

Sadie’nin dudakları buruştu.

Stella bir nefes verip güldü. “Beau nerede?”

Vince soğuk bir Lone Star ile devam edecekti. “Road Kill’de Blake ile buluşmaya gitti.”

“Ah!” Stella’nın gülümsemesi yok oldu ve sanki Vin-

ce'in arkasında saklanıyor olabilir gibi arkaya doğru baktı. "Bu gece tekrar gelecek mi?"

Beau anlaşılması zor bir adam olabilirdi ama Stella okuması kolay bir kitaptı. "Bir şeye ihtiyacın olursa onu aramanı söyledi."

"Ah!" Stella dönüp shot bardağını masaya koydu. Vince yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu. "Yani sanırım bu gece geri gelmeyecek."

Vince tek kaşını kaldırmış olan Sadie'ye bir bakış attı. "Çantalarını yukarı çıkaracağım," dedi Vince.

Stella önce Vince'e, sonra da Sadie'ye bakarken çok genç görünüyordu. "Sanırım burada kalıyorum."

"Tabi ki!" Sadie kız kardeşine doğru yürüyüp elini omzuna koydu. "Burada kalmayıp nerede kalacaksın?"

"Yani bir motelde kalırım diye düşünmüştüm."

"Neden? Neden bir motelde kalmayı düşündün ki?"

"Yani, beni görüp de sevmeseydin... Ya da... Ya da ben seni sevmeseydim..." Stella omuzlarını silkeli. "Burada olmak tuhaf."

Vince kötü hissetti. Babasının evinde rahat hissedemediği için... Kız kardeşinin kendisini sevip sevmeyeceğinden emin olmadığı için...

"Eşyalarını alayım," dedi Vince ve çantalarına uzandı. Evet, kötü hissetmişti ama kızı yine de yakın takibe alacaktı.

Bölüm 12

Beau birilerinin deli gibi kustuğunu duyarak uyandı. Blake. Yastığı başının altına sıkıştırıp başının üzerindeki tavan vantilatörüne baktı. Vince'in dairesi tipik iki odalı, iki banyolu evlendendi. Bina yeniydi ve hâlâ yeni halı kokuyordu.

Koridorun sonundaki banyoda su açıldı. Beau ayaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Bir otel odasında, Stella yanına kıvrılmış bir haldeyken uyanmak isterdi. Önceki iki gecede olduğu gibi... Sıcak ve yumuşak kalçasını, Beau'nun sert penisine bastırırken o da göğüslerini eliyle avuçlardı. Uyanıp çıplak omzunu öptüğü gün dün müydü? Stella'nın yanında kasılıp inlemesi yirmi dört saat önce miydi? Beau da bunu, penisini bacaklarının arasına yerleştirip gelene kadar gidip gelmesi için bir davet gibi düşünmüştü. Stella bu sefer onu sevdiğini söyleyerek bağırma-mıştı ve bu yüzden Beau rahatlamıştı.

Stella onu, onun Stella'yı sevdiğinden daha fazla sevmiyordu. Aşk zaman alırdı. Bir SUV'da geçen altı gün ve iki günlük seksten daha uzun bir zaman. İyi seks tabi ki. İçine girmeden yapılan seks... Beau'nun yeteneklerini ve kontrolünü zorlayan yaratıcı bir seks ama Beau her zaman zorluklara alıştı.

Yataktan kalktı ve büyük banyoya girdi. Penisinin başı,

Stella'nın sıcak ve ıslak bacak arasına değerken onun da bunu istemesini sağlamak çok kolay olurdu. O kadar arzuları ki içine girmesini isterdi. İçinde ıslaklığını ve sıkılığını hissedirdi. O kadar güzel olurdu ki Stella bunu umursamazdı. Tekrar istemesine neden olacak kadar ateşli olurdu.

Çok kolay ama ateşli olurdu ve içinde gelip giderken haz Beau'yu bitirirdi. Kendi kontrolünü çok da iyi bulmuyordu. Eğer New Orleans'ta Stella'ya arkasını dönüp gidebilseydi çok iyi bulabilirdi ama bunu yapmamıştı. Stella'nın teklifini kabul etmişti. Üzgün değildi ama Stella'yı bekâretinden vazgeçmesi konusunda ikna etmeye çalışarak ne onun gururunu ne de kendi gururunu incitirdi. Stella bu son numarasını, sevdiği ve ömrünün geri kalanında birlikte yaşamayı istediği bir erkeğe saklamak istiyordu.

Beau'dan başka bir erkeğe.

Dün gece birkaç kez bardan çıkıp Stella'yı aramayı düşündü. Aramadı çünkü işi bitmişti. Sorumluluğu sona ermişti. Sürekli Beau'yu ve Escalade'i görmeyince Stella'nın da öyle hissedeceğini düşündü. Güzel birkaç gün geçirmişlerdi ama artık bitmişti.

Beau bir duş aldı. Dişlerini fırçalayıp kardeşinin bu sabah nasıl bir halde olacağını merak etti. Eve gelirken kardeşine yardım etmek zorunda kaldığına göre çok baktan bir halde olacaktı. Tanrı bilir, Beau onu vurmak isteyecekti.

Road Kill, dans pisti doldurulmuş hayvanlar ve du-

varlarda asılı duran uzun boynuzlarla tam bir kovboy barıydı. Bir salı gecesine göre bar oldukça kalabalıktı ama Beau içeri girer girmez kardeşinin gülüşünü tanıdı. Blake, kamyoncu şapkalı erkekler ve uzun saçlı kadınlarla çevrilmiş bir masada oturuyordu.

Blake'i görmek her zaman çok güzeldi ama kardeşi yabancıların arasında sarhoşken geceyi kalabalık bir barda geçirmeyi tercih etmezdi.

Blake ikizi olmayan insanların anlayamayacağı bir şekilde, onun bir parçasıydı. Konuşmaları, yürüyüşleri ve lokmalarını çiğneyişleri bile aynıydı. Aynı bakıyorlar ve aynı düşünüyorlardı çünkü tek ve aynıydılar. Blake'i kendini bildiği kadar iyi biliyordu. Kardeşine baktığında kendini görüyordu ama yine de ikisi de birer bireydi. Muhtemelen ortak noktaları daha çoktu ama birçok açıdan farklılardı.

Beau yeşil fasulyeyi severdi. Blake bezelyeyi. Beau hard rock dinlerdi. Blake country tercih ederdi. Beau boş zamanlarında uzanıp maç izlemek isterdi. Blake barlarda dolanıp ilginin odağı olurdu.

Babaları gibi.

Beau kargo pantolonlar ve siyah tişörtler giyerdi ve kardeşinin de mutfakta aynı şeyleri giymiş bir halde durduğunu görünce şaşırmadı. Zevkleri aynıydı ve bu çok sık olurdu. Blake'in belini gündüz ışığında görünce şaşırdı. Kardeşi kilolu değildi ama belli ki bira göbeği yapma yolundaydı.

"Nasıl-sın?" diye sordu Beau kahve fincanı arayarak bir dolabı açarken.

“Beynim deli gibi zonkluyor.” Blake bir dolabı açıp parlak pembe bir *çatlak kadın kovboy* fincanı çıkardı. “Birkaç Advil ve kahve iyi gelir.” Kahveyi doldurup Beau’ya uzattı.

Beau, kardeşinin fincanının üzerinde bir SEAL simgesi olduğunu gördü. “Bu senin mi?” Pembe fincanı kaldırıp bir yudum aldı.

Blake güldü. “Sanırım Sadie’nin ama senin kişiliğine de uydu. Hanım evladı pabucumun denizcisi.”

“Daha çok senin göz bebeklerinin rengine uyuyor, sersem denizci.”

Blake dolabı açıp iki buçuk litrelik sütü çıkardı. “Sadie ile tanıştın mı?” Kanlı göz konusu kapanmıştı.

Beau da kardeşinin içmesinden bahsetmek istemiyordu. Kısa süreliğine kasabadaydı ve Blake ile tartışmak yapmak listesinin üst sıralarında değildi. “Sayılır.”

“Hoş bir kadın.” Kahvesine biraz süt ekledi ve sonra Beau’ya uzattı. “Vince şanslı bir adam.”

“Vince mutlu görünüyor.” Sütü kahvesine karıştırdı. “İkinizin tadilatını yaptığı markete uğramaktan bahsediyordu.”

“Benzinlik. Buraya uzak değil.” Elini cebine soktu ve anahtarlarını çıkardı. “Hadi önce Wild Coyote’de bir kahvaltı yapalım.”

“Ben kullanırım,” dedi Beau kendi anahtarlarını çıkarırken. “Senin kamyonetin barda kaldı.”

Wild Coyote *Dünyaca Ünlü Kahvaltı Güveçlerinin* reklamını restoranın önüne ve menülerine yerleştirmişti.

Beau bunun neden *Dünyaca Ünlü* olduğunu anlamamıştı ama menüdeki fotoğrafa bir kez bakıp onun yerine Co-yote kahvaltısı sipariş etti. Blake de aynısından söyledi ve bisküvi, gravyer, domuz pastırması, jambon, kırılmış yumurta, tost, mütver, çilek ve kavundan oluşan kahvaltılarını yaptılar.

“Tanrım, iştahınız çok iyi!” dedi bayan garson, beyaz fincanlarına kahvelerini koyarken. “Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, çocuklar?”

“Hayır. Teşekkürler.” Beau bakışlarını tabağından kaldırıp ona ve kardeşine bakan birçok gözü fark etti. O ve Blake, insanların aralarındaki ufak farklılıkları anlamaya çalışırcasına kendilerini incelemelerine alışıklardı. Lokmasını çiğnerken etrafa baktı. Yine de bu durum sinir bozucuydu. Özellikle de bir restoranın ortasında oturdukları ve etraflarındaki insanların üç yüz altmış derece kendilerini izleyebilecek oluşundan dolayı. “İnsanların bizi nasıl izlediklerini unutmuşum.”

Blake ağzına tostunu attı ve başını kaldırdı. Çiğneme-ye devam edip kahvesinden içti. “Sanırım bu daha çok senin geçen haftaki yolcunla ilgili. Eminim Sadie’nin kız kardeşini sormak için ölüyorlardır.”

Beau dikkatini bisküvilerine çevirdi. “Onu daha dün bıraktım.”

“Burası küçük bir kasaba ve J.H.’nin çok fazla çalışanı var.” Blake kahvesini masaya bıraktı.

“Pekâlâ, bu senin kardeşin olmalı,” dedi yolda ilerleyen bir Abrams tankı gibi şaşkın bir ses. Beau, beyaz saçlı

ve kırış kırış yaşlı kadına baktı. Kulaklarında küçük kov-boy çizmeleri sallanıyordu ve beyaz bluzunun üzerinde de bir tüfek ve altında da *Gel de Al* yazısı vardı.

“Selam Luraleen.” Blake ayağa kalktı ve elini uzattı.

“Ah, sen!” Kollarını Blake’in göğsüne doladı. “Benim sarılmayı sevdiğimi bilirsin.”

Blake sırttı. “Biliyorum.” Elini, çatalını bırakıp ayağa kalkan Beau’ya doğru uzattı. “Beau, bu Vince’in teyzesi, Luraleen Jinks.”

“Memnun oldum, Bayan Jinks.” Beau elini kaldırdı ama Luraleen onu da sıska bir ahtapot gibi sardı.

“Bana Luraleen de,” dedi ve minnettar bir şekilde kollarını indirdi. “Çocuklar, siz oturup devam edin. Kahvaltınızı bölmek istemiyorum. Wild Coyote, çarşamba günleri mutfakta çalışan Rus Ralf sayesinde güzel bisküviler yapıyor.” Luraleen etrafına baktı ve sessizce ekledi. “Hafta sonları asla gelmeyin. Cumadan pazara kadar mutfakta Sarah Louise Baynard-Conseco oluyor ve onun bisküvileri, Teksas kilinden daha sert oluyor. Muhtemelen eşi şu anda San Quentin’de hapiste olduğundan ve evde yemek pişirmesi gereken bir erkek olmadığından böyle.” Sonra da sanki sormuşlar gibi ekledi. “Cinayet.”

Beau omzunu silken kardeşine bir bakış attı. “Bunu unutmayacağım, Bayan Jinks. Sizinle tanışmak bir zevkti.” Beau oturmak için elini masaya koydu ama Luraleen’in lafı bitmemişti, bu yüzden Beau ayakta durmaya devam etmek zorunda kaldı.

“Ve tabi ki sen Clive Hollowell’in gayrimeşru kızını

sonunda Sadie Jo ile tanışması için kasabaya getirdin.” Mavi gözleri Beau’nun gözlerinin içine bir şey söylemesini ister gibi dikkatle bakıyordu. Beau konuşmadı ama Luraleen de aynısını yapamazdı. “Bu bir skandal değil mi? Kimin aklına gelirdi?” Başını salladı. “Onu iyi tanıdın mı? Onca gün yalnızdınız. Sadece o ve sen miydiniz? Kızın adını unuttum. Ne olduğunu söylemiştin?”

“Ben söylemedim, Bayan Jinks.” Beau sözlerini gülümsemesiyle yumuşattı. “Ben size hiçbir şey söyleyemem. Sadie’nin kız kardeşiyle ilgili bir şeyler öğrenmek isterseniz, Sadie’yle konuşmanız gerekir.”

Luraleen yan gözle baktı. “O kız kimseye bir şey söylemez. Kendisinin buralar için fazla iyi olduğunu düşünüyor.” Sonunda dayanamadı. “Onca yıl zavallı babasını tek başına bıraktı,” diye mırıldandı.

Kardeşler oturdu ve Blake kahvesini aldı. “Bu Luraleen bir tabanca gibi.”

Beau çatalına uzandı. “Gevşek bir tetiği olan çılgın bir tabanca.”

“İyi birisi. Vince’e yardım ederken onu biraz tanıdım.” Çatalını aldı ve ağzına biraz yumurta attı. Beau da yemek yerken böyle mi görünüyordu? Stella ona ne demişti? *Sağlam yiyici?* “Sen ve Sadie’nin kız kardeşi ne yaptınız?” diye sordu Blake ve derinden bir kahkaha attı. “Onca gün bir arabada yalnız başınıza. Sadece sen ve o mu vardınız?”

Arabada mı? “Pek bir şey yapmadık. Ben işlerimi hallettim. O da müzik dinledi.”

“Ne tür işlerini? Hâlâ bankta mısın?”

Bu Blake’ti. Beau dikkat etmeliydi. O ve Stella’nın yaptıkları kimseyi ilgilendirmezdi. “Neden soruyorsun?”

“Bu doğal değil.” Garson kahvelerini yenilerken durdu ve uzaklaşınca ekledi. “Bu bir adamı çıldırtır ve zorlar.”

“Senin öyle olmanın nedeni ne?”

“Afganistan’da bir ya da iki kez kaskımı unuttum.” Başını kaldırdı, şaka yapıyor gibiydi. “Anneme söyleme,” dedi.

Beau, kardeşinin gerçekten kaskını unutmuş olduğundan şüpheliydi. Kasksız çıkmak, susuz çıkmak gibi bir şeydi. “Annem, eski kız arkadaşlarımla Facebook’ta arkadaşlık ediyor.” Beau kahvesinden bir yudum alıp Blake’in Stella konusunu kapatmasından dolayı rahatladı. “Bu da demek oluyor ki senin eski kız arkadaşlarınla da iletişim halinde.”

Blake başını salladı. “Mimi Van Hinkle anneme numarasını vermiş ve benim aramamı istemiş.”

“Mimi Van Hinkle’ı hatırlamıyorum.”

“Onuncu sınıf. Uzun, sarı saçlar ve on altı yaş için dev göğüsler.”

“Ah, evet! Erkek kardeşinin Kawasaki’sini çaldığın...”

“Ödünç aldığım.”

“Ödünç aldığın ve yaktığın.”

Blake sırtıttı. “Egzoz borusu çok ısınmıştı ve koltuğu tutuşturdu.” Kıkırdadı. “Patlamadan hemen önce kendimi kurtardım. Kawasaki bitti.”

“Bomba gibi patladı.”

Birbirlerine bakıp yeniden on altı yaşındaymış gibi güldüler. Sanki ikisinden başka kimsenin anlayamayacağı bir şaka gibi. Sanki birbirlerinin en iyi arkadaşymış gibi ve bu çok iyi hissettirdi.

Sabah güneşi parke zemine, kilimlerin üzerine ve beyaz giyinmiş olan Stella'ya vuruyordu. Stella pencerenin önünde bedenini saran bornoz ve gözlerini güneşten koruyan güneş gözlüğüyle duruyordu. Elinde cep telefonu vardı. Gelen mesajları, sesli mesajları ve cevapsız aramaları inceliyordu. Üç tane vardı ama hiçbirisi Beau'dan değildi.

Neden aramamıştı? Onun arkasında olduğunu söylemişti. Neredeydi? Stella numarasını görmek için telefon rehberine girdi ve başparmağı onun adının üzerinde durdu. Belki de kardeşiyle çok meşguldü. Ya da belki de Stella'nın Sadie ile çok meşgul olduğunu düşünüyordu ve onun kendisini aramasını bekliyordu. Hem kendi gecesi hakkında hem de onun gecesi hakkında konuşmak istiyordu Stella. Sadece sesini duymak için bile olsa onu aramak istiyordu.

Ancak onun yerine rehberden çıktı. Onu takip etmek istemiyordu. Onu zaten kendisiyle fiziksel bir şeyler yaşamaya zorlamıştı. Tamam, evet, o da kendisini iki kez öpmüştü ama belki de Stella ısrar etmese daha ileri götürmeyecekti. Eğer Bourbon Sokak'ın üzerindeki balkonda Beau'nun karşısında neredeyse çıplak kalmasaydı, o gece yatağa gitmeyeceklerdi belki de. Ya da son gece

de. Daha önce hiçbir erkeği bunun için zorlamak zorunda kalmamıştı. Kimseyi tahrik etmek zorunda kalmamıştı. Neden Beau?

Güzel görüntüsü ve karın kasları haricinde ne olduğunu bilmiyordu Stella. Onu ilk başta çok da beğenmemişti. Bunun ne zaman değiştiğini tam olarak bilmiyordu. Belki de Tampa ve Biloxi arasında bir yerlerde olmuştu. Şu anda bunun bir önemi yoktu çünkü artık onu çok beğeniyordu.

Telefonu dudaklarına götürdü ve şeffaf perdelere doğru yaslandı. Birkaç at ağılın ve bahçenin karşısındaki ahırın etrafında geziniyordu. Bu arada da uzakta inekler... Her neyse işte bir şeyler yapıyorlardı.

Artık Sadie ile tanıştığına göre şimdi ne olacaktı? Bir işi ya da evi yoktu. Geçen hafta başlayan bir yarıştaki son engeli aşmış gibi hissediyordu. Şimdi ne yapacaktı? Teksas her zaman bir hedef olmuştu, bitiş çizgisi. Şimdi nereye gidecekti? Beau'yu düşündü ama tabi ki Stella'nın problemlerinin çözümü o değildi. Kendi kendisine on yıldır bakan bir kadın için, ona bu kadar sürede güvenmeye başlaması şaşırtıcıydı.

Arkasında adımlar duydu ve dönüp karşısında, mavi bir şort ve üzerinde *Lovett ya da Terk Et* yazan bluzu ile kız kardeşini biraz yorgun bir şekilde buldu.

Sadie, Stella'nın güneş gözlüğünü görüp güldü. "Bashın nasıl?"

"Çok fazla tekila içmişim gibi."

"Benim de." Sadie yatağın kenarına oturdu ve süslü demire elini uzattı. "Üzgünüm."

“Üzülme. Ben yirmi sekiz yaşındayım.”

“Buradaki ilk günündü ve ben seni yoldan çıkardım.” Mavi gözleri Stella’nın gözlerine bakıyordu ve Stella hâlâ orada, J.H.’de olduğuna inanamıyordu. “Ablalık görevimde başarısız olmuşum gibi hissediyorum.”

“Uzun zamandır ablalık yapmamıştın.”

“Seni önce güzel bir öğlen yemeğine, oradan da Amarillo’daki en sevdiğim spaya masaja götürmeyi planlamıştım. Çok hoşuna giderdi ama berbat haldeyim. Bugün evde otursak sorun olur mu?”

“Hayır.” Stella yatağın ucuna, kız kardeşinin yanına oturdu. “Eğer istersen bana buraları gösterebilirsin.”

Sadie başını salladı. “Burası benim odamdı.” Elini demir parmaklığın üzerinde gezdirdi. “Bu da büyük büyükannemin yatağı ve ben küçükken vaktimin çoğunu burada geçiriyordum. Çoğunlukla yalnız.”

“Arkadaşların yok muydu?” diye şaka yaptı Stella.

Sadie başını salladı. “Tabi ki ama hepsi kasabada yaşıyordu.” Yatağa doğru gitti ve başını yastığın üzerine koydu ve uzun, bronz bacaklarını gerdi. “Eğer on yaşındaysan ve tek sahip olduğun şey bir Schwinn marka bisiklet ise kasaba çok uzak gelir.”

Stella yatak örtüsünü düzeltip güneş gözlüğünü komodin üzerine koydu. “Eğlenmek için ne yapardın?”

“Koyun.” Sadie esnedi. “4-H için koyun ve inek yetiştirirdim. Lovett’tan çıkmak için sabırsızlanıyordum. On sekiz yaşıma geldiğimde gittim ve sonra da dönmedim sayılır.”

Stella, Sadie'nin yanına uzandı. Gerçekten kız kardeşinin yanında mı yatıyordu? O kadar rahat hissetmişti ki itiraf etti. "Babamız seni sevdiği için mükemmel biri olduğunu düşündüm hep. Onunla burada yaşadığın için mükemmel bir hayatın olduğunu düşündüm." *Hiç sahip olmadığımız şeyleri istediğimizi sanırız*, demişti Sadie.

"Hayır. Babamı seviyordum ama annem öldükten sonra benimle ne yapması gerektiğini bilemedi. Bir kızı, *kız çocuğu*, olduğunu fark edene kadar ben çıldırmıştım ve ondan sonra beni zarafet okuluna gönderip piyano öğretmeni tutması ya da nasıl yemek yapıp çamaşır yıkayacağımı öğretmeleri için patron kardeşlerden yardım istemesi gerekti." Başını yastığın üzerinde çevirip Stella'ya baktı. "Atış ve tükürme konusunda tam isabet ettiriyordum. Sabahları ahırların gübresini temizleyip öğleden sonraları Mama's Wedgewood'da kanepe ve çay servisi yapıyordum." Gülümsedi. "Büyüdüğümde ne olmak istediğim konusunda kafam çok karışık. Bunu anlamam çok uzun zamanımı aldı."

Stella kardeşinin hep çok kararlı hareket ettiğini düşünmüştü. Dünyadaki yerini bilerek doğduğunu. "Ne kadar sürdü?"

Sadie sırttı. "Otuz yıl."

Bu konuda aynılardı. Stella duygularını rahatlıkla söyleyebilirdi. "Ben her zaman benden başka herkesin belli planları olduğunu düşünmüştüm." Ama ona Carlos ve Vegas'tan bahsedecek kadar rahat değildi. Belki bir gün. "Her zaman çalıştım. İşi sevmezsem başka bir tane bul-

dum. Yirmi sekiz yaşındayım. Bir plana ihtiyacım var. Bir hedefe.” Evet, buna karar vermesi gerekiyordu.

“Üniversiteye gitmek için çok fazla zaman ve babamın parasını harcadım. Dört farklı eyalette, dört üniversiteye gittim ve ancak otuz yaşına geldiğimde ev satmak iste-diğime karar verdim. Bana bin dolara ve yüz altmış dört saate mâl oldu. Ama sevdim. Komisyon konusunda en iyi satıcı olmayı ve daha uzun zamandır piyasada oldukları için daha iyi olduklarını düşünen insanların kıcına tek-meyi basmayı sevdim. Ya da daha yaşlı oldukları için.” Tavana baktı ve gülümsedi. “Erkekler.”

Stella güldü. “Erkek barmenler de kadınlardan çok daha iyi olduklarını düşünürler. Daha iyi yapabildikleri tek şey bira fiçilerini ya da likör kasalarını daha iyi taşı-yor olmaları.”

“Sen de benim gibi geç olgunlaşıyorsun,” dedi Sadie yeniden esneyerek. “Hayatına tam olarak karar vermen için birkaç yıla ihtiyacın var.”

Benim gibi. Yirmi sekiz yıl boyunca kız kardeşinin daha zeki, kararlı ve uzun boylu olduğunu düşünmüştü. Evet, kesinlikle daha uzundu ama daha kararlı değildi. Gerçekten benziyorlar mıydı? O eski çevre mi, genler mi sorusu. Stella yirmi sekiz yıl boyunca kız kardeşinin yo-lunda ilerlediğini düşünürken, o... Uyuyor muydu?

“Sadie?” diye fısıldadı. Cevap vermek yerine Sadie yan tarafa dönüp Stella’ya sarışın başının arkasını çevirdi. Stella uzanıp kardeşinin saçına dokundu. Güneş, saçında dalgalanıyordu. İkisi de çok farklılardı. Uzun. Kısa. Açık.

Koyu. Sadece farklı eyaletlerde değil, farklı dünyalarda yetiştirilmişlerdi. Yine de ortak yanları da vardı.

Stella elini çekti. Sadie'yle buluşamayacağını düşünüyordu ve Beau'nun Ricky's'in otoparkında bir Ninja gibi belirmediği o geceye kadar da artık bunu düşünmeyi bırakmıştı.

Yedi gün. Sırtının üzerine döndü ve gözlerini kapattı. Yedi gün önce hayatının altüst olduğunu düşünüyordu ve galiba öyle olmuştu.

Belki de bu iyi anlamda bir değişimdi. Hiçbir şey olmasa, kız kardeşiyle ve kendisine daha önce hiç hissetmediği şeyler hissettiren bir seksen ikilik bir denizci ile tanışmıştı. Beau, Stella'nın kalbini ısıtmış ve tenini ürpertmişti. Onu güvende hissettirmiş ve her zaman kendine güvenmeye alışık olsa da ona cesaret vermişti.

Bir el omzuna dokunup onu uyandırınca uyuyakaldığını fark edebildi.

"Stella aşağı gel de bir şeyler ye."

Gözlerini açtı ve birkaç dakikalığına Beau ile bir otel odasında olduğunu zannetti.

"Aşağı gel de yemek ye," dedi Sadie. "Çocukların hepsi atış yapmak için burada."

"Çocuklar?"

"Vince, Blake ve Beau."

Kız kardeşiyle birlikte J.H.'deydi. "Saat kaç?"

"Üç."

Stella oturdu. "Öğleden sonra mı?"

Sadie güldü. "Bir süredir uyuyordun. Muhtemelen tekiladan."

Hem o yüzden hem de önceki iki gece de dâhil son yedi gündür doğru düzgün uyumadığı için.

Stella hızla duş aldı ve kot eteği ile New Orleans'tan aldığı mavi, düz bluzunu giydi. Mavi sütyen ve külotunu da giyip taşlı parmak arası terliklerini giydi. Biraz rimel ve dudak kremi sürdü ve saçları hâlâ ıslakken koridorda asılı duran portrelerin yanından geçip merdivenlerden girişe doğru indi.

Beau oturma odasında şöminenin önünde duruyordu ve genç adamı görünce hem kalbi hem ayakları durdu. Boynuzlu avizeden gelen ışık, sert profiline ve sarı saçlarına vuruyordu. At tablosuna bakıyordu ve çok yakışıklı -ve erkeksi- görünüyordu ve Stella daha önceleri cılız Mohawkslı ve göz kalemi süren çocukları nasıl çekici bulduğuna inanamıyordu. Siyah bir tişört ile bej rengi bir kargo pantolon giymişti ve bileğinde de büyük saati vardı.

“Burada olmana sevindim,” dedi Stella odaya girerken. “Hoşça kal demeden gitmişsin.”

Beau omzunun üzerinden ona baktı. Gri gözleri baştan aşağı onu süzdü ve değdiği her yeri ısıttı. “Özür dilerim.”

“Beni özledin mi?”

Beau gülümsedi. “Tabi ki, tatlım.”

Tatlım? Ona daha önce hiç tatlım dememişti. Botlu'yu daha çok sevmiştir. “Dün gece seni özledim,” dedi Stella fısıldar gibi.

Beau ona döndü ve elini tuttu. Derin sesini iyice alçalttı. “En çok neyi özledin?”

“Dudaklarının benim aşağı taraflarıma doğru...” Beau

elini kaldırıp öperken sustu. Kendisine bakan gri gözlerde farklı bir şey vardı. Tam olarak anlayamıyordu ama yüzü biraz daha farklıydı. Çenesinde bir yara izi vardı. Stella elini hızla çekti. “Sen Beau değilsin.”

Başını salladı. “Blake Junger ve sen de Stella olmalısın.”

Tanrım, az önce Beau’nun aşağı doğru inen dudaklarından mı bahsetmişti? Erkek kardeşine? Beau’ya olan benzerliği ürkütücüydü. Tüyleri ürperdi. Abuela’nın kehanetlerinden biri gerçek olduğunda hissettiği gibi. “Evet.”

“Tabi ki seninle ilgili konuşmak istemez.”

Yara izi ve gözleriyle ilgili açıklayamadığı bir şeyin dışında sarı saçlarından ses tonlarına kadar birebir aynılardı.

“Kız kardeşin Sadie kadar güzelsin.”

“Teşekkürler.” Stella ona gülümsedi. “Sen de erkek kardeşin kadar yakışıklısın.” Muhtemelen daha etkileyiciydi ama ses tonu Beau gibi içini ürpertmiyordu.

“Stella,” dedi Beau odaya girerken. “Sadie seni arıyor. Sandviç yapmış.”

Stella ona döndü ve gülümsemesine engel olmaya çalışmadı. “Açlıktan ölüyorum.”

Gri gözleri, Stella’ya erkek kardeşinin baktığı gibi bakıyordu ama daha sıcaktı ve değdiği her yer yanıyordu. “Görüyorum ki kardeşimle tanışmışsın.”

Stella ikisine de bir bakış attı. Klonlamayla ilgili bir bilimkurgu filminde gibilerdi. Giyimleri bile benzerdi.

Korkutucu. “Beau bana iyi olan ikiz olduğunu söyledi. Doğru mu?”

“Değişir.” Blake iri omzunu silkti ve kardeşine baktı. “Neyde iyi?”

İkisi dik dik birbirlerine baktılar. Havada bir sürü soru vardı. İkisi de konuşmadı ve sanki bir ikiz telepatisi kuruyor gibilerdi. Havada testosteron birikmiş gibiydi ve Stella gerginliğe bir son vermek için, “Pekâlâ, eğer birinize vurursam, diğeri de hisseder mi?” diye sordu.

İkisi de dikkatlerini Stella’ya çevirdi. “Hayır,” diye yanıtladı Beau.

“Dur bakalım.” Blake elini kaldırdı. “Bunu hiç denemedik. Neden gidip kardeşimin toplarına vurmuyorsun? Eğer ben de iki büklüm olursam böylece hissettiğimizi anlarız.”

Stella, Beau’nun da onunki kadar kaba bir şeyler söylemesini bekledi. Onun yerine sanki Blake çok komikmiş gibi ikisi birden güldüler. Beau gerçekten Stella’nın tuhaf bir espri anlayışı olduğunu mu düşünüyordu?

“Vince dün gece Sadie ile birlikte birkaç tekila shot içtiğinizi söyledi.” Beau konuyu toplarından başka bir yere çevirdi.

“Çok fazla.”

Dudaklarının kenarı üzülrücesine büzüldü ve yumuşak sesi, Stella’nın içini ürpertti. “Akşamdan kalma mısın, Botlu?”

“Artık değil.” Karnından sırtına ve dizlerine yayılan bir sıcaklık. “Çok fazla uyudum.”

“Botlu?” Blake kaşlarını çatmıştı. “Asker misin?”

“Ayrıldı,” diye cevapladı Beau onun yerine.

Stella bunun ne demek olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Şu anda tamamen içi gıdıklanıyordu.

“Belli ki değil.”

Beau’nun acıma dolu bakışı sinirli bir hâl aldı. “Boş versene.”

Blake başını salladı ve ikisinin arasındaki gerginlik yeniden yükseldi. Bu sefer daha güçlü bir şekilde. “Sadece iş ve müzik değildi.”

Beau önce kardeşini sonra da kendisini işaret etti. “Sen ve ben bu konuda konuşmayacağız.”

“Öyle mi?”

Nasıl mı? Ne diyorlardı? Çok gizli ikiz kodlarıyla mı konuşuyorlardı?

“Evet,” dedi Beau. “Öyle.”

Bölüm 13

“Çek!”

Stella naylon ipi hızla çekti ve iki parlak turuncu kilden yapılmış güvercin havada süzüldü. Solunda Beau bir silahın namlusunu kaldırıp ateşledi. Atış havada yankılandı ve Stella, güvercinlerden biri paramparça olurken yerinden sıçradı. Beau aşırı hızlı bir şekilde pompa kolunu çekti ve kırmızı mermi kovanı fırladı. Yeniden ateşledi ve ikinci güvercin de kırılıp kuru zemine düştü. Stella bir kez daha sıçradı ama en azından bu sefer çığlık atmadı.

“İyi atış,” diyerek onu kutladı Vince.

Beau sırttı ve silahı Sadie’nin nişanlısına verdi. “Yeteneklerle dolu bir alet çantam var.”

Evet. Evet öyleydi. Stella da bu yeteneklerden bazılarını denemişti.

“Kanadından vurdun,” dedi Blake, Lone Star’ını dudaklarına götürürken.

“Ölümçül yaralar da sayılır.”

Stella kendi işine dönüp fırlatma aletinin kolunu çekti. Makineye iki tane daha kilden güvercin yerleştirmek için eğildi ve Sadie’den ödünç aldığı hasır kovboy şapkasının gölgesi yüzüne düştü. Yüzünü akşam güneşinden koruyordu. Hep birlikte atış sahasına çıkmadan önce parmak arası terliklerini çıkarıp eski botlarını giymişti. Sadie

kendi ayakkabılarını teklif etmişti ama Sadie'nin ayakları, Stella'ninkilerden bir buçuk numara büyüktü.

"Çek!"

Stella ipi çekti ve yaklaşık yirmi metre ilerideki nişancılara baktı. Vince ve Blake gökyüzünü ve havadaki turuncu killeri izlerken Sadie cephaneyle dolu masada oturmuş, skor defterini dolduruyordu. Güneş, Sadie'nin şapkasının üzerindeki metal banta vuruyordu ve şapkanın içinden sarkan sarı saçlarını daha da parlatıyordu.

Sadie akıllı davranıp üç tane üstün yetenekli özel kuvvet savaşçısına karşı yarışmak yerine skoru tutmaya gönüllü olmuştu.

Aynalı güneş gözlüklerinin arkasından Beau'nun kendisini izlediğini hissetti. Yüz hatları taş gibiydi ve hiçbir şey belli etmiyordu. O ve Blake boynuz avizenin altında bir nevi ikiz telepatisi kurduklarından beri Beau biraz daha şeydi... Stella tam olarak bilmiyordu. Belki de mesafeliydi.

Mutfakta yemek yerlerken herkes gülüp sohbet ediyordu ama Beau şaka yaparken bile Stella farkı hissedebiliyordu. Bunu, soğutucuları bira ve su ile doldurup evden görünmeyen ve yarım mil uzakta olan atış sahasına, karaağaç ve kavaklardan oluşan rüzgâr siperinin yanından giderken hissetmişti. Sanki sadece sıradan bir arkadaşymış gibiydi. Sanki birbirlerini öpmemiş ve birbirlerine dokunmamış gibilerdi, tüm bedenlerine... Sanki Beau onun elini tutmamış ve Louisiana otobanının kenarında çılgına döndüğünde ona sarılmamış gibiydi. Sanki hiç yakınlaşmamış gibilerdi.

Tamam, belki de Beau onun en sevdiği rengi bilmiyordu ve belki de o da Beau'nun en sevdiği yemeği bilmiyordu ama onu tanıyordu. Ona yakın hissediyordu. Başka bir adama hissetmediği kadar yakm. Ona güveniyordu. Sanki ona saplanıp orada kalabilirmiş gibiydi. Geriye sadece konuşmak kalırdı.

Beau ona doğru hızlı ve dümdüz geldi. Gelirken de soğutucuya uzandı.

“Sıcaklamış gibi görünüyorsun,” dedi ve ona bir şişe su verdi.

“Teşekkürler.” Stella o anda gözlerini görebilmeyi diledi. Ne hissettiğini görebilmeyi. Gözleri Stella'nın seksi olduğundan dolayı mı sıcakladığını düşünüyordu, yoksa sadece hava sıcaklığından dolayı mı?

“Dün gece her şey yolunda gitmiş gibi.”

Stella bir yudum alıp şişeyi indirdi. “Hatırladığım kadarıyla.”

Beau elini ona doğru uzattı ve alt dudakındaki bir damla suyu sildi.

Stella parmağının dokunuşunu karnında ve kalbinde hissetti. Dokunuşunun sıcaklığı hafif bir ses çıkarmasına neden oldu.

“Stella.” Beau'nun gözlerini görmesine gerek yoktu. Sesinde istek vardı.

“Dün gece seni özledim.”

“Şşşt.” Parmağını hafifçe dudaklarına bastırdı. “Şimdi olmaz.” Beau elini indirdi. “Burada değil.”

Stella neden, nerede ve ne zaman olduğunu sormak

istedi. Beau'nun Teksas'tan ne zaman gideceğini bilmek istiyordu. Bu düşünce onu biraz panikletiyordu ama Beau haklıydı. Burası ve şu an bunun için uygun değildi.

“Bir sonra yapacaklarınızla ilgili bir planın var mı?”

“Akşam yemeği. Sadie'nin aşçısı, Teksas kamp ateşi güveci adında bir şey bırakmış fırına.”

“Hayır.” Beau gülümsedi ve başını salladı. “Teksas'tan sonra nereye gideceksin?”

Seninle. Birden bu fikir geldi aklına. Bunu beklemiyordu ama şaşırmadı. Bunun bir anlamı olmasa da çok mantıklı geliyordu. Doğru. Beau nereye giderse oraya gitmek istiyordu. Parası vardı. Bir iş bulurdu. Boğazındaki düğümü yutkunmaya çalıştı. “Emin değilim. Sen nereye gidiyorsun?”

“Eve. Bir süreliğine Nevada'da kalmayı planlıyorum. Çok fazla seyahat etmeyeceğim.”

“Neden?” Stella alt dudağını ısırды.

“Yollardan yoruldum.”

“Ah!” Stella boğazındaki yumru, göğsünü acıtmaya başlayana kadar aslında farklı bir cevap almayı umduğunun farkında değildi. “Ah, evet.” Eğildi ve iki tane turuncu hedef aldı. “Uzun zamandır yollardasın.” Ona âşık oluyordu. Çok hızlı bir şekilde âşık oluyordu ama tutunacak hiçbir şeyinin olmadığı hayatında sabit olan tek insan da karşısında kendisinin olmadığı bir hayattan söz ediyordu.

“Sıra sende, denizci,” dedi Vince.

Beau güldü ve döndü. “Skor ne?”

“Hâlâ birincisin. Blake ve ben sinirlenmeye başlıyoruz.”

Stella fırlatma aletini yüklerken Beau'nun uzaklaşmasını seyrediyordu. Bakışları geniş ensesine ve omuzlarına kaydı. Yumuşak pamuklu tişört kolundan uzun kolları sallanıyor ve siyah tişörtü sırtı ile düzgün belini sarıyordu. Bakışları daha sonra kargo pantolonun arka ceplerine ve cüzdanının oluşturduğu şişkinliğe kaydı. Güzel bir sırtı vardı. Sert, pürüzsüz ve en az önü kadar güzel.

“Ben gidip yemeği ısıtacağım,” dedi Sadie ve kalem ile defteri masadaki mermi kutularının yanına bıraktı. “Benimle gelip salatayı yapmak ister misin, Stella?”

Stella dikkatini kardeşine çevirdi. “Elbette,” dedi. Aslında orada kalıp Beau'nun sırtını izlemek istiyordu. “Ne yapmam gerekiyor?”

“Bir paket marul al. Bir kâseye koy. Bıçaktaki yeteneklerinle belki birkaç sebze doğrarsın.”

“Bunu becerebilirim.”

“Yirmi dakika, Vince,” diye uyardı Sadie ve saatine baktı. “Yemek yedi buçukta hazır olacak.”

“Orada olacağız.”

Sadie ve Stella, karaağaç ve kavak sıralarının arasından fazla büyümüş otlara doğru küçük yoldan ilerlediler. “Eğer bir zaman sınırı koymazsam, tüm gece devam ederler. İki Donanma SEAL'ı, bir denizci piyadesine karşı. Onun kazanmasına asla izin vermezler.”

Stella ve Sadie, Vince'in Escalade'in yanına park edilmiş olan siyah kamyonetine atlayıp eve doğru yarım millik yola koyuldular. “Beau'nun bir şeyde kaybedeceğini hayal bile edemiyorum,” dedi Stella. “O çok...”

Sadie başını çevirdi ve altın çerçeveli güneş gözlükleriyle ona baktı. “Çok ne?”

“Yetenekli.” Stella pencereden ağıllara ve ahırlardaki atlara baktı. “Yaptığı her şeyde çok iyi görünüyor.” Onu Miami’deki evinden alışından Dallas’taki otelde onunla takılmasına kadar her şeyde.

“Birbirinizi ne kadar tanıyorsunuz?” diye sordu Sadie, kamyoneti evin arkasına park ederken.

İkili arka kapıya doğru kısa yolda ilerlerken Stella cevabını düşündü. Çok fazla şey anlatmak istemiyordu ama bir şeyler saklıymuş gibi konuşmak da istemiyordu. “Ondan hoşlanıyorum.” Botları mutfak parkesinin üzerinde tıkırdadı ve Stella şapkasını mutfak masasına attı. Duyguları çok yeniydi. Aşk gibi bir kıpırtı... Midesindeki düğüm... Ve bunlarla ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bu çok tuhaf, muhteşem ve korkutucuydu. “İyi bir çocuk.”

“Öyle olmasa Vince ondan bir iyilik yapmasını ve seni bulmasını istemezdi.”

Sadie mutfağa doğru gidip fırını çalıştırırken Stella yavaşladı. O, bu detayı unutmuştu. Beau onu Teksas’a getirerek bir iyilik yapıyordu. Kendisi istemese de tuhaf bir şekilde bu hiçbir şeyi değiştirmemişti. Bu, Stella için sorun değildi. Adamı neredeyse fiziksel bir şeyler yaşamak için zorlamıştı. Beau onunla birlikte kurallarını çiğnediğini söylemişti. İş ve zevki karıştırmıştı ve onu, bu durumun onu *rahatsız ettiğini* bilecek kadar iyi tanımıştı.

Sadie birkaç dilim Fransız ekmeğine yağ sürerken

Stella da salatayı yaptı. Fırının üzerindeki saati izliyor ve kız kardeşinin ağıldaki hamile kısrak ile ilgili anlattıklarını dinliyordu. Maribell kısa süre içinde doğuracaktı ve Sadie siyah beyaz bir Tobiano bekliyordu. Doğmamış tay, Clive'in yetiştirdiği son soydu. Sadie, babasının atlar konusundaki sevgisini anlatırken Stella; Beau'yu, kurallarını çiğnemenin onu ne kadar rahatsız ettiğini ve bunun ne anlama geldiğini merak ediyordu. Emin değildi ve belirsizlik onu sinir ediyordu.

Stella son çeri domatesi keserken saat yedi buçuk oldu ve geçti. Beau'nun yüzünü görmek için sabırsızlanıyordu. Kontrollü olmaktan ve durmaktan bahseden o yüzü... Sert gözlerindeki tek ifade kendini kontrollü olmaya zorladığıydı.

"Atışın bugün için iyi bir fikir olmadığını biliyorum," dedi Sadie, folyoya sardığı ekmeği fırına koyarken. "Ama çok fazla rekabet içine girmeyeceklerine söz vermişlerdi."

Stella daha sonra bir tane yeşil biber kesti ve yedi kırk beşte arka kapı açıldı. Vince içeri girdi. "Üzgünüm geciktim." Neşeyle gülümsedi ve musluğa yöneldi. "Açlıktan ölüyorum."

Stella ve Sadie önce birbirlerine, sonra da kapalı arka kapıya baktılar.

"Güzel kokuyor." Vince eline sabun sıktı.

"Blake ve Beau nerede?" diye sordu Sadie, Vince'in arkasından.

"Hâlâ atış yapıyorlar."

Stella kesme tahtasının yanındaki havluya uzandı ve parmaklarındaki yeşil biber çekirdeklerini sildi. “Hâlâ mı? Saat geç oluyor.”

“Bir süre daha devam edecekler. Onlar gelmeden başlasak daha iyi olur.”

Kesinlikle bir sorun vardı. Vince’in umursamazlığı sanki zoraki gibiydi ve Beau hiçbir zaman yemek yeme şansını kaçırmazdı. Stella etrafa bakınmak için arka kapıya doğru gitti.

Vince musluğu kapattı. “Oraya gitmeyi düşünmüyorsunuz, değil mi?” Bu, bir sorudan ziyade bir uyarı gibiydi.

Pekâlâ, şu ana kadar bunu düşünmüyordu. “Evet. Anahtarlarını ödünç alabilir miyim, Sadie?”

“Tabi ki.”

“Hayır.” Vince ıslak elini uzattı. “Bu iyi bir fikir değil.”

“Neden?” Stella ve Sadie aynı anda sordular.

“Birkaç sorunu çözüyorlar.”

“Ne sorunu?” Stella kollarını göğsünün altında birleştirip bekledi.

“Tartışıyorlar.” Vince tezgâhtaki bir havluya uzanıp ellerini kuruladı.

Beau’nun annesinin dediği bir şey geldi Stella’nın aklına. Noel brunchını mahvettikleri. “Batman ve Superman konusunda mı tartışıyorlar?”

Vince’in gözleri Stella’ya döndü ve kısa bir süre için umursamazlığı yüzünden silindi ve Stella kaygısını fark etti. “Henüz değil.”

“Mükemmel.” Stella kollarını indirip kapıya doğru gitti.

“Ben sürerim.” Sadie de arkasından gitti.

Vince anahtarları aldı. “Ben sürerim.”

Atış sahasına kadar gittikleri yarım millik yol, yarım saat sürmüş gibi geldi. Stella kamyonetin kapısını açar açmaz, erkek sesleri duydu. Birbirlerine bağırıyorlardı ama çok netti.

“Ben üç yüz metre uzaklıktan bir sineği kışından vururum, seni hanım evladı.”

“Düzelteyim, korkak tavuk. *Eskiden* vurabilirdin. Artık bir AT4 roket fırlatıcıyla bir fili bile kışından vurmazsın.”

Stella ağaçların arasından geçti. Dikkati hemen yüz metre kadar ilerideki kardeşlere yoğunlaştı. Neredeyse burun buruna duruyorlardı ve onları ayırt etmek zordu. Tanrı’ya şükür ellerinde bir silah yoktu.

“O, HOG simgesini senin kışına sokacağım.”

“Dene bakalım, şişko pislik ama tek yapacağın bu olacak.” Beau ellerini, kardeşinin göğsüne koydu ve geri adım atması için onu zorladı. “Sarhoşsun ve şişmansın.”

Stella hızlandı. Sadie ve Vince’in de yanında olduklarını düşündü.

Blake geri yalpaladı. “Ve sen herkesten daha iyiymişsin gibi dolanıyorsun ortada. Sanki sakin özelmış de daha büyük hedeflere saklıyormuşsun gibi. Saçmalık! İlk fırsatında Sadie’nin kız kardeşini becerdin...”

Beau yumruğunu, Blake’in çenesine indirdi. “Onun hakkında konuşmamanı söyledim sana.”

Blake'in başı geri gitti ve o da bir sağ yumrukla karşılık verdi. "Babam gibi olmak istemediğini söylemiştin. O en azından ikiyüzlü değil."

Stella, Beau'ya doğru hızlandı ama Vince'in güçlü eli, onu kolundan yakaladı. "Birbirlerini devirene kadar onlara bulaşmasan iyi edersin."

Stella, Vince'in yüzüne baktı ve sonra da onlara bir bakış attı. Muhtemelen haklıydı. "Ben öyle düşünmüyorum." Kolunu çekti ve iki çıldırmış eğitilmiş tetikçiye doğru koştu. "Lanet olsun, siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye bağırabildiği kadar yüksek bir sesle bağırdı.

Beau, kardeşinin çenesine yumruğunu salladı. Blake onu boğazından yakaladı ve ikisi de yere düşüp iki ağaç gövdesinin yere düşüşü gibi bir ses çıkardılar.

"Ben bu pisliğe benzemiyorum." Çamurun ve otların arasında boğuştu ve en son Beau yukarıda kaldı. Blake'in göğsüne oturup kardeşinin tişörtünü yumruğunun içine topladı.

"Kesin şunu!" diye bağırdı Stella birkaç metre uzaklıkta durarak.

Beau gözlerini Blake'ten ayırmadan dişlerinin arasından konuştu. "Eve geri dön, Stella."

Stella daha da yaklaştı. "Sen de benimle gelersen."

"Küçük kız arkadaşını dinle, Beau. Eve geri dön, korkak."

Stella'nın parmakları uyuştı ve ellerini salladı. "Beni soyunmak zorunda bırakmayın."

İkisi birden başlarını çevirip Stella'ya baktılar. Yırtıl-

mış tişörtleri, kanlı dudakları ve aynı olan yakışıklı yüzlerindeki sanki aklını yitiren *Stella* 'ymış gibi bir bakışla. *Stella*, *Beau* 'yu işaret etti. "Kardeşinin üzerinden in." İkisi de *Stella* 'ya bakmaya devam ettiler. *Stella* nefes alış verişini kontrol etmeye çalışıyordu. "Beni annenizi aramak zorunda bırakmayın."

"Ne?"

"Annemi arayacağını mı söyledi?"

"Evet, söyledim." *Stella* yutkunmaya çalıştı ama boğazı çok kuruydu. "Ve arayacağım."

"Nefes al, Botlu."

Stella elinden geldiğince derin bir nefes alıp verdi. "Eminim *Naomi* 'nin birbirinize vurmanızla ilgili söyleyecek bir şeyleri vardır."

Blake her şeye rağmen gülümsedi. "Kadının bizi gammazlayacak mı?"

Beau tabi ki kaşlarını çatı. "Öyle söyledi."

"Ayrıca kimin süper kahraman olduğu konusunda dövüşmek çok aptalca. Herkes *Görünmez Kadın* 'ın herkesin kışına tekme bastığını bilir." *Stella* bunun aklına nereden geldiğini ya da neyden bahsettiğini bile bilmiyordu. *Jessica Alba* 'yı *Fantastic Four* 'da izlemişti ve *Görünmez Kadın* aklına gelen tek kadın süper kahramandı. Birkaç nefes daha alıp ekledi. "Süper güçleri var, görünmez olabiliyor ve güzel eldivenleri var."

"Siz ikiniz çok komiksinsiz," dedi *Vince*, *Stella* 'nın yanında dururken. "*Sadie* 'nin akşam yemeği kutlamasını mahvettiniz."

Beau üzerlerinde duran yüzlere baktı ve sonra kardeşine döndü. “Batcave’ini kapalı tut, seni pislik.” Beau ayağa kalktı ve elinin tersiyle dudağının kenarını sildi. “Kutlaman için üzgünüm, Sadie.”

Vince, Blake’e elini uzattı ve onu ayağa kaldırdı. “Evet,” dedi diğer ikiz ve sol tarafına doğru yere tükürdü. “Erkek kardeşim bir bok kafalı olduğu ve kutlamanı mahvettiği için özür dilerim.”

Beau kardeşine sanki onu görmeye bile tahammülü yokmuş gibi baktı. “Karaciğerin patlayana kadar iç. Kusup kendi kusmuğunda boğul. Umurumda değil. Benden bu kadar.” Stella’nın elini tuttu ve onu kendisine doğru çekti. “Misafirperverliğin için teşekkürler, Sadie. Kutlama için yeniden özür dilerim.”

Stella’yı o kadar sıkı tutuyordu ki neredeyse nefesi keşilecekti ve kurtulması mümkün değildi. Aslında kurtulmak da istemiyordu.

“İyi misin?” diye sordu biraz şaşırان ve endişelenen Sadie.

“Evet.” Stella neredeyse koşarak ilerleyen Beau’ya baktı. “Nereye gidiyoruz?”

“Başka bir yere.”

Stella döndü ve boştaki eliyle kız kardeşine el salladı. “Sanırım sonra görüşürüz.” Kendisini uzaklaştıran adama baktı. Çok pisti. Siyah tişörtü çamur ve ot olmuştu. “Kolumu koparacaksın.”

“Sadece kolunu koparacak olduğum için şanslısın, dahası da olabilirdi,” dedi Beau ağaçların arasından yürürlerken. “Bunu bir daha sakın yapma, Stella.”

“Bana dahasını yapar mıydın? Neden? Ben ne yaptım ki?” Tanrım, neden *Beau* kendisine bu kadar kızmışken o, *Beau*’yu komik buluyordu?

“Benimle kardeşim arasına girme.” Escalade’in yolcu koltuğunun yanında durdular ve *Beau* kapıyı açtı.

Tamam. Artık komik değildi. Stella hiçbir zaman bir erkekten emirler alan bir kadın olmamıştı. “Bana burnumu başkalarının işine sokmamamı bu şekilde mi söylüyorsunuz?”

“İncinebileceğini sana bu şekilde söylüyorum.” *Beau*’nun gözlerinde ve sesinde öfke vardı. “Yere düşene kadar seni görmedim. Seni incitebilirdim. Anladın mı?”

Stella bakışlarını yakışıklı yüzünden dudaklarının kenarındaki kana çevirdi. “Birinin sana vurmasına asla sessiz kalmayacağım, *Beau*.” Elini uzattı ve yanağındaki otu eliyle itti. “*Anladın mı?*”

Beau’nun dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı, belli ki rahatlamıştı. “Anlaşıldı, tamam, Botlu. Anladım.”

Bölüm 14

Çok derinlerdeydi. Hiç bilmediği bir bölgede. Merdiven-
de önünde yürüyen kadın sayesinde hayatı çok anlamsız
gelmeye başlamıştı. Aralarındaki tek ses, onun botunun
betona vurunca çıkardığı sestti. Vince'in evine gelene ka-
dar arabada neredeyse hiç konuşmamışlardı. Beau son
yarım saati geçirmişti aklından. Kontrolünü kaybedişi ve
kardeşine vuruşunu. Tabi ki daha önce de kavga etmişler-
di ama içlerinden birisi ayıkken olmamıştı bu. Bu sefer
Beau ayıktı. Sarhoşlukla karar yetisi zayıflamayan oydu
ama yine de ilk yumruğu o atmıştı. Blake, Stella'dan bah-
setmişti ve Beau da başka bir şansı yok gibi ona vurmuş-
tu.

“Burası,” dedi Beau ve Stella'nın önüne geçti. Kapıyı
açarken saçının kokusu burnuna ve zihnine işlemişti. Stel-
la penisini ağzına alırken onun da parmaklarını saçlarının
arasında gezdirdiğine dair bir görüntü canlandı zihninde.
Konu Stella olduğunda karar verme yetisi bulanıklaşıyor
ve başka seçenek kalmıyor gibiydi.

Kapıyı arkasından kapattı ve Stella'nın düz, mavi blu-
zunun arkasına baktı. Stella sessizdi. Bugün *sıra dışı* bir
şekilde sessizdi. Beau daha önce hiçbir kadını tutup bir ma-
ğara adamı gibi sürüklememişti. Buna kızacak olursa onu
suçlamazdı. Kendisi de davranışını çok beğenmemişti.

Stella itiraz etmemişti ama bu, kız kardeşinin önünde sürüklenmekten hoşlandığı anlamına gelmiyordu. Etkilemek için çok heyecanlı olduğu bir kız kardeş. “Stella.” Beau bir adım atıp durdu. Kendi aklından da, Stella’nın güzel aklından da ne geçtiğini bilmeden ne diyecekti ki ona? “Seni zorla getirdiğim için üzölmeli miyim?”

Stella döndü ve omuzlarının üzerinden ona baktı. Mavi gözleriyle bluzu uyumluydu. “Üzgün müsün?”

Üzölmeliydi. Birçok konuda. “Hayır.”

“Hayır.” Stella başını salladı. “Zaten Teksas kamp ateşi güveci adında bir şeyi yemeye o kadar da hevesli değildim.” Kırmızı dudaklarında yavaşça tahrik edici bir gülümseme belirdi ve Beau bunu sıcacık bir dokunuş gibi kasıklarında hissetti. “Ağızıma alacağım şeyler konusunda titizimdir.”

Kasıklarındaki dokunuş bir yumruğa dönüştü. Ciğerlerindeki havayı kesti ve hangisinin önce hareket ettiğini bile anlayamadı. Kendisi mi? Yoksa Stella mı? Bunun bir önemi yoktu. Stella bacaklarını beline dolarken onu kaldırıyordu.

“Dün gece seni özledim.” Beau’yu yüzünden ve dudagından öpüyordu. “Canını acıtıyor muyum?”

“Hayır.” Beau’nun gülüşü iniltiye döndü. “Stella. Kirliyim.”

“Kirli halini seviyorum.” Parmaklarını Beau’nun saçlarında dolaştırdı. Nefesi, onun boynunda ve çenesinde dolaşıyordu. “Mükemmel olduğunu unuttuğun anları seviyorum. Doğru şeyi yapıp benimle kirlenmeni.”

“Stella.” Dudakları buluştu ve Beau’nun elleri, Stella’nın eteği tamamen açılana kadar düğmelerinde dolandı.

Eteği itti. Dili, Stella’nın ıslak ve sıcak ağzında dolandı. Hafif öpücükleri, tutkulu bir hâl aldı ve Stella kasıklarını Beau’nun penisine bastırdı. Bu çok hoşuna gitmişti. Acı ve arzu aynı anda Beau’nun bir Burma ağacı gibi sertleşmesine neden oldu ve damarlarında delice bir istek dolanmaya başladı. Kasıkları istekle, ihtiyaçla ve açgözlülükle zonkliyordu ve başka bir şey düşünmesine izin vermiyordu. Beline dolanmış olan kadına odaklanmıştı. Sütyenini çıkarıp arkalarına fırlattı. Dolgun göğüsleri avucunu doldurdu. Pembe meme uçları avuçlarına değiyor ve az sonra ona neler yapacağını düşünmesine neden oluyordu. Öpeceği her yeri. Ve Stella’nın öpeceği her yeri. Penisini, onun ateşli ve lezzetli şeftalisine sokmamak için deneyeceği tüm o deneysel şeyleri. Hazzın doruk noktasını yaşamasına engel olabilmek için deneyeceği tüm o farklı pozisyonları. Beynini şu anda arzu yönetiyor olsa da bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Stella için. Kendisi için.

Stella, Beau’nun beline dolanan bacaklarını yere indirdi. Beau’nun tişörtünü çıkardı ve boynunu, göğsünü öpeerek pantolonuna doğru indi. Elini, ipeksi ve çelik gibi sert penisine sararken, “Mmm...” diye inledi. Beau’nun ellerinin arasında olmasını ve teninin dilinde bıraktığı tadı seviyordu. Pantolonunu ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı doğru iterken boynunu öpüp hafifçe ısırdı. Penis

iç çamaşırının içinden hızla çıkarak Stella'nın karnına külotunun hemen yukarısına değdi. Sıcak ve pürüzsüzdü. Stella bir adım geri atıp penisindeki bir damla zevk sıvısına baktı.

“Canavarı seviyorum,” dedi ve sıvıyı yaladı.

“Canavar da seni seviyor.” Stella'nın elini tutup öptü. “Çok fazla.” Geriye doğru birkaç adım atıp koltuğa oturdu. Beau botunu çıkarırken bakışları Stella'nın dudaklarında, göğsünde ve karnında dolanıyordu. “Pantolonumu çıkar, küçük kız.”

Stella'nın eli karnının üzerinden inip pantolonunun fermuarına gitti. “Ben küçük bir kız değilim.” Pantolonu botunun üzerine düşünce onu kenara itti.

“Hayır. Değilsin.” Tamamen soyununca Beau koltuğa oturdu. “Sen güzel bir kadınsın.”

Stella, Beau'nun dizlerinin arasında ayağa kalktı. “Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?” Beau çok yakışıklıydı. Sert göğsü, kolları, bacakları ve kasıklarındaki tüylerin arasında dikili olan sert penisi. Sert penisi, düz karnının üstünde uzanıyor ve geniş başı göbeğine değiyordu.

“Çok.” Gri gözleri bulanıklaşmış ve yanıyor gibiydi. Başını uzatıp Stella'nın karnına gömdü. Stella'nın nefesi kesildi ve Beau külotunu bacaklarından indirirken alev alev yandığını hissetti. Tek elini bacaklarının arasına götürüp külotundan sıyrıldı. “Çok yumuşaksın.” Göğsünün altından öptü ve hassas tenine dokundu. “Ve ıslaksın.”

Stella dizlerini açtı ve düşmeden önce yere eğildi. Bacakları ve botu, Beau'nun bacaklarının dış kısmındaydı.

Beau'nun eli, Stella'nın beline kaydı. Stella, Beau'nun kendisine çok yakın olan kucağına baktı. Onun organına ve kendi organına, düz karınlarına, çıplak baldırlarına. Arzu, tenini sıcak bir fısıltı gibi yakıyordu. Haz, özlem ve teninde şarkı söyleyen aşkla dolu bir fısıltı. Stella'nın tüm bedeni onu istiyordu. Baldırları, göğüsleri, kalbi... Beau'nun uykulu gözlerine baktı ve dizinin üzerine otururken kalbi sıkışıp hızlanmış gibi hissetti. Beau'nun yüzünü ellerinin arasına aldı. Memesinin ucu, onun dudaklarına değdi. Beau memesini emerken arzulu bakışlarla Stella'yı izliyordu. Penisinin sıcak başı, Stella'nın baldırının iç tarafına değdi. Beau'nun kendi bedenine yaptıklarını seviyordu. Kendisine hissettirdiklerini ve dokunuşlarıyla kalbinin hızlanışını seviyordu. Onu seviyordu. O kadar seviyordu ki sevgisi göğsünden taşacak gibi hissediyordu.

Stella uzanıp sert penisini ellerinin arasına aldı. Beau geriye uzandı ve arzu dolu gri gözleriyle ona baktı. "Ayağa kalk ve benim için bacaklarını ayır." Devam etmeden önce diliyle meme uçlarını yaladı. "Hâlâ denemediğimiz birkaç pozisyon var."

Stella'nın daha iyi bir fikri vardı. Dudaklarını, Beau'nun dudaklarına götürdü ve aşkını dudaklarından akıttı. Kalbi genişledi ve arzusu iyice arttı. Dahasını istiyordu.

Onunla sevişmek istiyordu.

Beau'nun yüzüne baktı. Gözlerini ondan ayırmadan oturdu. Penisinin hassas tenine ilk dokunuşu Stella'yı titretti. İlk darbe, onu nefessiz bırakmıştı.

“Stella!” Beau’nun ateşli gözleri büyüdü ve Stella’nın belini daha sıkı tutmaya başladı. “Ne yapıyorsun?”

Stella biraz daha eğildi ve yaklaştı. “Seni istiyorum, Beau. Seninle olmak istiyorum.”

“Tanrım!” Beau dişlerinin arasından zorlukla nefes aldı. “Durman lazım.”

Stella’nın içinde bir yabancı gibi hissetti. Biraz huzursuzdu ama Stella devam etti.

Beau’nun başı arkaya düştü ve burun delikleri genişledi. Parmaklarını Stella’nın beline bastırdı ama hareket etmedi. “Seni durduramam.”

“Beni durdurmanı istemiyorum.” Stella biraz daha kaydı.

Beau zorlukla yutkundu ve ellerini Stella’nın baldırına koydu. Tamamen içine girene kadar onu aşağı doğru itti. Stella’nın canı yanmadı ama kesinlikle rahatsızdı. Sanki otuz yedi numara ayağını, otuz altı numara bir ayakkabıya sokmaya çalışıyor gibiydi. Ağrıdan çok, sıkıştığını hissediyordu.

Beau’nun elleri, Stella’nın sırtına kaydı ve onu göğsüne doğru çekti. Kolları titredi ve yüzünü Stella’nın boynuna gömdü. “Stella.” Nefes almakta zorlanıyormuşçasına derin bir nefes aldı ve oksijeni içine çekti. “Stella. Ne yaptın?”

“Stella ona kalbini vermişti. Ruhunu ve bedenini vermişti ve pişman değildi. Ama hazzı birden yerini bir rahatsızlığa ve kendi tuhaflığına bıraktı. Bir noktada iyi bir şeyler hissetmeliydi. İyi bir duygu olmalıydı, yoksa insanlar bunu yapmazdı. “Hep böyle mi hissettirir?”

“Hayır.” Beau, dudaklarını boynunun kenarına dokundurdu. “Hiç bu kadar iyi olmaz.”

“Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum,” diye itiraf etti Stella.

“Ben biliyorum.” Hâlâ Beau’nun göğsüne yaslanmışken Beau’nun kendisini koltuğa yatırıp üzerine geçerek pozisyon değiştirdiğini fark etti. “Seni incitiyor muyum?” Alnını, Stella’nın alnına bastırdı. “Çok sıkısın. Seni incitmek istemiyorum, Botlu.”

Stella cevap vermek yerine onu öptü ve bacaklarını beline doladı. Beau yavaşça dışarı çıkıp derinlere doğru girdi. Başı geniş penisi, Stella’nın vajina duvarlarına değiyor ve Stella’nın daha önce hiç hissetmediği türde bir tutku hissetmesine neden oluyordu. Her girişiyse daha derin ve ateşli bir his uyandırıyordu. Beau’nun göğsünden derin bir inilti çıktı ve Stella’nın kalbini sardı. Stella bir amatördü ama hızlı öğreniyordu ve Beau’nun haz ritmine ayak uyduruyordu.

Beau daha hızlı ve yoğun bir şekilde derinlere girerken keskin ve ılık nefesi, Stella’nın yüzünü okşadı. İçine giriyordu. Onu zirveye taşıyordu. Stella’nın ciğerlerinden bir çığlık ve bir de itiraf geldi. “Seni seviyorum, Beau. Ah, Tanrım! Seni seviyorum. Durma!”

“Artık durmak yok. Mükemmelsin. Çok güzel,” dedi Beau inleyip, daha hızlı ve ateşli bir şekilde içine girerken. “Çok yumuşak, kaygan ve inanılmaz güzelsin.” Beau sert penisini tekrar tekrar içine soktu, ta ki Stella daha önce hiç hissetmediği bir haz doruğuna çıkana ka-

dar. Baldırlarının iç tarafı deli gibi yanıyor ve yangın tüm bedenine yayılıyordu. Beau yüzünü ellerinin arasına aldı ve daha derine girdi. Stella'nın hazzı daha da yayıldı, daha da arttı ve daha da yoğunlaştı.

“Bana gel, Stella.” Beau'nun bedeni onunkini sıcaklığı ve zevkiyle sarmıştı ve Stella her zamanki gibi kendisini korumada hissediyordu. “Çok güzelsin.”

Stella'nın botunun içindeki parmakları kıvrıldı ve Beau'nun içinde olmasının verdiği o yeni ve inanılmaz zevkle bir çığlık attı. Kendisini sevdiği erkeğe vermenin hazzıyla.

Beau'nun kollarındaki ve göğsündeki kaslar taş gibi olmuştu. Nefesi ciğerlerinden zorlukla çıkıyordu. Bir denizci gibi küfür etti. Nefesi sonunda yavaşlayıp durana kadar içinde gidip gelmeye devam etti. Yüzünü Stella'nın boynuna bastırıp sordu. “Canını acıttım mı?”

“Hayır.” Biraz tuhaf hissediyordu ama o kadar tatmin olmuştu ki umurunda değildi. “İyi misin?”

“İyiden daha da iyiyim. Boşaldığın anda gözlerini izlemeyi seviyorum.” Stella'yı burnundan öptü. “Bu çok güzeldi, Stella.”

İyiden daha da iyiydi. Beau ile birlikte olmanın ona hissettirdiklerini anlatacak kelime bulamıyordu sadece. O kadar iyiydi. Yirmi sekiz yaşındaydı. Uzun zamandır yetişkin bir kadındı. Kadın olabilmek için bir erkeğe ihtiyacı yoktu ama Beau ona kendisini tamamlanmış hissettirmişti. Daha önce bilmediği bir şey vermişti ona. “Bunu daha fazla yapabilir miyiz?”

“Bunu istediğine emin misin?”

“Ah, evet.”

“O zaman bunu tüm gece yapacağız.”

Ve yaptılar da... Gece yarısına doğru duş almak için durdular ve Beau dondurucuda buldukları dondurulmuş pizza ile peynir çubuklarını pişirdi.

“İlk seferin nasıldı?” diye sordu Beau ama dudaklarının kenarındaki kendinden emin ve ukala sırıtış, cevabı bildiği anlamına geliyordu.

“Şeyden daha iyi...” Stella bir an için kıyaslayabileceği tüm olasılıkları düşündü: havai fişekler, cehennemler ve ılık pamuksu bulutlar. Beau’nun anlayabileceği tüm o olasılıklar. “Flaş bombasından bile daha iyi.”

“Daha iyi?” Beau kıkırdadı. “Bu kadar iyi bir flaş bombası patlatmak neredeyse imkânsız.”

Stella gülümsedi. “Yine de bir şekilde bunu başardın.” Bu şaşırtıcı değildi. Beau birçok şeyde iyiydi. Mükemmeldi. “Senin flaş bomban muhteşem.” Bu geceyi daha da muhteşem kılacak tek bir şey olabilirdi: o da Beau’nun da ona kendisini sevdiğini söylemesi olabilirdi. Stella, Beau elini tutup onu yatağa götürürken *beni seviyor olmalı*, diye düşünüyordu. Beau’ya olan aşkı onu bu kadar etkilerken o, kendisine karşı bir şey hissetmiyor muydu? Bu duygu, tek başına yaşaması için fazla büyüktü.

Beau da onu seviyor olmalıydı. Bunu bakışlarından, boynunun içini öpüşünden anlıyordu. Kendisine dokunuşları, sadece takıldıkları o gece olduğundan daha farklıydı. Sanki hiç durmak istemiyormuş gibi hissettirmişti.

Sevişmişlerdi ama Beau ona kendisini sevdiğini hiç söylememişti. Stella ona doğru kıvrılıp uykuya dalarken yumuşak öpücüklerini sırtında hissettiği anda bile.

Beau siyah iç çamaşırı ile koltuğa oturmuş, telefonun diğer ucundaki sesi dinliyordu. Çıplak ayak parmaklarına bakarak, “Ben onunla yüzleşmeden önce senin Blake ile konuşacağını düşünmüştüm.”

“Beni dinleyeceğini de nereden çıkardın?” diye sordu babası.

“Dinleyip dinlemeyeceğini bilmiyorum ama birileriyle konuşması lazım.” Tanrı biliyor ki Beau bunu denemişti ama Blake bugünlerde onu dinlemiyordu.

“Çocuklar ordudan ayrılmadan aylar önce kariyer danışmanlarıyla görüşmeye başlıyorlar.”

“Onun bir işten daha fazlasına ihtiyacı vardı.” Ayrılmadan önce özel kuvvetler tüm branşları teklif ediyordu ama bazı çocukların daha fazlasına ihtiyacı oluyordu. “Ölümüne içiyor.”

“Hayır... Karada olmaya alışıyor. O bir SEAL. Bir sivil hayatı yaşamaktan daha kötü şeylerle karşılaştı.”

“Sanırım travma sonrası stres bozukluğu yaşıyor.” Beau bu rahatsızlığı olan emektar askerleri işi için tutmuştu ve belirtilerden bazılarını biliyordu.

“Lanet olsun! O, seksen tane belgelenmiş yeteneği olan lanet bir SEAL tetikçisi. Birçok adam kardeşinden daha yeteneksiz.”

Hepsi Beau'nun yetmiş iki tane yeteneği olduğunu biliyordu. "Bu bir yarış değil." O ve ikizi arasındaki bir yarış değildi bu. Her ölümcül atışla Amerikalı ve müttefik personelin ve masum sivillerin hayatlarını kurtarmış oluyorlardı. İkisi de işini yapmıştı ama ortadan kaldırdıkları hedefler konusunda bir yarışa girmemişlerdi. "Baba, Blake'in bir şişeden alamadığı yardımı birilerinden alması gerektiği konusunda bana katılmanı bekliyorum."

"Bunun üstesinden gelecek." William Junger hiçbir zaman travma sonrası stres bozuklukları yaşamamıştı. O yüzden onun için bu, zayıf bir adamın bahaneleriydi. Beau'nun ordudan ayrılışı oldukça sorunsuz olmuştu ama bu, kardeşinin de aynı şekilde ayrılabilceği anlamına gelmiyordu. DNA'ları birebirdi ama parmak izleri farklıydı. İki farklı adamdılar. "Bir Rottweilderan, bir kaniş gibi davranmasını bekleyemezsin."

Beau başını arkaya eğdi. Neden yardım edebileceğini düşünüp de yaşlı adamı aramıştı ki? Belki yardıma ihtiyacı hissetmişti. Kendisine bile itiraf etmekten nefret etse de. *Karından mezara* lafı sadece kardeşlerin birbirine söylediği bir sözden daha fazlasıydı. Anneleri kendilerine hamile kaldığı anda onlar birbirine bağlanmıştı. İyi ve kötü zamanlarda. Paylaştıkları ruhlarındaki bir sorumluluk. Bazen zordu ama doğru şeyi yapmak her zaman çok kolay olmazdı.

Beau babasıyla konuşmasını bitirince Eski Muharip-ler Dairesi'nden tanıdığı birkaç adamı aradı. Sırtında ve başında bir gerginlik hissediyordu. Saatine bakıp başını

yana doğru esnetti. Saat sabah sekizdi ve telefonu kapatana kadar başının orta yerinde bir ağrı başlamıştı bile. Büyük yatak odasının kapısı açıldı ve döndüğünde Stella'yı koridora doğru mavi bluzu, küçük eteği ve botlarıyla gelirken buldu. Islak saç, sol göğsünün altına doğru kıvrılmıştı.

Stella... Dudaklarının yanında oluşan gülümsemesine bakmaktan alıkoyamıyordu kendini. Boynunun kokusunda yok olmuştu. Yanında olduğu diğer zamanlardan farklıydı bu. Onu havuzda ya da casinoda öpüşünden farklıydı. Ya da New Orleans'ta bir balkonda durduğundan ya da bunun Stella için ne anlama geldiğini bildiği halde onunla dün gece sevişmesinden farklı. Beau onu durdurmayla çalışabilirdi. Çok geç olmadan bunu yapabilirdi ama yapmamıştı. Bunun kendisi için de ne demek olduğunu biliyordu. Şimdi ne yapması gerektiğini de.

“Senin diş fırçanı kullandım. Ağzını götürdüğün yerleri düşününce bunu pek de önemsemeyeceğini düşündüm.”

Stella'nın kendisini gülümseyen mavi gözleriyle sömürdüğünü düşünüp bir adım geri attı Beau. Stella'dan hoşlanıyordu. Komik, akıllı ve güzeldi. “Sorun değil.” Beau alnını ovdu ve telefonunu koltuğun üzerine atıp pantolonunu giymiş olmayı diledi. Bu ciddi konuşmayı iç çamaşırıyla yapmak istemiyordu. “Dün gece her şeyi değiştirdi.”

Stella da ona katıldı. Beau'nun karşısına geldi ve ellerini göğsünün altında birleştirdi. Stella onu seviyordu

ve bu her şeyi değiştirmişti. Colbie Caillat gibi, Beau ona çok hoşuna giden duygular armağan etmişti. Ayak parmaklarında başlayıp karnına ve kalbine doğru giden duygular. Beau bu sabah iç çamaşırıyla iyice iri ve havalı duruyordu. Sıkı teni ve sert kasları. Stella giyinik olduğu için biraz üzölmüşü, ta ki Beau'nun bulutlu gri gözlerine bakana kadar. Beau çok sert duruyordu. Bir kez daha taş gibi bir yüzün arkasına gizlenmişti.

“Ben evlilik belgemi alır almaz evleneceğiz,” dedi Beau sanki bir jambonlu sandviç siparişı verir gibi. Ama ondan bile daha az tutkulu bir şekilde. “Burada mı istersin, Vegas’ta mı? Vegas daha kolay olur?”

“Ne?” *Evlilik? Daha kolay?* Stella’nın kolları yanlarına düştü ve çenesi şokla aşağı sarktı. “Benimle evlenmek mi istiyorsun?” Stella bu kadarını hiç düşünmemişti bile.

“Bunu yapmak zorundayız.”

Zorunda? Belli ki Beau ona evlenme teklifi etmiyordu ve bu durumdan pek de memnun değildi. “Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz.”

“Ben zorunda olduğumuza inanıyorum.”

Stella’yı ürperten o hisler birden yerini midesindeki bir bulantıya bıraktı. “Seks yaptığımız için mi?” Stella evliliğı düşünmemişti. Sadece onu ne kadar sevdiğini düşünmüştü. “Tanrı aşkına, evlenmek zorunda değiliz.” Bir akşam yemeğı ile bir film iyi bir başlangıç olabilirdi. “Dün gece seni sevdiğimi söylediğimde bunu gerçekten hissederek söyledim. Seni seviyorum, Beau.”

Beau ona Başçavuş Junger bakışıyla bakıyordu ve ga-

yet makul bir şekilde, “Beni sadece sekiz gündür tanıyor-sun,” dedi.

Ancak aşkın mantıkla ve belli ki takvimdeki günlerle bir ilgisi yoktu. “Evet ve de sana âşık olduğumu biliyo-rum. Sen benim Superman’imsin. Senin yanında kendimi güvende hissediyorum. Arkamdasın ve ben de senin ar-kandayım.”

“Senin arkamda olmana ihtiyacım yok.”

“Ben yine de arkandayım.” Stella kalbindeki ilk acı-yı hissedince ona doğru elini uzattı. “Sen benim kendimi güvende hissetmemi sağlıyorsun. Her şeyi yapabilirmi-şim gibi. Zorbalara karşı koyup flaş bombalarının içinden koşabilirmişim gibi.” Stella elini yanına indirdi. “Baba-mın evinde, kız kardeşimin karşısında cesaret ve güçle durabildim.”

“Bunları kendin de yapabilirsin. Bana ihtiyacın yok.”

“Biliyorum ama seni istiyorum.” Kalbindeki acı biraz daha yayıldı ve Stella elini karnının üzerine koydu. Zihni karışmıştı. Dün gece yüzünden mi kendisiyle evlenmesini söylüyordu? Bir dakika. Hayır... Ona dün gece yüzünden evlenmeleri gerektiğini *söylemişti*. Stella onu seviyor ve ömrünün geri kalanını onunla geçirebileceğini düşünüyordu ama aklında bir soru vardı. Yutkundu ve zorlukla soruyu sormaya çalıştı. Bilmek istemiyordu. Bilmek zo-rundaydı. “Beni seviyor musun, Beau?”

Beau kollarını çıplak göğsünün üzerinde birleştirdi ve biraz daha geriledi. “Seni önemsiyorum.”

Ah, Tanrım! Stella onu o kadar seviyordu ki bunun kal-

bini ve ruhunu kemirdiğini ve içini acıttığını hissetmişti. “Sokak köpeklerini ve kedilerini önemsiyorum ama onlarla evlenmek istemiyorum. Beni seviyor musun, Beau? Kalbini acıtacak türden bir aşkla? Sanki içine sığmıyormuş gibi? Çok büyükmüş gibi?” Stella kollarını yanlara açıp sonra yeniden indirdi. Gözleri yanmaya başladı ve gözyaşlarını gözlerini kırparak uzaklaştırmaya çalıştı. “Seni seviyorum. Seninle seks yapmayı da seni sevdiğim için istedim.”

Beau kaşlarını indirip, “Bana bir şans bırakmadın, Stella. Sorumluluğu düşünmem için bana zaman vermedin,” derken sesi sakın ve mantıklıydı.

Sorumluluk. Stella’yla evlenmek için bir sorumluluk hissediyordu. Stella bir erkeğin zorunluluğu olmamak için çok çabalamıştı ve şu anda Beau’nun sözleri, kendisine vursa da acıtmayacağı kadar çok acıtıyordu canını. Sanki HOG sembolüyle Stella’nın göğsünü parçalamış gibiydi. “Sorumluluk,” diyebildi kalbine saplanan o hançerden sonra. Acısı nefes alışını zorlaştırıyordu. “Ah!” Nefes almaya ve ağlamamaya çalıştı. Gözleri yanıyor ve kalbi acıyordu. “Peki.” Beau’nun yanından geçip kapıya gitti.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” Beau ona uzandı ama yetişemedi.

Uzağa. Beau’dan uzağa. Dağılmadan ve Beau onu toparlamak zorunda hissetmeden önce, çok hızlı bir şekilde. “Sana ihtiyacım yok. Hatırladın mı?” Stella kapıyı açtı ve gün ışığına doğru adımını attı. Güneş gözlerini yakıtı, beton merdivenleri hızla indi.

“Stella! Buraya dön.”

Stella bordo bir minivanın yanında durdu. İlk gözyaşı dudağına doğru inerken çocuklarını araca bindiren kadının görüntüsü belirsizleşti. Stella döndü ve siyah iç çamaşırıyla gelen Beau’ya baktı. “Pantolonunu giy.” Stella döndü ve Escalade’in olduğu yönün tersine doğru gitti. Binanın yanından geçip başka bir binaya giden merdivenlere oturdu. Elleri titriyor ve kulakları çınlıyordu. Kesin bayılacaktı. Başını salladı ve dizlerinin arasına koydu. Betonun üzerindeki siyah bir sakız izine bakarken nefes alıp vermeye çalışıyordu. Sakızın yanma bir damla gözyaşı düştü. Ah, Tanrım! Ne yapacağını bilmiyordu. Kimseyi tanımadığı bir kasabada kalakalmıştı. Az önce kendisini kalbinden vuran adam dışında. Sadie dışında.

Nefes alış verişlerine ve seçeneklerine odaklanırken iki damla yaş daha süzüldü. Şu anda dağılamazdı. Lovett, Teksas’ta Casa Bella Apartment Complex’in önünde. Toparlanıp yanaklarını sildi. Düşünmesi lazımdı.

Ağlayacak vakti yoktu. Daha önce de kötü durumlarda olmuştu. Vegas’ta Carlos’la. Kavgalar çıktığında sahne- de şarkı söylerken. Ricky tarafından taciz edilip Gallolar tarafından takip edilirken. Bu sefer onlardan daha kötü hissediyordu kendisini. Kalbi parçalanmış bir halde bir merdivenin üzerinde ağlarken kendisini kafasına bir şişe atılmıştan daha beter hissediyordu. Yanaklarına birkaç damla daha indi ve onları da sildi. Telefonu, kimliği, parası ya da kredi kartları yoktu. Sırt çantası J.H.’deydi. Sadie’nin yanında.

Sadie. Cep telefonu yanında olsa da Sadie'nin numarasını bilmiyordu. Beau biliyordu. Ayağa kalktı ve omuzlarını yüzüne sürttü. Beau şu anda görmek isteyeceği son insandı ve onun kapısını tekrar çalmaktansa kolunu çiğnemeyi tercih ederdi. Başka şansı yoktu galiba. Binanın önüne doğru yeniden gitti ve etrafa bakındı. Beau'nun Escalade'i gitmişti. Bunu görünce biraz rahatladı.

Hamile kadın arabanın arkasını kapattı ve sürücü koltuğunun kapısını açtı.

"Pardon," diye ona seslendi Stella ve koluyla yüzünü sildi. "Sadece bir arama için kullanabileceğim bir cep telefonunuz var mı?"

Kadın, Stella'nın gelişini izleyip kapıyı açtı ve dev sıgır derisi çantasını içeriden aldı. Otoparka ve sonra da Stella'ya baktı. "Seninki telaşla buradan ayrıldı."

O, Stella'nınki değildi.

Kadın gülümsedi ve telefonu çantasından çıkardı. "Ama pantolonunu giymişti."

Stella hafifçe gülümsedi. "Çok teşekkürler," dedi ve 411'i aradı. Sadie'nin cep telefonu vardı ama çiftliğin de telefonu vardı. Bunu mutfakta görmüştü.

"Verizon 411. Hangi şehir ve eyalet?" diye sordu operatör.

"Lovett, Teksas."

"Nerenin numarası?"

"J.H. Çiftliği."

"Bir dakika."

Hamile kadın karnını ovdu. "J.H.'ye mi gidiyorsun?"

Stella bu bilgiyi bir yabancıya vermeyi isteyip istemediğinden emin değildi. Kaldırımın kenarında doğum yapacakmış gibi görünen biri bile olsa.

“Ben seni bırakabilirim. Oranın on mil uzağındaki eşimin ailesine gidiyorum.”

“Ah! Sizi yolunuzdan etmek istemem.”

“Yolumun üzerinde.” Eliyle bir işaret yapıp Stella’nın endişelenmemesini ima etti. “Sadie’yi uzun zamandır tanırım. Okula birlikte gittik. Tanrım, Lovett Lisesi’nde dans grubundaydık. The Beaverettes. Ne güzel zamanlardı.”

Operatör yeniden hatta geldi. “Bağlıyorum. Verizon’u kullandığınız için teşekkürler.”

“Babası birkaç ay önce öldü, ne acı.” Kadın başını salladı. “Onu daha geçen hafta benzinlikte gördüm. İyi görünüyordu.”

Telefon bir kez çalıp sesli mesaj servisine geçti. Mükemmel. Stella kapatıp telefonu geri verdi.

“Ben RayNetta Colbert.”

Stella, RayNetta Colbert’m kahverengi gözlerine baktı. Kadının arabada oturan üç çocuğu vardı ve bir de hamileydi ve zor yürüyordu. “Size zahmet olmayacağına emin misiniz?” Normalde Stella bir yabancıнын arabasına binmeyi kabul etmezdi. Ama bugün normal bir gün değildi ve bu kadın ne tür bir işkence yapabiliirdi ki ona? Stella’ya bebek mi baktırırdı?

“Sorun değil.”

“Teşekkürler,” dedi Stella ve yolcu koltuğunun kapı-

sına doğru gitti. Kapıyı açıp üzerine mavi bir M&M'in yapıştığı bej rengi suni deriye oturdu. "Ben Stella Leon." Bunu yüksek sesle söylemek hâlâ kulağına tuhaf geliyordu. "Sadie'nin kız kardeşi."

RayNetta Teksas lotosunu kazanmış gibi sırtıp arabayı çalıştırdı. "İşte buna inanmam! Lovett'a hoş geldin."

Bölüm 15

“Belki Stockholm Sendromu’dur.”

Stella yanındaki pedikür sandalyesinde oturan kız kardeşine baktı. “Belki de ama ben kaçırılıp esir alınmadım.” Beau’dan kaçalı iki gün olmuştu. Kafa karışıklığı ve öz eleştiri ile dolu iki gün. İnanılmaz duygusal acılarla dolu iki gün.

“Bu sabah Vince’i aradı.”

Amarillo’da bulunan Lily Belle Salon and Spa’nın pedikürçüsü, ponza taşı ile Stella’nın topuğunu sürüyordu. Beau’nun aramasına şaşırınmamıştı. Son birkaç gündür onu da dört kez aramıştı. Stella cevap vermemiş, o da bir mesaj bırakmamıştı. “Benim için sorumluluk hissediyor.”

“Belki de.” Sadie ikinci bir pedikürçü ayağını ponza taşıyla sürerken kıkırdadı. “Tanrım, çok gıdıklanıyor.”

Ponza taşı biraz gıdıklıyordu ama Sadie’nin abarttığı kadar değil. Kız kardeşinin kıvrandığını ve kahkaha attığını görünce Stella da gülümsedi.

“Belli ki sana karşı bir şeyler hissediyor,” diyebildi Sadie.

Bir şeyler. Önemsiyordu. Bu, aşk değildi ve yeterli de değildi. Pedikürden sonra Lovett’a gittiler ve Deeann’s Duds’tan parlak kadın kovboy kemerleri aldılar. Orada ilk kez kasabada dolanan dedikoduları duyduklar. Blake’in

ikiz kardeşinin; Sadie'nin yıllardır tanımadığı kardeşini, evinden siyah bir iç çamaşırından başka hiçbir şey giymeden kovaladığıyla ilgili tuhaf hikâyeyi.

“Bu doğru,” diye itiraf etti Stella, J.H.’ye dönerlerken kardeşine. “Ama beni evinden kovalamıyordu. Arkamdan koşuyordu.” Stella yabancıların kendi hakkında konuşmasına alışık değildi. Bu onun için utanç vericiydi. Sadie'nin bilmesi bile yeterince kötüyken bu daha da fenaydı. Bir gün sonra Beau'nun çıplak olduğuna dair yeni bir versiyon yayıldı.

“Üzgünüm,” dedi Sadie, bir çalışandan son versiyonu duydukları Albertson's'tan çıkarlarken.

“Hayır. Bu kadar olay çıkardığım için ben üzgünüm.”

Sadie omuzlarını silkti. “Kasabadaki herkes dedikodu-yu sever. Bunun olması normal.”

O gece, Sadie ağıl-da doğum yapan Maribell'in alnı-nı okşarken Stella üçüncü versiyonu duydu. Vince diğer tarafta veterinerin yanında duruyordu. “Bugün markete Velma Patterson geldi ve senin benim evimden üzerinde sadece ordu botların ve kamuflaj bandananla çıplak bir şekilde kaçtığını söyledi.”

“Çıplak mıymışım?”

Vince omuzlarını silkti. “Söylemezdim aslında ama bilsen daha iyi olur diye düşündüm.”

“Bir dahaki sefere dişlerinin arasında bir bıçakla paraşüt-le atladığını söyleyecekler.” Sadie güldü. “Doğru hiçbir zaman yeterince renkli gelmez insanlara.”

Maribell'in burun delikleri büyüdü ve koca hayvan inledi.

“Lanet olsun!” Vince, veterinerin yanına diz çökerken küfür ediyordu. “Bir ayak gördüm.”

“Önce bir ayağı, sonra da diğerini göreceksin,” dedi veteriner işinin üzerinde çalışırken. Birkaç ıkınmadan sonra Maribell gri beyaz bir kısırak yavrusu doğurdu. Çok güzel ve kusursuzdu. Sadie tayın yanında diz çökerken belirgin bir şekilde ağlıyordu. Babasıyla son bağıydı bu. “Çok güzel, baba.”

Stella, kız kardeşinin yanına eğildi ve omzuna elini koydu. “Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim,” dedi gözyaşları görüşünü zorlarken. “Bu geceyi asla unutmayacağım.” Vince boğazını temizleyip şüpheyle boşluğa bakarken Stella ve Sadie hıçkırıyorlardı. “Bu gerçekten bir mucizedi. Görülmeye değer bir hazine.”

Sadie başıyla onaylayıp burnunu bluzunun koluna sil-di. “O bir hazine. Ona Cadeau adını verecektim çünkü bu hediye demek ve kulağa hoş geliyor ama sanırım Tesoro daha çok uyuyor. Yoksa Tesora mı?”

Stella gülümsedi. “Tesora.” O an mükemmeldi. Kız kardeşiyle geçirdiği o kusursuz ve keyifli an. Ama tüm o keyif ve gözyaşının arasında kırık kalbi, hayatının aslında hiç de kusursuz olmadığını hatırlattı. Kendisini sevmeyen bir adamı seviyordu. Evsiz ve işsizdi. Küçük Lovett kasabası, asker botları ve komando bandanasıyla çıplak bir şekilde ortalıkta koştuğunu düşünüyordu. O gece yatağında uzanıp hayatını düşündü. Y yapmak istedikleriyle ilgili birkaç fikri vardı ve aklından bunları geçiriyordu. Çoğunlukla Beau’yu düşündü. Gülüşünü ve nadir gülümsemesi-

ni. Gücünü, dokunuşunu ve Stella'ya kendisinin sorumluluğu olduğunu söylediğindeki duygusuz gözlerini.

Kendisiyle sevişmesini istediği ilk erkek olmuştu Beau. Bundan pişman değildi. Onu seviyordu ve ilk seferini çok güzel geçirmesini sağlamıştı. Tek pişmanlığı, Beau'nun kendisiyle sorumluluktan dolayı evlenmek zorunda hissetmesiydi. Sevgiden dolayı değil. Bunu düşününce aslında şaşırmamış olması gerektiğini düşündü. Beau kendisi için doğru olmasa da her zaman doğru olan şeyi yapmaya çalışmıştı. Şimdi beş gün sonra bu hâlâ kalbini acıtıyordu.

Stella kalbindeki acıyı azaltmaya çalıştı. Bir gün -yeniden flört etmeye başlayınca- ojeli ve göz kalemli sıksa çocuklara dönecekti. Bu tür çocuklara âşık olması mümkün değildi. En azından çok zordu. Tamamen ve deli gibi âşık olamazdı.

Ertesi sabah -Stella ve Sadie Tesora'yı kontrol ederken- Stella'ya bir zarf geldi. Mektup yoktu. Mesaj yoktu. Sadece bir anahtar ve Miami'deki deponun adresi vardı. Beau gerçekten dönmeyi düşünmüyordu. Gerçekten onu görmek aklında yoktu. Bu en iyisiydi. Stella'nın gözleri yandı ve sulandı. Bu çok kötü hissettirmişti ona.

“Okula dönmeyi düşünüyorum. Yarı zamanlı olarak.” Tayın yumuşak yelesinde elini gezdirirken dudaklarında üzgün bir gülümseme belirdi. “Belki de ne yapacağıma karar verene kadar birkaç temel ders alırım.”

“Bu çok güzel bir fikre benziyor.” Sadie, Maribell'in yan tarafını okşayıp atın sırtının üzerinden kardeşine bak-

tı. Cevabı duymak istemiyormuşçasına temkinli bir şekilde sordu. “Nereye yazılmayı düşünüyorsun?”

Stella da oir o kadar temkinli bir şekilde cevap verdi. “West Texas A&M.”

Atın arkasında Sadie’nin gözlerinin içi güldü. “Amarillo’da mı?”

“Senin için bir sakıncası yoksa.”

“Bunu çok isterim. Burada benimle kalabilirsin.”

Stella başını salladı. J.H.’de kalan üçüncü birey olması mümkün değildi. “Kasabada bir ev tutmayı planladım.” Bir de arabę. PT Cruiser, Florida’dan Texas sınırına asla gelemeyecekti. Onu satmak zorunda kalacaktı.

“Vince’in evinde kalan yok ve sözleşmesinin de daha üç ayı var.”

Beau’ya bekâretini verdiği ev mi? “Hayır. Teşekkürler.”

“Anlıyorum.” Sadie boğazını temizledi. “İyi bir yer bulmana yardımcı olacağım.”

Tesora yumuşak burnunu, Stella’nın avucuna yasladı. “Önce Miami’ye uçmam lazım.”

Sadie’nin kaşları çatıldı. “Uçmaktan korktuğunu sanıyordum.”

Stella bu konuda yalan söylemişti. Hayatını değiştiren ve kalbinin kırılmasına neden olan bir yalan. Kendi kendine bir daha yalan söylemeyeceğine yemin etmişti.

Yere baktı ve tayın alnını okşadı. Pek sayılmazdı.

“Seni bir daha gördüğümde muhtemelen bir sörfçü olmuş olursun.” Beau elini kiralık BMW’nin direksiyonundan kaldırdı ve eliyle bir işaret yaptı.

“Muhtemelen,” diye ona katıldı Blake. “Uzun bir at-kuyruğum, burnumda da çinko beyazım olur.” Bu sabah havaalanından çıktıktan sonra topladıkları meyve poşetinden birkaç portakal aldı. “Muhtemelen Trevor Mattis gibi çok fazla *dostum* derim. Sen Trevor’la hiç tanıştın mı?”

Malibu’ya doğru Pasifik Coast Otoyolu’nda ilerlerken Beau güneş gözlüklerinin ardından kardeşine ve arka taraftaki okyanusa göz atıyordu. “Hayır.”

“Sörfçü bir arkadaştı. Team One, Alpha Platoon’dan gerçek bir balık adamdı. Baskı altında bile oldukça sakin. Komuta merkezinde olmasını isteyeceğin türden birisi.”

Beau dikkatini yola çevirdi. Hiçbir şey demedi. Blake sadece isterse konuşsun diye bekliyordu. Bu kadar ilerlemesi bile bir hafta sürmüştü.

“Gitarda Nirvana’dan Neil Diamond’a kadar her şeyi çalabiliyordu.” Blake durdu ve portakalın kabuğunu soydu. “Ta ki patlayıcılarla dolu bir Toyota kışını havaya uçurup onu götürene kadar. Bir paraşütçü ile Delta’dan John Kramer de öldü. Kerbela’ya yıllık göçlerini yapan yirmi yedi siville birlikte. Zavallı pislikler.” Kotunun bacağına bir dilim portakal kabuğu düşürdü. “Trevor’ı kaşıkla kazımak zorunda kaldıklarını duydum.” Ağzına birkaç portakal dilimi attı. “Bu rehabilitasyon merkezinin tur havuzu var mı?”

“Sanırım birkaç tane var.” Son bir haftayı Nevada’daki evinde oturup Blake’i Malibu’daki travma sonrası stres

bozukluğu ve madde bağımlılığı konusunda uzmanlaşmış olan özel bir rehabilitasyon merkezine gitme konusunda ikna etmek için üzerine çökerek -kimi zaman gerçek anlamda- geçirmişti.

“Bu rehabilitasyon muhtemelen işe yaramayacak,” diye tahminde bulundu Blake ve pencereyi kapatmak için düğmeye bastı.

“Bir dene. Kim bilir? Belki ateşli bir hemşireyi ayartırsın.”

“Ateşli bir hemşire varsa.”

“Burası Malibu. Belki öyle bir kanun vardır.”

“Belki de tamamen boşa giden bir zaman olmaz,” diye mırıldandı Blake sanki sadece annesi ve Beau’yu mutlu etmek için bunu yapıyormuş gibi ama kendisi de bir değişime hazır olmasa kıcını bir uçak koltuğuna deşdirmeyeceğini ikisi de biliyordu. Pencereyi açıp portakal kabuğunu fırlattı. “Biraz pahalı gerçi.”

“Ne yapıyorsun?” Beau önce kardeşine sonra da yola baktı. “Çevreyi kirllettin.”

“Portakal kabuğu kirlilik değildir. Doğada çözünebilen bir madde.”

“Portakal kabukları, hayvanların yola gelmesine neden olur.” Kaşlarını çattı ve kendisine engel olamayarak ekledi. “Hayvanlar böyle masum bir şekilde öldürülüyor.”

Blake, Beau’ya doğru sanki peri kanatları takmış ve ona da tozundan serpiyor gibi bir bakış attı. “Kız gibi konuşuyorsun.”

Hayır. Stella gibi konuşuyordu ve ikizi zihnini okuyup,

“Küçük Stella’dan haber aldın mı?” diye sorduğunda şaşırmamıştı.

“Hayır. Telefonuma cevap vermiyor ya da bana geri dönmüyor.” Hâlâ Vince’in evinden kaçtığı için ona biraz sinirliydi. Beau kıyafetlerini giyene kadar Stella ortadan kaybolmuştu. Bir saat boyunca arabayla deli gibi dolanıp onu aramıştı.

“Onun gitmesine izin vermen çok kötü.”

Bu sefer sanki kardeşinin peri kanatları varmış gibi bakma sırası Beau’daydı.

“Erkeğini korumak için kavgaya atlayan bir kadını kaçırmamak gerekir.” Portakaldan daha fazla yiyip kıkırdadı. “Bu çok komikti.”

Beau kaşlarını çatı. “İncinebilirdi.”

“Evet, ama incinmedi.” Beau yutkunup alay etti. “Batman’in kışına tekme basabilir.”

“Ve Superman’in de,” diye hatırlattı Blake.

Beau gülmeyi kesti. “Evet.” Blake’in bunu hatırlatmasına gerek yoktu. Zaten bunu her gün hissediyordu. Bir elli boyunda bir kadın kendisini devirmiş, kışına tekme basmıştı. Sertçe. Toplarını burkmuş ve boynunu çevirmiş gibi. Stella kendisini sevdiğini söylemişti. Gerçekten seviyordu. Sevişeceği ilk erkek olmasını istemişti. Şu anda deli gibi pişman olduğu bir karardı bu.

Kardeşinin penceresinden esen rüzgâr, Beau’yu rahatsız etti ve o da pencereyi kapattı. Beau’ya kendisini sevip sevmediğini sorduğunda Stella’nın yüzündeki ifadeyi hatırladı. Umutluydu. Sanki evet demesi için yalvarıyor

gibiydi. Beau da bunu neredeyse söyleyecekti. Sırf cevabı Stella'nın canını acıtmasın diye ama ona onu önemsediyini söylemişti.

Blake arabanın açılır tavanını açtı ve içerisi okyanus kokusuyla doldu. Beau sonuç olarak doğru olduğunu düşünmediği bir şey söylememiştir. Gerçek aşk, insanın göğsüne bir otuz sekizlik gibi saplanmaz mıydı? Bir adamı devirip dizlerinin üzerine çökmesine ve "Bu da nesi?" demesine neden olmaz mıydı? Bir adamı dağıtan bir patlama ve gürültü gibi bir şey değil miydi?

Açılır tavanı kapattı. Hayır. Bir flaş bombası ya da zırhını yok eden bir şey değildi. Bu daha çok sinir bozucu bir kadınla sekiz gün geçirmek zorunda kalmak gibi bir şeydi. Stella etrafında olduğunda kafası karışıyor ve başka bir şey göremiyordu. Orada olmadığına onu özleyiyor olması bir adamı dağıtmazdı. "Tanrım!" diye fısıldadı.

"Ne oldu?" diye sordu Blake yoğun bir şekilde mesaj yazarken.

Beau kardeşine döndü. "Midem bulanıyor olabilir."

"Portakal ye." Blake ona baktı. "Bir yarasa copuyla kafana vurulmuş gibisin."

Öyle hissediyordu. Kalbine de. Blake onun en iyi arkadaşı ve anne karnından beri yoldaşydı ve kendisini uzaktan mırıldanırken duydu. "Onu seviyorum." Bu nasıl olmuştu? İnanılmaz bir arzu nasıl aşka dönüşmüştü?

"Yok artık." Blake homurdandı ve portakalı bardaklığına attı.

Ve ne zaman? Bu ne zaman olmuştu? Kız kardeşinin

evine cesur bir şekilde girdiğini gördüğünde mi? Yoksa New Orleans'ta ona hayır diyemeyecek gibi davranırken mi? Yoksa daha da önce Tampa'da o ayın altında başını kaldırıp onu gördüğünde mi? Aydınlatılmış suyun saçlarına yansıdığını gördüğünde mi?

Bu da neydi?

Blake başını salladı. Aynaya bakıp kendisinden tiksinen birini görmüş gibiydi. "Bir de senin akıllı ikiz olman gerekiyordu."

Ramada Inn, Miami Uluslararası Havaalanı'nın kuzeyindeydi. Çok lüks bir yer olmasa da pis bir yer de değildi. Her şeyden önce uygun fiyatlıydı ve Stella'nın kısıtlı bir bütçesi vardı. Gecelik yetmiş dolar, ödeyebileceği bir paraydı. Beau ile kaldığı otele çok yakındı ama o eskidendi. Gizli ajan bir denizciye âşık olmadan önceydi. O, Stella'nın kalbini kırmadan önce.

Stella ikinci kattaki otel odasından boş park yerine baktı. Artık geleceğe bakınası lazımdı. Geçmişe değil. Geçmişe bakmak hâlâ canını acıtıyordu. Yaraları hâlâ bir hafta önce olduğu gibiydi.

Üç gündür Miami'deydi ve birçok şey halletmişti. Eski sitesinin yöneticisine arabasını satmıştı ve itiraf etmesi gerekirse arabayı almak için oraya gitmesi çok tuhaf ve korkunçtu. Galloların ve Ricky'nin üzerine atlamasından endişe ediyordu ama hiçbir şey olmadı. Vazgeçip önlerine bakmaya karar verdiklerini düşündü. Evin anahtarlarını vermek için site yöneticisiyle buluştuklarında Crui-

ser için pazarlığa oturmuşlardı. Kredisinin geri kalanını ödeyip yeni alacağı arabaya yetecek kadar da bir nakit kalıyordu elinde. Elbette bu parayı kullandı.

Yapması gereken tek şey yarın deposuna gidip yüklemek için kiraladığı üç metrelik U-Haul'u kullanmasıydı. U-Haul'un arkasında iki tekerlekli bir el arabası vardı ve bu el arabası yetmezse bazı eşyalarını bırakmak zorunda kalacağını düşündü. Kendisi için değerli olan her şey Beau'nun arkadaşları tarafından kolilenip bantlanmıştı.

Stella pencereden uzaklaştı ve telefonunu yatağın üzerinden aldı. Aramaları, e-postaları ve mesajları kontrol etti. Hiçbir şey. Bir saat önce kontrol ettiğinden beri hiçbir şey yoktu.

Beau beş gündür onu aramaya çalışmamıştı. Postayla gönderdiği zarftan sonra ondan hiçbir şey almamıştı. Pisslik! Gerçekten Stella'yı sevmemişti. Başını döndürmüş, kalbini kırmış ve hayatını altüst etmişti. Stella'ya kendini sevdirmişti ama kendisi onu hiç sevmemişti.

Seni önemsiyorum, demişti ve Stella kendisini daha önce hiç bu kadar aptal hissetmemişti. Hiç. Bir seferinde bir Tennessee barından hızla geçip dışarı çıktığında kıyafetlerini içerideki kadınlar banyosunda bıraktığını fark ettiğinde bile. Kendisi bunu çok sarhoş olmasına ve arkadaşıyla girdiği yirmi dolarlık iddiaya bağlıyordu.

Beau ile bir bahanesi de yoktu. Para, sarhoşluk ya da aptal cesareti.

Telefonu yatağa attı ve o sırada birileri anahtar gibi bir şeyle kapıyı tıklattı.

“Oda temizliği.”

Oda temizliği? Oda temizliğindekiler çoğunlukla kadın olurdu. Bu ses belli ki bir erkeğe aitti. Stella yavaşça kapıya gitti ve gözetleme dürbününden baktı. Lefty Lou’nun yüzünü görebilirmiş gibi düşünmüştü ama denizci şapkasının altından kendisine bakan bir çift gri göz görmeyi beklemiyordu. Kalbi göğüs kafesinde ve kulaklarında çırpınıyor gibiydi. Nefesini tuttu. Hareket etmeye korkuyordu. Ses çıkarmaya korkuyordu. Gözünü kırpmaya korkuyordu çünkü Beau’nun ortadan kaybolmasından korkuyordu.

“Orada olduğunu biliyorum, Botlu. Aç kapıyı!”

Nereden biliyordu?

“Bir yere gitmiyorum.”

Stella söylediklerine inanacak kadar iyi tanıyordu onu. Kalbinin bir yanı *evet, evet, evet*, diye bağıırıyordu ama diğer yanı *hayır, hayır, hayır*, diye çığlık atıyordu. Sonunda kapıyı açtı ama yine de ne olur ne olmaz diye düşünerek zinciri açmadı. “Burada ne yapıyorsun?”

Beau yüzünü kapının açık kısmına yaklaştırdı. “Soru senin burada ne yaptığın olmalıydı? Sana Miami’ye dönmemeni söylemiştim.”

“Pekâlâ, senden emir almıyorum, Başçavuş Junger.”

“Bu belli.” Beau topuklarının üzerinde dönerken yüzünde o tanıdık sinirli ifade belirdi. “Neden aramalarımı cevaplamadın?”

Beş gün önceki aramalarını mı? “Sebebi belli.”

Beau beyaz bir tişört ve kargo pantolonu giymişti.

Stella'nın karnı her zamanki gibi kasıldı. "Ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Tanrım! Stella ondan nefret ediyordu. Hayır, onu seviyordu. Hayır, onu seviyor olmasından nefret ediyordu. "Bu seni ilgilendirmez."

Beau, Bay Yardımsever gülümsemesiyle gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. "Şaka yapıyorsun, Botlu."

Pekâlâ, bunun ne önemi vardı? Stella bunu söyleyecek, Beau onu terk edecek ve o da sinirden bayılacaktı. "Yarın U-Haul'u yükleyip Lovett'a gidiyorum. Slim Clem's'in yöneticisiyle konuştum. Bana geceleri iş verecek ve Amarillo'daki West Texas A&M'de bu bahar ders almaya başlıyorum."

Konuşmadan önceki sevimli gülümsemeler yok oldu. "Slim Clem's köhne bir bar."

"Daha kötülerinde çalıştım." Sadece Beau'nun sesi bile Stella'nın yaralarını deşmeye yetiyordu.

"Bu otel de çok köhne. Güvenlik beş para etmez."

"Daha kötülerinde de kaldım." Sesinin titrediğini belli etmemek için boğazını temizledi. "Şimdi gitmem lazım," dedi bulanık gözlerinden yaşlar akmadan ya da kırık kalbinin evet evet evet yanı kazanıp kapıyı Beau'ya sonuna kadar açmadan. "Hoşça kal, Beau."

Beau elini kaldırdı. "Stella..."

Gözleri yaşlarla dolarken Stella kapıyı çarptı. "Polisleri aramadan defol." Bu anlamsız bir tehditti ama belli ki işe yaramıştı. Stella, Beau'nun ayak seslerini duydu ve gözetleme dürbününden baktı. Gitmişti. Sadece gitmişti. Pislik.

Stella yatağa doğru gitti ve mavi elbisesinin askısı koluna düştü. Beau'nun gittiğine inanamıyordu. Bu kadar basit miydi? Lovett'ı terk ettiğinde olduğu gibi. Bir an kasabadaydı ve sonra birden ortadan kaybolmuştu. Herkesi olmadığına ikna ettiği o çok gizli ajan gibi. Erkek kardeşi de onunla birlikte gitmişti. Zaten Stella'nın ihtiyacı olan son şey, Beau'nun birebir aynısıyla karşılaşmaktı.

Gözyaşlarını yüzünden sildi ve gözetleme dürbünününden bir kez daha baktı. Evet. Gitmişti. Dönüp sırtını kapıya yasladı. Madem öylece gidecekti, neden gelmişti? Neden buradaydı? Neden bunu ona sormamıştı ki?

Sert ahşap, çıplak omzuna soğuk bir şekilde değiyordu. Stella gözyaşlarını sildi. Onu nasıl bulmuştu? Nerede olduğunu bilenler sadece Sadie ve Vince'ti ve kız kardeşinin Beau'ya herhangi bir bilgi vereceğinden çok da emin değildi. O halde ya Vince söylemişti ya da Beau, Stella'nın cep telefonunu takip etmişti. Gözlerini kapatıp başını kapıya yasladı. Muhtemelen onu takip etmişti.

Büyük bir patlama Stella'yı yerinden sıçrattı ve gözleri kocaman açıldı. Bir patlama daha ve ardından bir sürü patlama daha geldi ve Stella'nın içi ürperdi. Dışarıda, otoparkta bir çatışma var gibiydi. Stella pencereye koştu. Perdeleri itti ve otoparktan yükselen beyaz ve gri dumanlara baktı. Bir an için bir arabanın patlamış olabileceğini düşündü. Sonra dumanların arasından Beau yürüdü. Stella'nın penceresine bakarken ellerini yanlarına doğru açmıştı.

"Flaş bombası," diye fısıldadı Stella, Beau tam pence-

resinin altında durup başını yana eğerken. Stella'ya flaş bombası getirmişti.

4 Temmuz zamanındaki gibi bir patlama daha duyunca odadan koştu. Dış kapıya gidip o gün iki gangsterden kaçtığına olduğu gibi merdivenlerden hızla Beau'ya koştu. Sadece bu sefer Beau karşısında bir bulutun üzerinden inermiş gibi dumanların arasında dikilmiş duruyordu. Sevimli kalpler ya da çiçekler yoktu. Sadece flaş bombası ve Beau.

Stella birkaç metre ileride durdu. Birden emin olamadı.

“Birileri bana flaş bombasını çok iyi patlattığımı söyledi.”

“Sanırım haklıymışım.” Güçlü sülfür kokusu, Stella'nın burnunu yakıyor ve gözlerini acıtıyordu.

Beau gülümsedi. Çok da etkilenmiş gibi görünmüyordu. Belki de flaş bombasının kokusunu seviyordu. “O halde daha çok çalışmam gerekecek.” Motelden birkaç kişi başlarını uzatırken Beau aralarındaki boşluğu kapattı. “Seni özledim, Stella.”

Stella gülmemeye ya da sözlerinin kendisini çok önemsediyini düşündürtüğünü hissettirmemeye çalıştı. Ah, bir dakika, Beau onu *önemsiyordu*.

“İzini bulabilmek için çok uğraştım. Vince, Sadie'nin canına okuyacağı korkusuyla hiçbir şey söylemedi.”

Stella kollarını göğüslerinin altında birleştirdi. Bir esinti dumanı alıp götürdü. Tanrı'ya şükür.

“Birilerinin bu kadar dumanı görüp polisi ya da itfaiyeyi aramasından korkmuyor musun?”

Beau sırtıttı. “Rozetimi gösterdim ve danışmadaki kıza motelin güvenliğini test edeceğimi söyledim. Sıra dışı bir şey duyacak ya da görececek olursa şaşırmasın diye.”

“Bomba ya da duman gibi mi?”

Beau’nun yüzündeki sırıtış daha da genişledi. “Tam olarak.”

Stella bu gülüşü çok az görmüştü. Kabul etmeliydi ki çok yakışıklı görünüyordu. “Neden buradasın?”

Beau’nun gülümsemedi silindi ve bakışlarını ondan uzaklaştırdı. “Seni seviyorum,” dedi sadece.

Stella’nın kolları yanlarına düştü ve gözlerini kırpmaya bile korktu. Bunun sadece bir rüya olmasından korkuyordu. “Beni sevmediğini söylemiştin.”

“Ben bir aptalım. Aşkın mermi ya da flaş bombası gibi olduğunu sanıyordum.” Beau dumanı eliyle uzaklaştırmaya çalıştı. “Yanılmışım. Bir gülümsemeyle bile oluyormuş. Senin gözlerine bir bakışla. Elinin bir dokunuşuyla. Gülüşünün sesiyle.” Aralarındaki kısa mesafeyi de kapattı ve Stella’nın ellerini tuttu. “Ben bir denizciyim ve aşkın göğsümden vurup, dizlerimin üzerine çökmeme neden olup hayatımı değiştireceğini zannediyordum.” Gülümsedi ve Stella’nın elini dudaklarına götürdü. “Onun yerine çok yumuşak ve küçük bir şekilde başladı. Tatlı bir şekilde. Senin gibi.”

Peki. Bu Stella’nın hoşuna gitmişti. Bu güzeldi. Bu ve parmaklarındaki öpücükler. Bu Beau’yu daha önce hiç görmemişti. Ona alışabilirdi.

“Buradayım,” dedi Beau ve ellerini Stella’nın kolla-

rında ve omuzlarında gezdirdi. “Göğsümden vurulmuş ve dizlerimin üzerine çökmüş bir halde. Seni seviyorum, Estella Immaculata. Gözlerine bakmak ve hayatım boyunca senin dokunuşlarını hissetmek istiyorum. Bana hayatım boyunca aldığım en güzel hediyeği verdin. Bana seni verdin. Benimle evlen. Sadece seks yaptığımız ve sorumluluk hissettiğim için değil. Seni sevdiğim için.”

Ah, Tanrım! Stella nefes alamıyordu. Kalbi iyice sıkışmıştı. Bu sefer kesin bayılacaktı. “Sen tüm bunları yaptıktan sonra...” dedi Stella ve elini flaş bombası tenekelelerine doğru salladı, “...sana hayır desem, bu berbat bir şey olurdu.”

Beau ona en etkileyici Başçavuş Junger bakışını attı ama gözleri gülümsüyordu. “Şakan komik değil.”

Stella yine de güldü. “Evet,” diye cevapladı. “Seninle evleneceğim.”

Beau onu kucakladı ve bakışları aynı hizaya gelmiş oldu. “Benden Vince’in evinden kaçtığın gibi bir daha kaçmayacağına söz ver.”

“Gittim. Kaçmadım.”

“Beni çok korkuttun. Bir saat boyunca arabayla seni aradım. Eğer Vince beni aramasaydı, şu anda hala Lovett’i arabayla turluyor olurdum.”

“Bir daha asla. Sen neredeysen ben de oradayım. Olmak istediğim ve ihtiyacım olan yerde.” Son duman kâlıntıları da uzaklaşırken ellerini, Beau’nun yanaklarına koydu. “Seni seviyorum. Sen benim süper gizli ajanımsın.” Beau onu düzeltmek için dudaklarını araladı ama

RACHEL GIBSON

Stella parmaklarını hafifçe dudaklarına koydu. “Sen benim süper kahramanımsın ve ben hep sana doğru koşuyor olacağım.”

-Son-

*“Kendi hikâyenizden sıkıldığınızda,
romantik bir kitap okumak iyi gelir.”*

Kiralık Eş

Christine Bell

Lindy Knight, eski koltuğunun yerinde duran, tüy ve pamuk dolgulardan oluşan yıǒma bakıp aǒlamamaya çalıştı. Hissettiǒi aresizliǒin sesinden anlaşılmamasını  mit ederek, “Melba?” diye seslendi.

Melba, sosa bulanmış tahta kařıǒı elinde tutmuş bir şekilde mutfaǒın köşesini döndü ve “Efendim tatlım?” dedi. Bir an olduǒu yerde donakaldı. Açık mavi gözlerini tavana çevirip, “Aman Tanrım! İçeriye kar yaǒıyor. Çatıda delik mi var?” diye sordu.

Lindy, izlediǒi yoga videosundaki kadın gibi, nefesi burnundan aldı; sonra yavaşça aǒzından verdi. “Bu kar deǒil, koltuk,” dedi.

Yaşlı kadın daha da yaklaştı; sonra eǒildi ve daǒınlıklıǒa bakarken, krem rengi halının üzerine domatesli makarna sosu damlattı. “Ha? Yok artık. Kar gibi görünüyor,” deyip omzunu silkti. “atımızda delik var sandım. Neyse, olmaması iyi bir şey.”

Çatıda delik olmaması tabii ki daha iyiydi çünkü en

azından bir koltuk, çatıdan daha ucuza mal olurdu. Ama bir insanın tüm birikimi iki yüz altmış üç dolar on bir sent olursa, bu iki senaryo da pek ideal görünmüyordu. Lindy eve girdiğinde okumakta olduğu hesap dökümüne bakmadı bile.

“Köpek yavruları nerede?” diye sordu.

Melba’nın derin kırışıklıklarla kaplı suratında memnuniyet dolu bir gülümseme belirdi ve Lindy elinde olmadan onun gülümsemesine karşılık verdi. Niyetinin iyi olduğuna ve burada kaldığı için karşılığında bir şeyler yapmaya çalıştığına şüphe yoktu. Denemelerinin sonucunda sürekli başarısız olması, onun hatası değildi.

Lindy nazıkçe, “Kapıyı kesinlikle kapalı tutmamız gerek. Tamam mı Melbs? Ben evde olmadığım sürece köpeklerin salona girmesine izin verme. E-postalarımı bakıp bu dağınıklığı temizleyeceğim ve işimi bitirir bitirmez de akşam yemeğine yardım etmeye geleceğim,” dedi.

Melba cıvıl cıvıl bir ses tonuyla, “Hiç sorun değil. Çünkü yemek hazır zaten. Ben de St. Mike’s’a gidiyorum. Endişelenme, beni Fanny götürecek. Sосу da senin için ısıtırım. Akşam görüşürüz,” deyip ağır adımlarla mutfığa gitti.

Çıkan son yangından sonra, evde kimse yokken Melba’nın yemek pişirmemesi gerekiyordu ama Lindy’nin o an ilgilenmesi gereken başka bir sorun vardı. En azından komşuları, cuma akşamı bingo oyunu için Melba’yı ki-

liseye götürmeyi teklif edecek kadar nazikti. Lindy'nin, sorumluluğunda olan bu yaşlı kadınla araba kullanıp kullanmaması konusunda tartışacak gücü yoktu. Bu hafta çok yorucu bir hafta olmuştu ve Lindy artık bitmesini istiyordu. Belki akşam yemeğinden sonra eline güzel bir kitap alır ve uzanarak günü bitirebilirdi.

Genellikle faturalardan oluşan e-postalarına bakarken telefonundan Salt-n-Pepa'nın "*Push It*" şarkısının girişi çalmaya başladı. Genellikle bu şarkı onu neşelendirirdi. Şarkıyı duyduğunda poposunu sallayarak çılgınlarca dans etmediği bir an yoktu ama bugün telefonunu atmak istiyordu. Çalan telefonunu çantasında didik didik aradı ve tam bulduğunda ise arama, telesekretere geçti.

Bir cevapsız arama.

Amaaan! Arayan muhtemelen yine aklına saçma sapan bir fikir gelmiş olan Mal olmalıydı. Lindy ikinci bir kez bakmadan telefonu çantasına geri koydu ve koltuğundan geriye kalanları temizleme işine koyuldu. Bu iş oldukça zahmetliydi.

Temizlik neredeyse bir saat sürdü ve elektrikli süpürge- nin üç torbasını doldurdu. Lindy evin önündeki çöp kutularına dört kez gidip gelmişti. İş bittiğinde oda kabul edilebilir derecede temiz ve boş görünüyordu. Lindy bunu fark edince içinde bir sızı hissetti. Bu düşünceler iyice derinleşmeden onları kafasından uzaklaştırdı ve *her işte bir hayır vardır* diye düşünmeye çalıştı. Artık evi yeniden dekore etmek için bir bahanesi olacaktı ve

belki de Lindy o hoşlandığı Hint esintili desenleri kullanabilirdi. İkinci el mağazasından açık renkli bir kumaş bulup orta sehpanın etrafına koyabileceği muhteşem dört minder de dikebilirdi. Hatta bunun için, yatmadan önce, internette bazı desenler ve fikirler bulabilirdi.

Kapı sertçe vurulunca daldığı düşüncelerden uyandı. Kapının deliğinden bakmasıyla nefesinin kesilmesi bir oldu. Verandasında duran adam hayatında gördüğü en yakışıklı adamdı. Bombeli cam görüntüsünü bozsa bile yüzü tam bir sanat eseri gibiydi. Keskin hatlı çenesinin üzerinde dolgun, düzgün dudakları vardı. Belirgin elmacık kemikleri ve çok kadınsı görünmesine engel olan keskin bir burnu vardı. Kısa kesilmiş kuzguni siyah saçları, şu an kapının deliğine odaklanmış olan ve gittikçe kızgınlaşan grimsi mavi gözlerini belirginleştiriyordu.

“Kimse yok mu?” diye sordu.

Lindy sersemlemiş bir halde, “Var,” diye cevap verdi.

Adam ya çocuklara ya da geri zekâlılara karşı kullanılan bir ses tonuyla, “Ben... İçeri gelebilir miyim? Ya da...” dedi. İrlanda aksanı adeta bir şarkı hoşluğunda alçalıp yükseldi. Lindy, onun çok yakışıklı olmasına dair düşüncelerini zihninin bir köşesine itti ve fevkalade İrlanda aksanma rağmen ona gıcık olmaya başladı.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve; “Emin değilim. Siz kimsiniz?” dedi. Adamın bu savunma hareketini göremeyeceğini fark edince kollarını geriye doğru açtı. Sonra da adam eğilip bakıyor olabilir diye, şüpheli bir şekilde, gözlerini kısarak kapının deliğinden baktı.

Uzun, esmer ve yakışıklı adam derince bir of çekti. “Owen Phipps. Sizinle bir randevumuz vardı.”

Lindy programını zihninde canlandırdı ve yüzünü buruşturdu. Gerçekten de bir randevuları vardı. Bir iş için randevulaşmışlardı ama şu an içinde bulundukları durum, bunun için pek de iyi bir başlangıç sayılmazdı. Eğer o lanet şey... her neyse, eğer bugün olanlar olmasaydı Lindy bu randevuyu kesinlikle hatırlardı. Başvurduğu diğer iş ilanlarına kıyasla bu iş, çok daha tuhaftı ve dikkat çekiyordu. Bu ilanı *Craiglist* internet sitesinde “İş İlanları” başlığına yanlışlıkla tıkladığında bulmuştu. Orada, sayfanın en başında Bay Phipps’in küçük, ilginç ilanı duruyordu:

Aranıyor: 25 Ocak'tan itibaren üç haftalık bir pozisyon için yeterli oyunculuk deneyimine sahip, 25-35 yaşlarında hoş bir kadın. Tanınmış dizi ya da film oyuncularını başvurmamalıdır. Tam üç hafta boyunca 7 gün 24 saat ulaşılır olmak karşılığında ücret net 20,000 Dolar'dır. Başvuracak kişinin seyahat engeli olmamalıdır. Mülakat için owen79@comrex.net adresine e-posta ile başvurunuz.

Aslında Lindy ilanı ilk gördüğünde kendini tutamayıp gülmüş de olsa defalarca geri dönüp tekrar tekrar okumuştı; daha da önemlisi ilanın üzerinde ciddi bir şekilde düşünüp taşınmıştı. Yirmi bin dolar kazanması için restoranda milyonlarca saatlik bir vardiyayla çalışması gerekiyordu. Bu miktar onu bu delikten kurtarabilir ve

bir yıllığına ipotek borçlarını ödemesini sağlayabilirdi. Kendisine muhtaç küçük, yaşlı bir kadın ve yedi köpek yavrusu ile limitleri sonuna kadar zorlamış kredi kartları ve tüm değerli şeylerin rehinde olması karşısında Lindy, artık oldukça çaresiz kalmıştı. Banka gelip borçları tahsil etmeden önce de önünde sadece sekiz haftası vardı. Eğer çaresizlikten ölünseydi, Lindy çoktan öteki tarafı boylamış olurdu.

Bu yüzden Bay Phipps'e e-posta göndermişti. Şaşırıcı bir şekilde adam ondan sosyal güvenlik numarasını ya da pozisyonu garantilemek için bir çek istememişti. Ayrıca göğüslerinin fotoğrafını göndermesini de istememişti. Bunların yerine niteliklerinin ve referanslarının olduğu bir liste istemişti, Lindy de ona listeyi göndermişti. Yine de adam mülakat için onun evinde buluşup buluşamayacaklarını sorduğunda ise Lindy, tereddüt etmişti. E-posta yazışmalarından anladığı kadarıyla psikopat olduğuna dair bariz bir belirti yoktu ama yine de onun, kafayı yemiş birisi ya da dolandırıcı olması ihtimali hâlâ çok yüksekti.

Tam adamın isteğini cevapsız bırakıp e-postayı si-
lecekken erkek kardeşi Mal, Melba'yı almaya gittiği
veterinerin ofisinden telefon etmişti. Melba daha önce
Lindy'yi cep telefonundan aramaya çalışmıştı çünkü
küçük köpekleri *Meraklı*, plastik bir kaşığın yarısını
yutmuştu ama Lindy işte olduğu için telefona cevap ve-
rememişti. Kimse cevap vermeyince de Melba, normal

veteriner kapalı olduğundan, taksiye atlayıp Mount Vernon'daki acil veteriner kliniğine gitmişti.

Mal onu eve getirdiğinde Melba'nın kucağında, halen kıpırdanmakta olan köpek yavrusu ve elinde, onlara Meraklı'nın poposundan çıkacak plastik parçaya dikkat etmelerini tavsiye eden, dört yüz dolarlık bir not vardı. Lindy muhtemelen en başından beri aynı yerde duran plastik parçayı bulmuştu. Ama kendisiyle gurur duyuyordu çünkü sinir krizi geçirmemişti. Onun yerine Bay Phipps'e e-posta göndermiş ve onun bu işi gizli tutmak isteyişini anladığını ama yalnız ve genç bir kadın olarak kendi evinde görüşecekleri için, erkek kardeşi de odada olursa kendini daha rahat hissedeceğini yazmıştı. Bay Phipps hemen cevap vermişti. Bunu kabul etmiş ve Lindy'nin ihtiyatlı davranışına saygı duymuştu.

Bay Phipps şehir dışında iş gezisinde olduğundan, bir sonraki hafta için görüşme ayarlamışlardı ve Lindy de o sırada hayatına devam etmişti. Lindy, kendisi onun evine gitmeyi reddedince adamın planını bozduğundan oldukça emindi ama bu konunun üzerinde hiç durmamıştı. Onun küçük oyununun sona erdiğini ve daha kolay bir yem aramaya başlayacağını düşünmüştü.

Ama işte adam buradaydı.

Lindy de buradaydı.

Hem de tek başına.

Lindy ciddileşti ve elini kapının koluna koydu. Bunu ertelemenin bir anlamı yoktu. Adam onu kaçırırsa, en

azından Lindy'nin ipotek borçlarını dert etmesine gerek kalmazdı. Elini dağınık saçında gezdirdi ve suratına, kendinden emin gibi görünmesini umduğu gülümsemesini takındı. Çabucak nefesini kontrol edip kapıyı açınca içeriye, buz gibi bir hava girdi.

“Merhaba Bay Phipps. Buyurun.”

“Babamı Bay Phipps diye çağırırlardı. Siz lütfen bana sadece Owen deyin,” dedi. İsmi, “Oov-ın,” diye telaffuz edince Lindy kendinden geçti.

Lindy, “O zaman Owen, sizi soğukta beklettiğim için özür dilerim. Çok yoğun bir gündü ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım,” dedi. Heyecanlı olduğu için, pazar günleri öğleden sonra izlediği 1950’lerin komedi filmlerinden birindeki aktrisler gibi, tuhaf ve uluslararası bir aksanla konuşmuştu. Adamın şaşkın bakışı karşısında yanakları kızardı ve onu içeri almak için kapıyı iyice açtı.

Adam kaşlarını kaldırarak, “Nerelisiniz?” diye sordu. Kapının deliğinden görüldüğünden daha da uzundu ve Lindy’nin yanından geçip eve girerken ne kadar iri cüsseli olduğu fark ediliyordu.

Lindy, “Buralıyım. Yani Westchester’lı,” dedi.

Adam kafasını hafifçe yana yatırıp gözlerini kıstı. “Aksanınız şey... başka bir yerdenmişsiniz gibi de.”

Lindy zorla gülerek, “Affedersiniz. Halk tiyatrosuna, yakında gelecek bir oyun için seçmelere katılacağım da biraz karaktere çalışıyorum,” dedi. Bu yalan karşısında

dilini çıkardı; buna engel olamadığı için suratını buruşturdu. Lindy yalan söylemekten nefret ederdi ama bu adam, onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Hem zaten bunun gerçek bir iş fırsatı olması çok küçük bir ihtimal olduğu için, gelecek ay boyunca Myrna Loy gibi konuşmak zorunda kalması Lindy'nin, istediği en son şeydi.

“Öyle mi? Hangi oyun?”

Lindy bu soruya da hazırlıksız yakalandığından, bir cevap bulmak için biraz düşündü.

“Vajina Monologları.”

Adam ona şaşkın bir ifadeyle baktı. Lindy bu yüzden onu suçlamıyordu. Sonuçta adam ne diyebilirdi ki? Saçma sapan konuşan bir ahmakla karşı karşıyaydı. Lindy bir ayna bulup, yüzü gerçekten alevler içinde mi diye kontrol etmeye yönelik anlamsız isteğiyle boğuşmaya başladı.

Adam, tekrar konuşmadan önce boğazını temizledi. “O zaman oturalım mı? Pozisyonunuzu ve niteliklerinizi konuşabiliriz. Ne dersiniz?”

Şimdi şaşkın bir şekilde bakakalma sırası Lindy'deydi. Ne tür bir adam ilk tanışmalarında tuhaf bir izlenim bırakan insanı işe almayı hâlâ düşünebilirdi ki? Bu düşünce midesinde kelebeklerin uçuşmasına neden olunca Lindy, salona doğru yöneldi. O an tam da, sinemada her korku filminde ekrana, “Onu içeri alma seni ahmak!” diye bağırmasına neden olan filmin en heyecanlı kısmına benziyordu. Yine de Lindy durmadı ve yürümeye devam

etti. Bu adam sadece rica ederek bile bir kızı, bodrumunda bir kafeste yaşamaya ikna edebilir gibi görünüyordu. Bir kızı tavlaması için uğraşmasına gerek yoktu. Hem yirmi bin dolar oldukça yüksek bir meblağdı. Lindy gerçek bir iş olmadığından emin olana kadar da bundan vazgeçmeyecekti. Belki bunu mezar taşına yazabilirlerdi: “*Vazgeçmedi... ve en büyük bedeli ödedi...*”

Diz çökme isteğini bastırarak işkence çekermiş gibi iç geçirdi. “Lütfen oturun,” deyip artık orada olmayan koltuğun yerini işaret etti. Gözlerini sıkıca kapatıp, sızlanmamaya çalıştı. Gerçekten bugünün daha da kötüye gidemeyeceğini mi düşünmüştü? Oldukça komik bir duruma düştüğünü hissetti. “Unuttum. Koltuğumu yediler. Belki de mutfağa geçmeliyiz,” dedi ve adamın yanından telaşla yürüyüp geçerken, gizlice çantasını aldı. Eğer adam kötü bir şey yapmaya kalkarsa, belki cep telefonuna ulaşma şansı olurdu ya da en azından ona, çantasıyla iyi bir darbe indirebilirdi. Ama ona vurursa kendini güneşe vurmuş gibi hissederdi. Adamın yüzü dağıtılamayacak kadar güzeldi.

Bu da nereden çıkmıştı? Adam onu kaçırmaya yeltenmemişti bile fakat Lindy daha şimdiden Stokholm Sendromu’na teslim olmaya başlamıştı. Bu Lindy için hiç de iyi değildi. Eğer Bay Owen Phipps gerçekse ve bir mucize olur da Lindy bu gizemli işi alırsa, ona şehvetle, sıırıslıklam âşık olmaktan kendini nasıl alıkoyacağını bilmiyordu.

Koymayacaktı. Çünkü eninde sonunda olacağı buydu.

Owen kendini ağırlayan bu küçük ve tuhaf kadını şaşkınlıkla izledi. Verdiği ilan biraz gizemli olduğu için, delilerin karşısına çıkmasına hazırlanmıştı. Yine de aldığı cevaplar o kadar çılgıncaydı ki, Owen, farkında olmadan başka bir boyuta geçip geçmediğini merak etti. Lindy Knight onun son ümidiydi. Birkaç mantıklı ve düzgün yazılmış e-postanın ardından Owen, temkinli ve iyimserdi; ancak o iyimserlik, etkisini çok çabuk yitiriyordu. *Vajina Monologları mı?*

Şimdi bunların, onun takıntılı bir yalancı oluşundan mı yoksa sinirlerinin bozulmasından mı kaynaklı olduğunu belirleme zamanıydı. Owen ikinci seçenikle idare edebilirdi ama ilki kabul edilemezdi. Çünkü Owen delilere tahammül edemiyordu.

Lindy mutfağın kapısını açtı ve bir sürü turuncu köpek yavrusu hemen üstüne atladı. Eğer tezgâha tutunup dengesini sağlamasaydı onu neredeyse yere düşüreceklerdi.

Owen, “Tanrım! Kaç tane köpeğiniz var?” diye sordu.

Kuşkulu bir ses tonu kullandığının farkındaydı ama sakin duruşu onu ele vermiş gibiydi.

Kulaklarının arkalarını kaşıyıp kafalarını okşamak için yere eğildi. “Yedi. Onları evde tutmayacağım. Ben... sadece onları kısa bir süreliğine tutuyorum,” dedi Lindy.

“Ne için tutuyorsunuz?”

Lindy, “Bilirsiniz işte... onlara bir ev bulana kadar,” deyip omuz silkti.

Owen küçük odaya bakıp daha büyük köpeklerin olup olmadığını anlamaya çalıştı. “Anne, babaları nerede?” diye sordu.

Lindy dolgun dudaklarını büzüp tereddüt ederek, “Orası karışık,” dedi.

Owen tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. “Burada köpek barınağı gibi bir şey mi işletiyorsunuz?” diye sordu. Zaten kadın, o geldiğinden beri kullandığı o sahte aksan ve tuhaf davranışları düşünülünce kaçığın teki gibi görünüyordu. Peki, o zaman onun böyle hoş olmayan bir şey yapması Owen’ı, neden bu kadar rahatsız etmişti ki? Belki meleksi yüzü ya da onu daha da kaçık gibi gösteren, iri mavi gözlerini çevreleyen kısa saçları yüzündendi.

O mavi gözler şu an kendisine öfkeyle bakıyordu. “Hayır! Tabii ki de hayır. Ben onları barınaktan kurtardım. Her zaman bir *golden retriever* cinsi köpek istediğim için gazetedeki bir ilana cevap verdim. Oraya gittiğimde de diğerlerini orada bırakmadığım için, hepsini aldım. Sadece bir süreliğine tutmak için. Henüz onlara iyi evler bulamadım. Ama arkadaşlarıma da haber verdim. Yani çok yakında gitmiş olacaklar,” dedi.

Köpeklerin arasından en şişman olanı Lindy’nin ayağının üzerine oturdu. Lindy ise sıkıntısı yüzünden belli

olsa da gülümsemeye çalıştı. Gülümsemesi yüzünü öylesine aydınlattı ki, Owen'da, yaklaşıp onun sıcaklığını içine çekme hissi uyandırdı. Lindy, "Hadi bakalım Uykucu. Çekil," deyip bacağını sallayınca köpek yavrusu esneyerek geri çekildi. "Bu bende kalacak," diye fısıldadı ve işaret parmağını dudağına götürdü.

"Onlara Pamuk Prenses'in cücelerinin isimlerini mi verdiniz?"

Lindy, "Çoğunlukla öyle. Uykucu, Meraklı, Bilgin, Utangaç, Somurtkan, Neşeli ve Steve var," dedi ve Owen'ın sorgulayan bakışları karşısında omuz silkip sesini alçaltarak devam etti. "Bunun adını Budala koymak istemedik. Gururunu incitebileceğini düşündük."

Owen verebileceği uygun bir cevap bulamadığı için kafasını salladı.

Lindy, köpekleri, mutfakın çok büyük bir kısmını kaplayan geniş çitlerin içine doğru yönlendirdi. Onlar kazasız belasız içeri girdikten sonra da masayı işaret etti. "Paltonuzu alabilirim ve siz de oturabilirsiniz. Bir şey içmek ister misiniz? Şişe su, kahve ve çayım var. Ayrıca açsanız ocakta *gnocchi*¹ var," dedi.

Rahat konuşuyor gibi görünse de çantasını sıkıca tutmaktan bir an olsun vazgeçmedi. Çantanın içinde korumak istediği ne olabilirdi acaba? Owen gözlerini çantadan ayırmadan cevap verdi. "Paltomu buraya bırakıyorum ve hayır, yemek için teşekkürler. Ben iyiyim," dedi.

¹ Mantıya benzer bir tür İtalyan makarnası.

Tam paltosunu çıkardığı anda burnuna gelen sarımsak ve domateslerin baharatlı kokusuyla karnını guruldattı.

Lindy yine o gülümsemesiyle, “Emin misiniz? Mideniz sizinle aynı fikirde değil gibi,” dedi.

Owen güzel bir yüze kandığı ve midesi ona ihanet ederek zamansız guruldadığı için kendine kızarak sertçe kafasını salladı. “Çok zamanım yok. O yüzden başlayalım mı?” dedi. Paltosunu sandalyesinin arkasına astı. Sonra evrak çantasını masanın üzerine koyarak ona anlamlı bir şekilde baktı.

Lindy, “Tabii ki de,” dedi. Tedbirli tavırları geri gelmişti ve karşılıklı oturlurken de çantasını hiç bırakmadı.

Owen evrak çantasının kilidini açarken, Lindy’nin de çantasının kenarını tutmaya yöneldiğini fark etti. Çantanın kilidini açtığı sırada Lindy’nin gözleri onun elini izliyordu. O da çantasının fermuarını açtı. Onun hareketlerinin aynısını yapıyordu. Bu ne kadar da tuhaftı. Owen önce biraz durakladı, sonra da evraklarını çıkarabilmek için elini çantasının içine soktu. Tabii ki de Lindy de onun hareketini taklit ederek elini çantasının içine soktu. Owen şaşkınlıkla çantasından bir tomar kâğıt çıkarmaya yeltendi fakat o kâğıtları çıkaramadan Lindy, çığlık atıp çantasından bir paket Wringley’s sakızı çıkardı.

İkisi de aralarında duran sakıza baktılar. “Bayan Knight?”

“Ba...bana Lindy deyin lütfen,” deyip sakızı Owen’a

uzattı. Neredeyse burnuna çarpacaktı. Tiz bir sesle, “Sakız ister misiniz?” diye sordu.

Owen kafasını olumsuz anlamda salladı. Artık iyice afallamıştı. “Hayır, teşekkürler,” dedi. Sağduyusu ona bugünü bitirip, son birkaç dakikayı da kayıp olarak görmesi gerektiğini söylüyordu ancak şu ana kadar ilgilenmek zorunda kaldığı adaylara oranla Lindy çok da kötü değildi. Belki en tuhafı olabilirdi fakat çekiciydi ve işe uygun görünüyordu.

Neyse, yarım saat onunla görüşecek olması Owen’ı öldürmezdi.

Çantasından evrakları çıkardı ve masaya koydu. Lindy’nin iri gözleri rahatladığını belli ediyordu, bu yüzden öne doğru eğildi. Derin bir nefes vererek sınıksı tuttuğu çantasını bıraktı. *Ne bekliyordu ki? Demir testere mi?*

Owen, “Neden bana biraz kendinizden bahsetmiyorsunuz? Özgeçmişinize göre son işinizde biraz oyunculuk deneyiminiz olmuş. Me...” deyip önündeki kâğıda göz attı ve; “Merhametsiz Kardeşler,” dedi.

Lindy’nin yanakları hoş, pembe bir renk aldı ve oturduğu yerde kıpırdandı. “Şey... ııı... o aslında pek oyunculuk sayılmazdı. Emlak sektörü düşüşe geçince ve ben artık ev satamayınca, para kazanabilmek için ilginç yollar bulmak zorunda kaldım. Kendim için çalışmayı seviyorum bu yüzden de uygun ve kazançlı bir iş kurmayı kafama koydum. Belki birkaç yarı zamanlı çalışanla

birlikte kendim yönetebileceğim küçük ve farklı bir iş kurabilirim,” dedi.

Owen, onun konuşmaya devam etmesi için kafasını salladı. Lindy’nin düşünme şekli oldukça mantıklıydı. Bu iyiye işaretti.

“Geleceğin *Google*’ı ya da *Post-it* notları gibi bir şeyler bulmak umuduyla, hayatımı kolaylaştıracak şeylerin listesini yapıp dururdum. İşte o zaman “Merhametsiz Kardeşler”i buldum. Bütün hayatım boyunca insanları kırmak bana her zaman çok zor gelmiştir. Hatta bir adamla sırf ondan ayrılamadığım için üç ay çıktım. İyi bir adamdı fakat çok yapış yapıştı. Anlatabildim mi? Elleri her zaman soğuk ve nemli gibiydi. Bana her dokunduğunda ürkütücü Donny amcam aklıma geldiği için ondan iğreniyordum. Yine de bunu birine nasıl söyleyebilirsiniz ki? Bu yüzden bunun hakkında düşünmeye başladım. Ya kötü haberleri sizin yerine vermesi için bir şirkete para ödeyebilseydiniz? Bir çalışanı kovmanız mı gerekiyor? Sevgilinizden ayrılmanız mı gerekiyor? Karınıza dolandırıcılıktan hapse gireceğinizi söylemeniz mi gerekiyor? Merhametsiz Kardeşler bunu sizin yerinize yapar.”

Owen ciddi olup olmadığını anlamak için dikkatli bir şekilde bakınca onun ne kadar da ciddi olduğunu gördü.

“Eğer insanlara kötü haber vermekten nefret ediyorsanız, o zaman neden...”

Lindy, “Aa... Tanrım! Hayır. O kısmı ben yapmadım.

Ben pazarlama, kiralama gibi işleri hallediyordum. Asıl haberciler erkek kardeşlerim Malcolm ve Nathan'dı. Bu yüzden de şirketin adı öyleydi," dedi.

Owen, "Peki neden kapattınız?" diye sordu.

Lindy bakışlarını başka bir tarafa çevirerek iç geçirdi. "Şey... orası biraz uzun hikâye. Son işimizde Mal ve Nate midelerini çok kötü üşüttüler. Bir adamla kontratımız vardı ve konunun ertelenemeyecek acil bir mesele olduğunu söylemişti. Bu yüzden ben de dişimi sıktım ve sadece bir seferliğine işi kendim yapmayı kabul ettim. Bay Nicholas McElroy'un karısına, adamın onu terk ettiğini söylemem gerekiyordu," dedi.

Gözleri birden yaşlarla dolunca Owen, ona dikkatle bakmaya devam ettiğini fark etti.

"Bir takım elbise giyip, MacElroy'ların evine gittim ve kapıyı çaldım. Melba MacElroy kapıya geldi. O..." deyip durakladı. Çantasının içine elini soktu ve bir mendil çıkarttı. Sözlerine devam etmeden önce uzun uzun sümkürdü. "O... o çok tatlıydı. Mor sabahlığının içinde o küçük, yaşlı kadın... Koşarak kaçmak istedim ama söz vermiştim ve bir kontrat imzalamıştım. O yüzden beni içeri davet ettiğinde içeri girdim. Ona Nicholas adına orada olduğumu ve Nicholas'ın ondan boşanmak istediğini açıkladım." Lindy'nin dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ağlayacağını sandım ama onun yerine, *'Şerefsiz herif! Herhalde Roberta Finkelstein'la kırıştırmak istiyor. Hoppa kadın. Tabii onun gibi genç*

bir kadına gidecek. Bana bak. Altmış iki yıldır evliyim ve tam bir istatistik örneğiyim,' diye çıktı."

Owen sandalyesinde öne doğru eğildiğini fark etti. Bu çığgınca hikâye karşısında donup kalmıştı. Sonra geriye yaslandı ve "Sonra ne oldu?" diye sordu.

Lindy, "Anlaşılan o ki Roberta, MacElroy'un yetmiş yaşındaki komşusuymuş ve Nicholas zavallı Melba'dan kurtulunca onunla birlikte olmayı planlıyormuş. Uzun lafın kısıası, Melba o evde bir saniye daha kalmayacağına karar verdi. Bu yüzden benimle birlikte buraya geldi. Ertesi gün de şirketi kapattım. Çünkü devam etmek içimden gelmedi. Zaten en başından beri kötü bir fikirdi. İnsanların kalplerini kıracakları insanlarla yüzleşmesi gerek," dedi.

Son kısım Owen'ın duraklamasına ve biraz rahatsız olmasına neden olmuştu. Bayan Knight oldukça mantıklı konuşuyordu. Owen yerinde kıpırdanarak, kız kardeşinin dolandırıcı eski erkek arkadaşı Nico'nun bedel ödemesi gerektiğini düşündü; fakat böyle yaparsa onunla yüzleşme şansını Cara'nın elinden almış olacaktı. Bu düşünce geldiği gibi çabucak gitti aklından. Fakat bu gidişle kız kardeşi o adi herifle asla yüzleşmeyecekti. Owen ona bir avukat tutmasını, kazansa da kaybetse de en azından Nico'nun suratını bütün haberlere çıkarmasını tavsiye etmişti; ancak kız kardeşi buna cesaret edememişti. Birisi Nico'nun bedel ödemesini sağlamalıydı.

Lindy de onunla aynı kafa yapısına sahip gibiydi.

Eğer bir insan hata yaptıysa, sorumluluğunu da üstlenmeliydi. Lindy bunu öylesine inanarak söyleyince Owen, onun bu işin üstesinden gelebileceğini düşündü.

“Peki yaşlı Melba’ya ne oldu?” diye sordu.

Lindy ona mahcup bir şekilde bakarak, “Birkaç saat içinde evde olur,” dedi.

Bu onun tekrar olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. “Bir dakika. Hâlâ sizinle mi yaşıyor?” diye sordu.

Lindy, “Hıhı... Sadece birkaç ay oldu,” deyip çantasını sıkıca tutmayı bıraktı ve elini kısa, siyah saçlarında gezdirdi. “Şu an gidecek başka bir yeri yok. Boşanma sonuçlanınca ve ev satılınca kendisine bir ev bulabilir.”

Owen sabahtan beri süren baş ağrısını hafifletmek için kaşlarını iyice çattı. Şimdiye kadar oldukça iyi gidiyordu. İki hafta süren mülakatlarda sadece kaçıklar, dolandırıcılar ve ülkede yasadışı yollarla bulunan insanlarla karşılaşmıştı. Yaşadıkları, “On İki Günlük Noel” filminde olanların sapkın bir versiyonu gibiydi. Ama onun versiyonunun adı, “Altı fahişe, beş evsiz sarhoşla kırıstırıyor. Dört yasadışı göçmen, iki eski suçlu, iki striptizci ve yedi köpek yavrulu, başkalarının dertlerini kendine dert edinmiş bir kadın,” olurdu.

Lindy, “Ama oyunculuk deneyimim var. Şimdi eski bir işle yeni bir iş arasındayım. *Ortaçağ Zamanları* adlı restoranda garsonluk yapıyorum. Mesaimi, koyun eti lezzetliymiş gibi davranarak geçiriyorum,” dedi.

Owen onun farklılığına alışıyor olmalıydı çünkü bu

kez onun bu alışılmadık cevabı karşısında hiç ürkememişti. Neredeyse gülümseyecek gibiydi. Lindy'nin kot pantolon ve yün hırkanın içindeki hoş, küçük bedenini, *Ortaçağ Zamanları*'nda korse ve uzun etek giymiş, oyulmuş kaplarda yemek servis ederken hayal etmeye çalıştı. Kafasında canlandığı görüntü vücudunun alt kısımlarına doğru kan pompalanmasına neden oldu. Bu yüzden küfür etmemek için kendini zor tutuyordu. Şu an dikkatinin dağılmaması gerekiyordu. Biyolojisi onun doğru karar vermesini engellememeliydi fakat bir yandan Lindy'nin çok işe yarayabilecek bir samimiyeti vardı. Acaba Lindy Knight bu iş için doğru kişi olabilir miydi?

Owen diğer adayları zihninde canlandırdı ve suratını ekşitti. Kimi kandırıyordu ki? On gün kalmışken, Lindy elinde olan tek seçenektir.

“Bayan Knight. Benim bir eşe ihtiyacım var ve bu işi size vermek istiyorum. Üç haftalığına benim karım olmaya ne dersiniz?” diye sordu.

USA TODAY BESTSELLER

Christine Bell

Kiralık Eş

2. Baskı

nemesis
KİTAP